உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மறைமலர் ௧.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்

மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஐயர்

இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B. A.

வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

விலை அணா ஆறு
தபாற்கூலி வேறு.

கணபதி துணை

முன்னுரை.

தமிழபிமானிகளே!

கணணுதற பெருஙகடவுள சஙகபபுலவருடன கழக மோடமாநது பணணுறறத தெரிநதாயநத நம தமிழமொழியிறசிறநது விளஙகும நீதிநூறகளில திருககுறளே முதனமையானதெனபது வெளிபபடை. 'நால மறையின மெயப பொருளே முபபொருளா நானமுகததோன தானமறைநது வளளுவனாயத தநதுரைதத நூனமொழி' யெனவும, 'நாலும இரணடும (திருககுறள) சொலலுககுறுதி' யெனவும பல புலவர புகழநதிருபபதால இததிருககுறளுககு எநநூலும இணையாகாதெனபது தெளிவாய விளஙகுகினறது. மேலும திருமால வாமனவதாரததில மூவுலகஙகளையும தமமடி யிணைகளால அளநததுபோல, திருககுறள வெணபாககள அளவிற சிறியதாககாணபபடினும, பொருளிற பரநததெனபதை வெளிபபடுதத 'அணுவைத துளைதது எழுகடலைப புகடடிக குறுகத தறிதத குறள' என ஒளவை சிறபபிததிருபபதைப பலரும நனகறிவர. "ஓதறகெளிதாய உணர்தறகரிதாகி' என மாஙகுடி மருதனார (சஙகபபுலவர) சிறபபிததிருபபதனால, இததிருககுறளின ஆழநத கருததுகளை வெளிபபடுததப பரிமேலழகரென்னும புலவர சிகாமணி பாணடிய னவைககளததுசெனறு தாமியறறிய திருககுறளுரையே செவவிதெனப புலபபடுததியும, இபபரிமே லழகருரை பணடிதாககே பயனளிககினறதெனவும பாமரரோ அதனை எளிதில அறிய முடியாதெனவும பெரியோர கூறுகினறனர.

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னயங்களையும் பொருள் நயங்களையும் பலரும் அறியும்பொருட்டு ஒவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஒவ்வொருகுறள் தேர்ந்தெடுத்து, அதற்குப் பரிமேலழக ரியற்றியிருக்கும் உரையும், அவ்வுரை[illegible] என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும்,
[illegible]து நன்குபுலப்பட நயபுராணாதிகளிலிருந்து
[illegible]ளும் எழுதி இந்நூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய
மேலும் இந்நூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம் முன்னோரின் குணாதிசயங்களை யறிந்து பயன் பெறுவரென்பது என் துணிபு

வரன்முறையாக எனக்குத் தமிழைப்பாடஞ் சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தென்மொழி தெலுங்கு இம்மூன்று பாஷைகளில் பிரபல பண்டிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-ள-ள-ஸ்ரீ வேங்கடராம சாஸ்திரிகளின் மலர்ப்பதங்களைக் கனவிலும் நனவிலும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்து வருகின்றேனென்று நான் இங்குரைப்பது முற்றிலும் பொருந்தும் நிற்க,

இத்திருக்குறள் நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சுதேச மித்திரன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினேன் சமூகம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென்று அறிய ஆவல் கொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகாசிரியர் என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ் செய்ததற்கு நன்றியை யான் என்றும் மறவேன் மேலும் இச்சிறு நூலை அச்சியற்றுவதற்குப் பணவுதவி புரிந்துவந்த என் நண்பர் V சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் B A அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது திருமயிலையில் விளங்கிவரும் ஹைகோர்ட்வக்கீல் பார்த்தசாரதி அய்யரவர்களும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இங்கு

குறிபபிடல அவசியமே. நாடெஙகும புகழபெறறுவரும சுதேசமிததிரன பததிரிகையில எனனுடன உதவிப பததிரிகாசிரிய ராயிருநதவரும எனது நண்பர விசுவநாதயயரவரகள, இசசிறுநூலை நான எழுதி வருமபொழுது புததி சாதுரியமான யோசனைகள எனககுப புகடடி வநததனால அவருடைய உதவியைநான ஒருநாளும மறவேனெனபது நிசசயம

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன விலைகொடுதது வாஙகிபபடிககும அபிமானிகளும இததிருககுறள நீதிககதையெனனும இநநூலையும வாஙகிபபடிதது எனககு ஊககமளிபபாரகளென நமபி, இதுபோலவே கொடாசசியாயககுறள முழுமைககும நீதிககதைகள எழுதிப பிரசுரஞசெயய உததேசிததிருககினறேனாதலின, இநநூலில காணபபடும குறறஙகளைப பொறுததது, வேணடிய சீரதிருததஙகளை எவரேனும எனககு அறிவிபபாராயின அநநனறியை மிகவும பாராடடுவேன. எனது நூலை அழகாய அசசடிததுத தநத இநதியா அசசுககூடததலைவரககும வநதனமளிதது, எலலாமவலல இறைவன அனைவரககும அருளபுரியுமபடி துதிததுவரும

சென்னை }
3—4—14. }

அனபன,
மயிலரங்கம் சுநதர சுபபிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

பரிமேலழகர் உரை:—மலரின்கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமை தங்கிய அடிகளை இடைவிடாது நினைந்தார் எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

கருத்து:—அன்பால் தன்னைத் தியானிப்பவரது இருதய கமலத்தில் அவரவர் நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருப்பவர் கடவுள்; அத்தகைய கடவுளது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்பவர் முக்தி பெறுவர்.

உதாரணம்:—கடலாடை சூழ்ந்த இக்காசினியில் ஹிரணியன் என்றோர் அசுரன் இருந்தான். இவன் அருந்தவமியற்றி இறைவனது இன்னருளால் மிக்க வலிபெற்றுப் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவந்தான். இவன் பெற்றவரமோ மண்விண் இரண்டிலுஞ் சாவில்லை, ஆண் பெண் அலி இவராலும் அழிவில்லை, சுராசுரராலுஞ் சாவில்லை, நீர் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளாலும் முடிவில்லை, அஸ்திர

சஸ்திரங்களாலும் அழிவில்லை, வீட்டிற்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர் ஒழிக்கவில்லை, பகல் இரவு இரண்டிலுஞ் சாவில்லை. சுருங்கச்சொல்லின் மும்மூர்த்திகளாலும் முடிவில்லை. தன் தபோமகிமையால் திரிலோகங்களையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி அனைவரும் திரிமூர்த்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தவிர்த்துத் தன் பெயரையே தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதுவுமன்றி அந்தணர்களியற்றும் வேள்விகளில் தேவர்பொருட்டு அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைத் தானே பெற்றுத் தருக்கியிருந்தான் "பத்து வந்தாலும் பதட்டமாகாது" என்ற ஆன்றோர் அமுதமொழியை இவன் மறந்தனன் என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சகியாத தேவர்முனிவர் இட்ட சாபமும் இவனைச் சார்ந்து வருந்தத் தொழிந்தது ஆகலின் தனக்கு நிகர் எவருமில்லை யெனக் களித்து அடாத செயல்களைச் செய்துவந்தான். புலியின் வயிற்றில் பசு பிறந்ததுபோல இப்பதிகனுக்கு, பிரகலாதன் என்னுமோர் ஆண்மகவு தோன்றிற்று. இப்பாலனை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்து தக்க பருவமடைந்தது கண்டு வேதியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கச் சொன்னான். அம்மறையோனும் மதலையைத் தன் சாலைக்குக் கொண்டுபோய் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் புகுமுன் வழக்கம்போல் "ஹிரணியாயநம" என்று துதிக்கச்சொன்னதும் அக்குமாரன் தன்னிரு செவிகளையும் கைகளால் பொத்தி "இதென்ன ஆச்சரியம்! வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய என்றல்லோ எண்ணித் துதித்தல்வேண்டும்." என்றுரைத்து அத்திவ்ய நாமத்தை ஓதி யுளங்குளிர்ந்தான். இதனைக்கண்ட ஆசிரியன்

"குழந்தாய்! நீயுங் கெட்டாய், என்னையுங் கெடுத்தாய். தேவரும் ஹிரண்யாய நம என்று துதிப்பரேயன்றி நீ சொன்ன மந்திரத்தைக் கனவிலுங் கருதார். இளங்கன்று பயமறியாது என்னும் பழமொழிக்கேற்ப நீ அறியாச் சிறிய வனாகலின் உன் தந்தையின் ஆக்ஞையை அறியாது இவ்விதம் உரைக்கின்றாய்" என்று நடுநடுங்கினான். "ஐயா! ஏன் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற நாமத்தை நவின்றிருப்பின் யாது கேடு விளையும்" என்று பிரகலாதன் கேட்க அவ்விப்பிரன் "அந்தோ! நினது தந்தையின் கட்டளையால் மூவுலகத்தோரும் அவரது நாமத்தையுச்சரித்த பின்னரே சகல காரியங்களையுஞ் செய்ய வேண்டும். ஆகலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன் பிதா அறிவரேல் நாமிருவரும் நமனுலகு சேர வேண்டியதுதான். ஆகவே இப்பெயருரைத்து என்னைக் கெடுத்திடேல்" என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் பேரறிவாளனாம் பிரகலாதன் வேதியப் பிரானை விளித்து "ஆரிய சிரேஷ்ட! ஆதிபகவனது பெயரையன்றி வேறெதையும் நான் நாவாலும் நவிலேன்" எனப் புகன்றான். மறையவனோ மனமுருகி மன்னவனை யடைந்து "இராஜ திலக! மைந்தனோ தங்கள் திருநாமத்தைச் செப்பாது இதுவரையில் ஒருவரும் உரைக்காத வொன்றை யுரைத்துத் திரிகின்றான். என் செய்வேன் என் கோவே!" என்று சொல்லி நடுங்கி யழுதான். இதனைக் கேட்ட அவுணராஜன் "அந்தணர் திலக! முன்னர் யாவரும் மொழிந்திடா எம்மொழியை என் பாலகன் பகர்ந்தான்? அதனை யுரைத்தி" என்னும் "அந்தோ! அவ்வுரையை உரைக்க என் நாவெழவில்லை" என்றான் அந்தணன். அக்கொடியோன், என் மகனை என் சமுகம் அழைத்துவருக, என்று

ஏவினான். காவலாளிகளும் காவலனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு கடிதில் ஓடி கண்டபொழுதில் குமாரனைக் கொணர்ந்தனர். வந்து வணங்கி நின்ற மைந்தனை வாரியெடுத்து மடிமீதிருத்தி மார்புறத் தழுவி "என் குலக் கொழுந்தே! மறையோனுரைத்த மொழியை மொழியாது நீ பகர்ந்ததென்ன" எனக் கேட்டதும் "எங்கும் நிறைந்து எவ்வுயிரையும் இயற்றியற்றி இன்னருள் புரிந்து வரும் எம்பெருமானது ஓம் நமோ நாராயணாய என்னும் திருநாமந்தான்" என்றியம்பினன் பிரகலாதன். அவ்வளவுதான் தாமதம் கனகன் கண்களில் கோபாக்கினி ஜொலிக்க, "அறிவிலி! திரிலோகவாசிகளும் என் பாத கமலத்தை நினைந்தேத்துகின்றனர். உன் சிறிய தந்தையைக்கொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகர்வாய். உன்னைப் பெற்றெடுத்தேனே யான்?" என வெகுண்டான். பிரகலாதனும் பிதாவை நோக்கி "உலக மனைத்தையும் படைத்துக் காத்துவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஓதி யுணர்தலைத் தவிர இப்பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேற வேறு வழியுமுண்டோ! மேலும் தாங்கள் இத்தனை வலியும் வாழ்வும் பிறந்தவுடனே பெற்றதுண்டோ? நான்முகனைக்குறித்து நற்றவம்புரிந்து இப்பெருவாழ்வு பெற்றதையும் மறந்தீர் போலும். அங்ஙனமிருக்க, தங்கள் பெயரை எவரும் ஓதி உய்யவேண்டுமென்பது தகுமோ?" எனப் பணிவுடன் புகன்றான். எதிர்மொழி கூறும் புதல்வன் இவ்விதம் இயம்பியதைச் சகியாதவனாகிய ஹிரணியன் "எனக்கும் என் குலத்துக்கும் தம்பிமார்க்கும் வெம்பகைவனாயிருப்பவனிடம் அன்பு பூண்டிருக்கின்றாய். குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக்காம்பை என் மாளிகையில் வைத்திருக்கலாகாது. எலி தன்னைக் கொன்று குவிக்கும் அரவின் நாமத்தைத் தொழுவதுபோ

விருக்கின்றது இவனது அன்பு ஆனதுபற்றி இவன் ஜீவனைச் சடுதியில் போக்குங்கள்” என்றிட்டான் கட்டளை.

உடனே அசுரர் பலர் ஒன்றுகூடி நொடிப்பொழுதில் பிரகலாதன்மீது அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனர். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பது பொய்யா மொழியாகலின், அனவரதமும் அமலனது மலரடிகளில் அன்பு பூண்ட பக்தனைச் சென்று தாக்கி அவ்வாயுதங்கள் முறிந்தனவே யன்றி, சிறுவனது உடலுக்கோர் கெடுதியும் நேரிடவில்லை. படைக்கலங்கள் பழுது பட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனைக் கிருசித்தும் இரங்கானாகி “இவனை நெருப்பிலிட்டு நீறாக்குக” என்று உத்தரவளித்தான். அவ்வாறே தீயிலிட்டும் பிள்ளை மேனிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதது கண்டு அஷ்டமஹா நாகங்களை யேவி, கடிக்கவிட்டுப் பார்த்தான் ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. பின்பு அரசனாணையால் தேவேந்திரனது ஐராவதத்தின் காலாலிடறச் செய்தனர்; கல்லைக்கட்டிக் கடலில் எறிந்தனர்; ஆகாரத்தில் விஷமிட்டும் பார்த்தனர்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத்தைச் சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? ஆச்சவ எவளிக்கத்திலும் தன் தனயன் இறக்காமைக் கண்ட ஹிரணியன் தானே கொல்வதாக நிச்சயித்தெழுந்தனன். அச்சமயம் புத்திரனும் பிதாவை நோக்கி, “எந்தாய்! என்னுயிரைப் போக்குவது தங்களாலாகும் காரியமன்று. உலகையுண்டு பண்ணிய ஒருவனால் தான் ஆகும்” என, “உன்னைப் படைத்தவன் யாவன்? மும்மூர்த்திகளா? தேவரா? முனி

வரா? எவர்? அவன் எங்குள்ளான்? எனக் கர்ஜித்தான் கனகனும். மீண்டும் பிரகலாதன் "தந்தையே! உலகத்தையும் அதிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து சர்வ வியாபியாயிருக்கும் ஈசன் நினைத்து கண்ணுக்குத் தோன்றுவதரிது; எனது நேத்திரங்களால் எளிதில் காணலாகும். அவன் எங்குளானெனின் தூணிலுமுள்ளான் துரும்பிலுமுள்ளான், நீ சொன்ன சொல்லிலுமுள்ளான்; அவனை நீ சீக்கிரம் காணினும் காணலாகும்" என்று பதிலளித்தான். கனகனும் கலகலவென நகைத்து "உலகெங்கும் பரந்துள்ளான் ஒருவன் உளன் என்றாயே அவனை இக்கம்பத்தினிடை இக்கணமே காட்டல் வேண்டும். காட்டிடாயேல் உன் உயிரை மாய்த்து உதிரத்தைப் பருகி உடலையும் உண்பேன்" என்றான். பக்தசிரேஷ்டனாகிய பிரகலாதன் "நான் சொன்ன பரம்பொருள் யான் தொட்ட தொட்ட இடந்தோறும் தோன்றானாயின் என்னுயிரை யானேமாய்த்துக்கொள்வேன். அன்றியும் நானும் அவனடிமையல்ல, அவனும் என் இறைவனல்ல" என்றதும், அரக்கன் அடங்காக் கோபமூண்டு தன்னருகே நின்ற தூணைக் கையாலறைந்து "எங்கடா அவன்? இத்தூணில் உளனோ" என்று சிங்கநாதஞ்செய்தான். தட்சணமே திரிபுவனமும் கிடுகிடென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று கம்பத்தினின்றும் கிளம்பியது. அன்பனும் ஆடினன், பாடினன், அழுதான், தொழுதான், துள்ளினன். தன் பிள்ளையினது அகமகிழ்வைக்கண்ட அவுணனது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போலாயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். "ஆரடா சிரித்தது? ஹரியா? அன்று எனக்குப் பயந்து ஒளித்த கடல் போதாதென்று இக்கம்பத்தினையடைக்கலமாகக் கொண்டனையோ? வலுவிருக்குமேல் போர்புரி

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

யப் புறப்ப" டென்றான போரிற சிறநத ஹிரணியன. டனே தூணும திடீரெனப பிளநது அதனினறு அடி ம முடியும இனனதெனறு அறிய முடியாத நரஸிமம மூரததி தோனறினர. தோனறிய வளவில அசுரசேனையும் யுதததிறகுத திரணடது. அரை நொடியில அசுரசேனை யனைததும தீயிறபடட பஞசுப பொதிபோல அழிநதன. அககாலை ஹிரணியன வெகுணடு தன வயிரவாளையுருவி அவதார மூரததியைத தாககச சென்றான. பெறற மனம பிததுப பிளளை மனம கலலு எனற முதுமொழிககு மாறு கப பிரகலாதன தன பிதாவை நோககி "இதோ நிறகும் மூரததியினது வலியையும நிலையையும கணணாரககணடும ஒனறும உணராதது எனனே! இசசமயம தவறின வேறு சமயம வாயபபதரிது ஆதலின இபபொழுதே இமமூர ததியைப பணிநது வணஙகினகடைததேற மாககமுணடு" எனறு இரஙகினன. இநநனமொழி செவிடன காதில் சஙகூதினது போலானதே தவிர வேறிலலை

"அடே அறிவிலி! யாரையடா வணஙகச சொனனாய! என முனனிறகும இச செஙகட சியததை ஆவி துணி தது உனனை அநதகனுலகனுபபிப பினனர் என வெறறி வாளைததொழுவேனே யலலது வேறெவரையும வணங் கேன் எனபதை நனகுணாநதுகொள" எனறிடி முழக் கம போல காசசனை செயதான காலனுலகுசேர விருககும னகன. பினனர சநதியா காலததில ஹிரண்யனைத தன னொருகையால் வாரி யெடுதது அரணமனைவாயிற படியில அவனைத தளளித தொடையின் மீதிருததிநகஙகளால் ககொடியோன வயிறறைககீறி னினறா நரஸிமம மூரத தம. இச்சமயம பாநதாமனுக்குத தோனறியிருக்கும கோபாககினி தணியாதெனககண்ட அயன முதல் தேவா

பலரும் பாற்கடலில் அமுதுடன் தோன்றிய திருமகளையும் உடனழைத்து வந்து மனோவாக்குகாயங்களால் ஆடிப் பாடித் துதித்து நின்றனர். அப்பொழுது பக்திப்பிற சிறந்த பிரகலாதனை "அப்பா! உன் தந்தையை உன் முன் கொன்ற காலத்தும் நீ சற்றேனும் மனஞ் சலியாது பக்தி பூண்டு நின்றனை. இனி உன் குலத்தார் எல்லையில்லாத குற்றஞ் செய்தாரேயாயினும் உன் மீதுள்ள கருணையால் அவர்களைக்கொல்லேன். யாது வரம் விரும்புகின்றனை" என்றார் எவ்வுலகமும் காத்தருளும் எம்பெருமான். உடனே பிரகலாதன் பரந்தாமனது பாதம் பணிந்து "ஆபத்பாந்தவ! முன்பே நான் பெற்றிருக்கும் பாக்கியத் திறகோர் அளவில்லை. நின் நாமம் தருவதைக்காட்டிலும் நீ தருவது வேறுமுண்டோ? என்பிலாத புழுப்பிறவி நான் அடைந்தபோதிலும் அப்பொழுதுகூட உன்னிடத்து பக்தி மறவாதிருக்கவேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்" என வணங்கி நின்றான். அமலநாதனும் அருள் சுரந்து "முன்னமேயே நான் உனக்குத் தொழும்பனாயினேன். பஞ்ச பூதங்கள் முடியுங்காலத்தினும் நீ எந்நாளும் அழிவில்லாது என் போலிருப்பாய். உன்னைத் தொழுதேத்துபவர் என்னைத்தொழுதேத்தி யாது பயன் பெறுவரோ அதனையே பெறுவர். இத்தகைய நீ அசுரர்க்கு அரசெனப்பது தகாது. சுரர்க்கும் இனி நீயே இறைவன். நானே நீ! நீயே நான்" என்று வரமருளிப்பிரமன் ஓமமியற்ற முனிவர் வாழ்த்தெடுப்பத் தன் கையால் பிரகலாதனுக்கு முடி சூட்டினார்.

அன்பர்கள் ஆதலின் இன்னருள் புரியும் ஈசனது உபயபாதங்களை ஊக்கமுடன் எந்நாளும் ஏத்துபவர் ஐய

பொறிகளும் அடங்கி ஒருமையுடன் ஒவ்விலா மோட்சம் பெறுவார்.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

திருக்குறள். சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு

பரிமேலழகர் உரை—தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் மக்களால் செய்யப்படும் விழவொடு பூசையும் நடவாது மழை பெய்யாதாயின்.

குறிப்பு—மழை பெய்யாதாயின் இப்பேருலகில் பஞ்சம் உண்டாகும். அக்காலத்தில் மனிதர் தாங்களே பசியால் வாடும்பொழுது தேவர்க்கு எவ்வாறு பூசை முதலியன நடத்தக்கூடும்.

உதாரணம்—சீர்வளமும் நிலவளமும் சிறப்பப்பெற்ற செருவிலிபுத்தூரில் வெகுநாளைக்கு முன் ஆதிசைவர் குலத்தில் தோன்றிய புகழ்த்துணையார் என்னும் புண்ணிய புருஷரொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் மெய்யன்பு பாராட்டி, பக்தி பூண்டு பரமபதமடைந்த நாயன்மார்களில் இவர் ஒருவர். இப்புகழ்த்துணை நாயனார் அம்பிகை பாகனை ஆகம விதிப்படி இடைவிடாது பூசைசெய்து வரும்நாளில் ஒருகால் மழை பெய்தொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம் நேரிட்டு அத்தி முதல் எறும்பீறான உயிர் அனைத்தும் பசியால் பரதவித்தன. ஆ! அக்கருப்பு காலத்தின் கொடுமையை என்னென்று சொல்வது? புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் யாவும் கதிரவனது வெம்மையைத் தாங்க முடியாது கரிந்தன. மனிதரோ உண்பதின்பம் மிக்க குறைந்தனவாதலின்

பசிப் பிணியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆடுகளும் தின்ன யோக்கியமில்லா அடகு தின்றும் நிலத்தைத் தோண்டி கிழங்காதி கந்தமூலம் புசித்தும் தீப்பசி தணியாது தளர்ந்தனர். அன்றியும் காய் கிழங்கு முதலியனவும் கிடைக்கப் பெறாத பலர் நீரைத் தேடிச் செல்ல அந்நீர் நிலையனைத்தும் சேறாயிருந்தது கண்டு வேசாறினார். மேலும் தாய்மார்கள் தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளின் கைகளில் ஏதேனும் தின்பண்டமிருப்பின் அதனைப் பறித்துத் தின்று பசியாற்ற முயன்றனர். முடிவாகச் சொல்லின் பல்லாடப் பசி தீரும் என்றபடி வாயதனில் இட்டு மெல்லுதற்கு இது தகும் தகாது என்றெண்ணாது கண்ட கண்ட பொருளெல்லாம் எடுத்து நந்தப் பார்த்தனர். பார்த்துமென்? பசியின் கொடுமையோ தணிந்தபாடில்லை. வயிற்றுப் பெருமானைத் திருப்தி செய்ய வகைகாணாதாரோ, திருவிழா இவைகளை எங்ஙனம் கொண்டாடுவார்? நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க்குண்டோ? தனக்கு மிஞ்சியல்லவோ தான தருமம், இத்தகைய கொடிய பஞ்ச காலத்திலும் நாயனார் மெய் வருத்தமும் பசியும் பாராட்டாது அன்பின் உறுதிப்பாட்டினால் அமலநாதனது பணிவிடைகளில் ஒரு சிறிதும் குறைந்தாரில்லை. "தீவரும் இன்னல தமைச் செயினும் செய்ய நினைப்ப பேரருளாளர் தத்தம் செய்கையிற் பிழைப்பதுண்டோ"? எனவே வழங்கப்போல புகழ்த்துணையார் சிவபிரானைத் திருமஞ்சனமாட்டுகையில் பசிப்பிணி இவரை வருத்தியது. பசிவந்திடப்பத்தும் பறக்குமாகலின் பசியினால் மிகவும் தளர்ச்சியுற்றார். உடனே கையிலிருந்த திருமஞ்சனக் குடம் சிவபெருமானது திருமுடியில் விழ, தானும் மெய்ம் மறந்து முன்னவனது பாதார விந்தங்களில் பொத்தென வீழ்ந்த

னார். வீழ்ந்ததும் நித்திரை வந்து பத்தனைப் பணிகொண்டது. அக்காலே உமையாளபங்கன் உள்ளன்புடைய நாயனார் கனவில் தோன்றி "பக்த! இப் பஞ்சகாலம் நீங்குமளவும் நினக்கு நாம் நித்தம் ஒரு காசு(சவரன்) தந்தருளவோம், அதனைப் பெற்று உணவருந்தி மகிழ்ந்திரு உனது பக்திக்கு மெத்தவும் மெச்சினோம்" என்று வரமருளி மறைந்தனர் பொழுது புலருமுன் பக்தன் துயிலொழிந்து எப்பொழுதும்போற் கோயிற் திருப்பணி செய்கையில் சூலபாணியின் பீடத்தின் கீழ் காசு கண்டு கண்ணொளி பெற்ற பிறவிக் குருடனேபோல் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு மனம், வாக்கு, காயம், ஆகிய முக்கரணங்களாலும் முதல்வனைப் பணிந்து ஆடிப் பாடினார். பின்னர் அந்நாளபோல எந்நாளும் ஒவ்வோர் காசு பெற்று, சிறப்புடன் சிவனுக்குப் பூசனை புரிந்து பசிப்பிணியையும் மாற்றிப் பரமானந்தத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்பால் பஞ்சகாலம் நீங்கியதும் செஞ்சடையார்க்கு மெய்யடிமைத் தொழில் பூண்டு வந்த பயனால் பொன்னுட்டில் அமரர் தொழப் புனிதரடி நிழற் சேர்ந்தார்

3–வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

திருக்குறள். நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

பரிமேலழகர் உரை —நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது பெருமையை இவ்வுலகத்தின்கண் அவர் ஆணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டிவிடும்.

குறிப்பு —நிறைமொழி என்பது அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மொழி. முனிவரது சாப அநுக்கிரகங்களைக் கடவுளரும் தடுக்கும் வன்மையுடையரல்லர். இத்தகைய முனிவரது பெருமையை அவர் கூறிய மந்திரங்களே பயனால் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்த்தும்.

உதாரணம்.—உலகத்துள்ள பல வகுப்பினரது ஒழுக்க வழக்கங்களை முற்காலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தி யாவரும் இன்னின்னபடி நடத்தல் வேண்டுமெனத் திட்டம் பண்ணிய புண்ணியவான் மனுவென்பார். இவரியற்றிய சட்டதிட்டம் இக்காலத்தும் மனுதர்ம சாஸ்திரம் என்ப பல்லோரானும் புகழ்பெற்றுவருவதை நம் நேயர் அனைவரும் நன்கறிவர். இம்மஹான் ஆதித்தன் குலத்திற்கோர் திலகம்போல விளங்கிய முதல்வர். இவரது சந்ததியில் தோன்றி உலகனைத்தையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போல பாவித்து ஆண்டுவந்தான் அம்பரீஷன் என்னுமோர் அரசன். இவ்வேந்தன் வசிஷ்டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய வேள்விகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான். ஒருகால் இப்பார்த்திபன் புருஷமேதம் செய்யக்கருதி யாகத்திற்கோர் பசுவாம் மைந்தனைப்பெற, பாரெங்குந் திரிந்து வந்தான். எனினும் யாகபசுவாக மைந்தனை மனமொப்பிக் கொடுப்பார் யாவர்? ஏராளமான பொருள் தருவதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை. ஆகவே மன்னவன் அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வருகையில் கடைசியாக இருசிகன் என்னுந் தவசியின் சாலையையடைந்தான். அம்முனிவருக்கு மக்கள் மூவர். அவரிடம் தன் எண்ணத்தை யறிவித்தான் இறைவன். இ

பொழுது முனிபுங்கவர் மிகக் வறுமையால் வாடியிருந்தார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ஆதலின் தவசியும் பணத்தின் மேலாசைகொண்டு தன் னருமைப் புதல்வனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தார் என்றாலும், மூத்த குமாரன் மீது மிகக் வாஞ்சைகொண்டு முன்னவன் எனக்கு வேண்டு மென்றார். முனிவர் பத்தினியோ இளையவன் எனக்கு என்றனள் மற்றையவனாகிய சுனசேபன் பெற்றோரது பிரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்து "என்றைக் காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல் வேண்டும். இது காலை யான் உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந் தையர் எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாக பசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல் ஏனெனில், எனக்கு விலையாக மன்னவன் அளிக்கும் தனத்தைக் கொண்டு என்னை யீன்றோர் இன்பமுடன் வாழ்வர். ஈன் றுவளர்த்த தாய் தந்தைக்கு எவரே கைம்மாறு இயற்று வார் ஆனமட்டிலும் நூறு வயதளவும் அடிமைத்திறம் பூண்டு, மூன்று புவனத்துள்ள பொருள்முற்றும் அளித்து முறை முறையே, என்று வழிபாடு இயற்றிடினும் ஒரு நாள் வளர்த்ததற்கு இயையாதே! என்றிருத்தலினாலே இச்ச மயம் யான் என் அன்னைபிதா இவர்களை அடிமை கொண்டி ருக்கும் வறுமைப்பிணியைத் தொலைக்க என் உயிரைக் கொடுத்தல் சாலச்சிறப்பாகும் அன்றியும் "மகன் தந் தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என் நோற்றான் கொல்" என்னுஞ்சொல் என்ற மொழியின் வண்ணம் புகழ் பெறுவதே பொருந்தும்" எனத் தீர்மானித்து, தரணிபாலனை நோக்கி "வேந்தே! என்னை யீந்தி வளர்த் தத் தந்தையின் தரித்திரம் பறந்தோடும் வண்ணம் வேண் டிய அளவு திரவியத்தைக் கொடுப்பாய்" எனப் புகன்று

பிதாவின பாதங்களில வீழநது "தநதாய! போய வருகி றேன தயைசெயது ஆசி கூறி விடையளிததல வேணடு" மெனப் பணிநது நின்றான. உடனே வேநதன தவசிககு ஏராளமான பொருளஉதவ, சுனசசேபன கொளுசமேனும மனம வருநதாது தாய தநதையரது ஆசீாவாததததையுடன கொண்டு மனனவனுடன தோமீது சென்றான. வரும வழியில கதிரவன உசசிப பொழுதடைய வேநதன நிதநிய கருமம புரிய ஓா தடாகததில் தஙகினன பெறறதேல்லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதெலலாம் பயிராமா எனனும பழமொழியை விளகக வநத மைநதனும நியமஞசெய்யும பொருட்டுச் செலலுகையில தன மாமனுகிய விசுவாமித திர முனிவரைக கணடனன. கண்டதும அவா அடியிணை களில வீழநதிறைஞச இருஷி சிரேஷடா தன மருமகனை இனிமையுடன நோககி "குழநதாய! நீ இஙகுவரக கா ணமென" எனறதும நடநத வரலாறறை வெளியிட்டான சுனசசேபன அககணமே முனிவா பிரானும மைநதனை கருணையுடன பாாததருளி "பிளளாய! எளளளவும கல கவேணடாம. நினனுயிாபோகாமல தடுபபது எனககு ஒரு பெரிதலல" எனறு கூறி முனனாா வசிஷடரது கோப கனலில மடியாத தன புதலவா நாலவரையும நோகக "நீஙகள இவவேநதனுடன செலக" எனறதும அபபுத வா முனிவரது பணியை அலடசியஞ செயதனா. முன் னா தன சொலலை யிகழநத விணணோா மீது வெகுண் அவாகளது பெருமபதவிகளையும வான உலகம முழுவதை யும படைபபேன எனச சிநதிதத காலையில இநதிரன முதல மும்மூாததிகளும படட பாடடில இவாகள எந மூலை? எனவே விசுவாமிததிரா மிகக சினஙகொண "தநதை மொழியைத தட்டிய நீஙக ளனைவரும வேடா

ராகிக் காடுதோறும் அலைந்துதிரிக" என்றிட்டார் சாபம். அவ்வாறே புத்திரர் நால்வரும் வனசரர் ஆயினர்.

இது நிறைமொழிக்கு ஓர் உதாரணமன்றோ? பின்னர் பெருந்தவத்தோனாகிய கௌசிகமுனி தன் முன்னவள் குமாரனான சுனச்சேபனை விளித்து இரண்டு மந்திரங்களை யுபதேசித்து "நீ பயமில்லாது பார்த்திபனோடேகி, உன்னை யூபத்து (யாகப்பசுவைக் கட்டுந்தறி) அணைக்கும்பொழுது நறுக்கொடுத்த இரண்டு மறைமொழியையும் உச்சரி. உச்சரித்த மாத்திரத்தில் பிரமன், ஹரி, ஹரன், மூவரும் தோன்றுவர் மன்னனது வேள்வியும் இனிது நிறைவேறும். உன் உயிர்க்கும் யாதொரு தீங்கு நேரிடாது" என வியம்பிச் சென்றனர். சிறுவனும் இறைவனுடன் தலைநகர் அடைந்து தன்னை யாகசாலையில் யூபத்து அணைத்த காலையில் மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மந்திரமொழிகளை உச்சரித்தான். மந்திரமும், தேவும், மருந்தும், குருவருளும், தந்திரமும், ஞானந்தருவார் தகையும், யந்திரமும், மேதினியில் மெய்யெனனில் மெய்யாய் விளங்கு மென்பது திண்ணம். என்னே திருமால், பிரமன், உருத்திரன், ஆகிய முதல்வர் மூவரும் தேவர் சூழச் சிறுவனது உயிரையும் மாத்து அரசனது வேள்வியையும் காத்தனர்.

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுத்தல்.

திருக்குறள். அன்றறிவா மென்னாது அறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை

பரிமேலழகர் உரை :—யாம் இது பொழுது இளையமாகலின் இறக்குநான்று செய்துமெனக் கருதாது, அறத்தினை நாள்தோறுஞ் செய்க; அவ்வாறு செய்த

அறம் இவ்வுடம்பினின்று உயிர் போங்காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மரங்களில் முற்றியிருந்த கனியிருக்கச் சுழல்காற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிர்ந்து விடுகின்றன. அதுவேபோல் விருத்தர் பலர் உயிருடனிருக்க, வாலிபர் பலர் இறந்து படுகின்றனர். ஆதலினால் நாம் இச்சமயம் இளமையுடனிருக்கின்றோம். கிழத்தனம் வந்த பிறகே சாவு நேரிடும் என்றெண்ணியிருத்தல் கூடாது. இளமையிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவ்விதம் சிறு வயது முதல் தானதர்மம் செய்துவரின் உயிர் உடலை விட்டு ஓடுங்காலத்தில் அவ்வறம் அழியாது அவ்வுயிருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் விளையும் பூமியெனப் பலரும் புகழ்ந்தேத்தும் நன்னாடாம் இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்தில் அற்புதமெனனும் பெயரையுடைய பர்வதம் ஒன்றுளது. அம்மலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்துவந்தான் ஆருகன் எனனுமோர் வேடன். அவன் மனைவியின்பெயர் ஆருகி. இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவர் குலத்தில் தோன்றியிருந்தும் "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது, புல்நுனிமேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இச்சரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெகுநாள் சென்றுகழியும் என்றெண்ணியிருக்க இடமில்லை. அன்றியும் இன்னார் இன்னகாலத்தில் இறப்பர் என்று ஓர் நியதியுமில்லை. ஏனெனில் கொடுந்தொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத்துறை மாக்கள், மிக்க பெருஞ்செல்வர், சுற்றிளம் பெண்டிர், ஆற்றுப் பாலகர், முதியோர், இளையோர் என்றுன்னாது எவரையுங் கொன்று குவித்து வருகின்றான். மாலையில் மஞ்சத்தில் படுத்தயர்ந்தவன் காலையில் கண்விழித்

தெழுந்திருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய்தற்கரிய அறங்கள் பல செய்து, துயர்கூர் பிறவியினின்று உய்யும் வகை தேடவேண்டும்" என்ற ஆன்றோர் அமுத மொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு அவ்வற்புதமென்னும் மலையினசாரலிலிருக்கும் ஆலயத்துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியமமாகக் கொண்டனர். அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல்லும் பாட்டை சாரிகளுக்குத் தங்களாலியன்றவரையில் செல்லும்வாயெல்லாம (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி புரிந்துவந்தனர். முடிவாகக் கூறுமிடத்து, "வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையாதார் பெருகுதற்கண் என செய்வார்' என்றிருந்ததனால், தாங்கள் இறந்து படுவதன் முன்னமே, போகும் வழிக்கு நல்லவழி தேடியிருந்தார். இங்ஙனஞ் செய்யாது வாழும் மக்களிற்சிறந்த மடவோரு முண்டோ? ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் சடை முடியையுடைய யோகியொருவர் அவ்வழியே வந்து, ஆலயத்தைக்கண்டு சிறிதுநின்றனர். அக்காலை கோயிலின் புறத்தேநின்ற ஆருகி பெரியவர் வரவைக்கண்டதும், அவரிடம் வந்து அஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு "ஐயா! தாங்கள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும் இது சமயம் மிகவும் இருட்டிவிட்டது. ஆதலின இனறிரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்" என்று உபசார வார்த்தைகளை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினள். ஜடாதரனோ மடந்தையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக் கருதி ஆருகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச்சமயம் ஆலயத்தினின்று வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ யோகியைக் கண்டதும பரமானந்தமடைந்து, அவருடைய சீரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, 'தேவரீர் எங்கு ஏக

வேணடியவா? இதுபொழுது சுவாமிகளுககு வேணடுவது யாது?" என்று பலவாறு நலவாாததை கூறினான. ஒருவருககு வேணடியதொருபொருளை கொடுததலினும முகமலாநது இனசொல இயமபல மிகக நலமனறோ? ஆதலின பிராணிகளை வசபபணணும வேடா குலததில உறபவிததும கிராததனிடததுக காணபபடும அனபுடைமைககுப பெருமகிழசசி கொணடு "அபபனே! யான தீாதத யாததிரை செயகினறேன. இவவிரவு கழிககுமாறு படுததறகு இடம வேணடும, எனககுவேணடியது மறறொனறு மிலலை" எனறா. அமமுனிவா அககணமே ஆருகன அததவசியைத தன குடிசைககு அழைததுககொணடு போய, தேனும தினைமாவும கொணாநது மகிழவுடன அளிததான. உடனே அருநதவததான வனசரனை நோககி, "அபபா! முபபோது உணபான ரோகி, இருபோதுணபான போகி, ஒருபோதுணபான யோகியே! என்ற முதுமொழியையும மறநதனையோ? து தவா குடிலையடைநதாாககு வேணடிய உபசாரஙகள புரியும பொருட்டு, தேவா மருநதினுமினிய தேனும தினைமாவும கொணடு வநதனைபோலும! நீ எனககீநத உணவை அருநதிவதன முனனமே உன அனபு எனனைத திருபதி செயவிததது. ஆதலின நீ தநத ஆகாரததை நான விருமபுவதறகு இடமிலலை" என இனிமையுடன புகனறதும, வேடன தவசியைக குடிசையில சயனிககசசொலலி இலலாளை நோககி "நாமிருவரும புறததே நினறு காட்டு மிருகஙகளால முனிவருககு யாதொரு தீஙகும நேரிடாது காததிருபபோம" எனறான. அமமூவரும படுததயரப போதுமான விசாலமுளளதலல அககுடிசை இருவா இருகக இடமுளளது. யோகியோ "பெண பிளளையை

இராபபொழுதில வெளியே யிருததுதல தாமமன்று" என
லும, ஆகுகன தனமனைவியை அககுடிசையில தூஙகச
செயது, துஷடபபிராணிகளால இருவருககும எவவித
இடையூறும நேராவணணம வில அமபு முதலிய ஆயுதங
களுடன வெளியே நினறு விழிததிருநதான. அககுடிசை
யினுள ஆகுகி நிததிரையிலும யோகி யோகததிலும இரு
நதனரெனறு சொலலவும வேணடுமோ? அறிவிறசிறநத
ஆணோர அடாது செயவரோ? செயயார! செயயார! நடுநி
சியில பெருமபுலி யொனறு வநது ஆகுகனை ஆசையுடன
பகஷிததுச செனறது. அநதோ! பாவம! நனமைசெயதா
ரககுத தீமையும விளையுமோ? எலலாம ஈசன செயல!
சூரியனுதிததவுடன யோகி, ஆகுகன புலிககிரை யானதை
அஙகுச சிநதிககிடநத சினனஙகளால உணரநது, தனககு
உளளே இடஙகொடுதத காரணததால மாணடதை நினை
தது நினைதது மெததவும பரிதாபபபடுகையில, ஆகுகி
வநது "ஐயமீர! வரும விதி வழியில தஙகுமா? விதி
யின பயனை எணணலாம. இறநதவன எனனினும, ஒபபறற
அநதணனுககு உதவிசெயதற பொருடடு ஆவி துறநத
என பாககா பாககி ரெனறு சொலவா எனபதறகு ஐயமு
ணடோ" எனறு தவசியைச சமாதானபபடுததி, ஆவித
துணைவனை தன கணவனுடன தானும நறபதவி யடை
தல வேணடுமெனப பெருமகிழவுடன தீககுளிகக யதத
னிததாள. தன புருஷன இறபபதறகு யோகி காரண
பூதமாயிருநத போதிலும எளளளவும இருஷியின மீது
சலிததுககொளளாது அவர மனமகிழுமவணணம பதில
ளிததததை ஆழநது யோசிபபின, மறறப பெணகளுடன
இவளையும ஒரு பெணணெனறு சேரத தெணணுவதா?
பெணகளுககெலலாம கணணெனத தகும பெணமணி

யன்றோ இவள்? சில பெண்கள் புண் எனப் பெயர் எடுக்கின்றனரே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆகுகியின் கலங்கா நிலைமையையும் அறிவையுங் கண்டுகளித்த ஈசன் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் "பெண்ணே! நீயும் நின் கணவனும் செய்து வந்த நல்வினைப்பயனால் அடுத்த சன்மத்தில் நீ விதர்ப்ப தேசத் தரசன் குமாரி தமயந்தியாயத் தோன்றுவை. உன் கணவன் நிஷததேசத்து ராஜகுமாரன் நளனாகப்பிறந்து இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்! இதோ நிற்கும் யோக புருஷன் இப்பிறவியில் உங்கள் கூட்டுறவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன்னப் பறவையாய் வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடந்து மணவினையை முடித்து வைப்பான், அப்பால் உங்கட்கு வேறு பிறவி யில்லை நிச்சயமாய் முத்தி பெறுவீர்" என்று திருவாய் மலர்ந் தருளிமறைந்தனர். ஆகுகியும் அடங்கா மகிழ்பூத்து அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தனள். பின்னர் நம்பெருமானருளிய படியே மூவரும் முறையே நளன், தமயந்தி அன்னமாகத் தோன்றி அளவிலா ஆனந்தத்துடன் வாழ்ந்தனர்.

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள். பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்

பரிமேலழகர் உரை:—பொருளைச் செய்யுங்கால் பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈட்டி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினோர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்து, தான் உண்டலை ஒருவன் இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்றலல்லது இறத்தலில்லை.

குறிப்பு —பாவத்தால் வந்த பொருளைப்பகுத்துண்ணின், அறம் அப்பொருளுக்கு உடையவன் மேலும், பாவம் தன்மேலுமாய் நின்று சந்ததி குறையுமாகலின், அனைவரும் அறநெறியிலேயே பொருளைத்தேடி அதனை மேற்கண்டபடி பகுத்துண்ணின் அவன் சந்ததி விருத்தியாகும்.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் பொலிவுடன் விளங்கிய மகதநாடு நம் பரதகண்டத்தின் வடபாகத்திலுள்ளது. அந்நாட்டின் திலகம்போல விளங்கி வந்தது புஷ்பபுரியென்னுமொரு பட்டினம். அந்நகரின்கண் அருமறையோர் நற்குலத்தில் அவதரித்திருந்தார் சுந்தர சாமா என்பவர். அவர் இளமையிலேயே அந்தணர்க்குரிய சகல கலைகளையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்றுக் கல்விக் கடலைக் கரை கண்டவர் என யாவராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றிருந்தார். அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை பொறுமை என்னுங் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவர். இத்துணை ஏற்றமிருந்தும் அனைவரும் கண்டு பரிதபிக்கும் வண்ணம் தாரித்திரம் என்ற மூதாட்டி தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டனள் அம்மறையவனை. "பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து, அல்லலுழப்ப தறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின், நாவின் கிழத்தியுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்னும் பண்டைமொழி பொய்க்கற்பாலதன்றே? அவ்வேதியர்பிரான் வறுமையால் பீடிக்கப்படும் 'அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' யாதலின், தக்க பருவத்தில் ஓர் பெண்மணியை நாடி மணந்தனர். இனி இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்த தனம் வேண்டியதைக் கருதி, அந்நகரிலுள்ள பார்ப்பனச்சிறாருக்கு வேதமோதுவித்தலை ஜீவனோபாயமாகக்கொண்டு, அதிற்கிடைத்த தனத்தை அனந்தமெனப் பாவித்து, இல்

வாழவான அவசியம செயயவேணடிய தொழிலாம இயல
புடைய மூவாககும கைனறியனற உதவிபுரிநது, தென
புலததார, தெயவம, விருநது, ஒககல (சுறறததார) எனற
நானகிடததும நடககவேணடிய அறநெறியையும இய
றறி, எஞசியதைக கொணடு சுகமாய வாழநது வநதார.
காலககிரமததில அழகே வடிவெடுததது போனற புததிர
னொருவனை யடைநது, அவனுககுப பட்டராஜ சாமா
வெனும நாமஞசூட்டி, தமமிரு கணமணியும போலப பாது
வணணமுமாய வளாததுவருகையில, பசுவை விகதை
யில தனனைப பிரிநது விடாமல பாலூடடுவதறகுரிய அறிகுறி
களைக கணடு, அநதப பசுவின கனறு புலிககுப பிறநதது
பூனையாயப போகுமோ? ஒருநாள ஆசார சீலராகிய
அதிதியொருவா, சாமியின பெருமையைக கேடடுக கோரிககை
தனா நாளைச சாமியாருககுப பூசனைபுரிய வநதார,
அனறு பூசைககு ஆவினபால வேணடும, பசுவை விளி
தது அபிஷேகததிறகுப பாலகறககப பெணணுமா மகனைக
குச செனறபோதினனும திருமபி வரவிலலை யாராள
அநத நஙகை உடனே அநதகணம திலகா தனைருமைப
புதலவனை நோககி, "குழநதாய! காலையில மேயசசெனற
பசு இதுவரை வீடுவநது சேரவிலலை ஆதலின சீககிரமே
செனறு அதனைப பாரததுவா" எனறனர. மையனும கடுகி
நடநது பசுவைத தேடி ஓட்டிவருகையில வழியின இரு
மருஙகும நிறைநதிருககும பசுமபுறகளைக கணணுறறு,
ஆவின கனறுககு அளிககததகும புறகள உள என அத
னைச சேகரிததிருககான அதிஙஙனமிருகக விருநதிறகு
வநதிருநத அதிதி, சுவாமியின பகதி சிரததையைப
பாரததுப பாரதது ஆனநதித திருககையில திடீரெனக
கவுளியின சொலலொனறைககேடடு "ஐயோ! என செய

வேன்? தம் பொருளென்ப தம் மக்கள் என்றபடி இவ்
வந்தணனுக்குச் சிறந்த செல்வமாக உள்ளது ஒரேயொரு
குழந்தை, அப்பையல் சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் ஒரு
நாகத்தால் ஆவிதுறப்பான் எனத்தோன்றுகிறதே! அகா
லத்தில் தன் புதல்வனையிழந்து பரிதவிக்கும் வண்ணம் இவ்
வேதியருடைய யாதொரு அக்கிருத்தியத்தையுங் காணேமே
ஆயினும், அந்தணன் அதிசீக்கிரமே புத்திர சோகத்தால்
பிரலாபிக்க நேரிடுதல் நிச்சயம் இதுவும் முன்வினையின்
பயனோ? தெய்வமே!" என்றேங்கி யிருந்தனர் சந்
தோஷ சமாசாரமாயிருப்பின் எவருக்கும் சொல்ல மனங்
கூசாது இத்துக்க சம்பவத்தை வெளியிட எங்ஙனம்
துணிவார் அந்தோ? ஆதலின் வாளா விருந்தார் என்றே
சொல்லவேண்டும். பிராமண வாலிபன் ஆசையுடன் இளம்
புல்லைப் பிடுங்குகையில் கவரி அருகேயிருந்த துளசிச்
செடியைப் பறித்துவிட்டான் தான் பிடுங்கியது துளப
மென்று தெரிந்தும், அறியாமற் செய்த பாபத்திற்கு மெத்
தவருந்தி, இனி வருந்திப் பயனில்லையெனத் தோந்து
பூஜாத் திரவியமாக அத்துளபத்தை உபயோகித்தல் உயர்
வுடைத்தாமென வுன்னி, முன்னர் தான் சேர்த்து வைத்த
புல்லுடன் வீடு நோக்கித் திரும்பினன் துளசிச்செடியைப்
பிடுங்கிய அக்கணமே காலனுந் தன் பாலன் ஆயுளைக் கவர
வேண்டி, கருநாகக் குட்டியினுருவமா யிருந்தனன் என
றுரும் நடராஜன் துளசியைப் பூஜைக்காக எடுத்துச்
செல்வதைக் கவனித்து, வீடு சேர்ந்ததும் தீண்டுவோ
மென அச்செடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம் ஒவ்
வொருவரும் உயிர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்
தான், சுரத்தால் மாண்டான், பிளவைதோன்றி ஆயுள்
முடிந்தான் என்று பலவாறான காரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே, அனைவர் உயிரையுங் கவர்ந்து செல்லுமதென்றி சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜத்தைக்கொண்டு உயிர்பருகி வருகின்றான் என்பது நம்முன்னோர் கொள்கை யாக, ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடு இயற்றியிருக்கும் சுந்தரருக்கும் பூஜை நடுவே சிற்சில அபசகுனங்கள் தென்பட்டன. அதனை யாழ்ந்தறிந்த சாமா ஏதோ மகத்தான துக்கம் சம்பவிக்கும் என்றுணர்ந்தும், "எல்லாம் வல்ல இறைவனுள்ளன், நமக்கேன் கவலை? வருவது வந்தே தீரும்" என ஒருவாறு தன் மனத்தையடக்கி மைந்தன் வருகையை நோக்கியிருந்தார். நடராஜன் புலனுக்கட்டுடன் இல்லமடைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும், சிறுவன் எப்பொழுது சுமையைக் கீழே வீழ்த்துவான் என்று கருநாகம் தன் தலையைத் தூக்கி நாவை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது அதனையுற்று நோக்கிய வேதிய அதிதி 'கோ' வென்றலறினார். இவ்வழுகுரலைக் கேட்ட சுந்தரரும் அவர் மனைவியும் 'விருந்தினர்க்கு யாது கேடு விளைந்ததோ' வென ஓடி வந்தனர். தனையனைக்கண்டதும் பேரிரைச்சல் விட்டழும் அதிதியைக்கண்டு பிரமித்து நின்றான் நடராஜனும் அதிதியின் அழுகையை ஆற்றமுயன்ற சுந்தரர் சிகிச்சையெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர்போலாயினவேயன்றி வேறில்லை. ஓயாது கதறும் புதிய வந்தனனது குரலைக்கேட்ட அக்கம் பக்கத்தார் பலரும் பரபரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர் அதிதியின் அழுகைக்குக் காரணம் யாதென அறியமுடியாத அனைவரும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்து இன்ன செய்வதென்று தோன்றாது தியங்கி நின்றனர். அக்காலை அங்குள்ளார் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் கருநாகம் சிறுவன் சிரசினின்றும் சரேலென உடல் வழியாய்க் கீழிறங்கி விரைந்தோடியது. அப்பொழுதுதான் அதிதியின்

ழுக்கைக்கு ஆதாரத்தை ஊகித்தறியலானார் பலரும். டமின் “சுந்தர! நினது மகன் ஆவி இன்றோடு முடிந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் நீ இதுவரை பாவவழியில் பொருள் தேடாது பார்ப்பனச்சிறாருக்கு மறையோதுவித்தலின்று கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இல்வாழ்க்கையை எள்ளளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தாயாதலின் உன்னருமைப் புதல்வன் உயிர் பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார் எக்காலத்தும் அழிவின்றி நெடுங்காலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவர்” என்றோர் அசரீரி அந்தரத்தினின்று கிளம்பியது. கவுளியின் சொல்லால் நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து ஏங்கியிருந்ததையும், பின்னர் மைந்தன் முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியதையும் கூறினர் அதிதி. இதனைக் கேட்டறிந்த அங்குநின்ற பலரும் சுந்தரசாமரின் இல்வாழ்க்கைத் திறத்திற்கு வியந்தும், அதிதியின் பரிதாபத்திற்குப் புகழ்ந்தும், நடராஜனது புத்திகூர்மைக்கு உள்ளங்களிகூர்ந்தும் பரமனது கருணைத்திறத்திற்கு ஆனந்தித்தும் தங்கள் தங்கள் அகத்திற்கு ஏகினர். அப்பால், சுந்தரசாமர் குறையுடனிருந்த ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதிதிக்கு அறுசுவையுண்டி யளித்து, தானும் உண்டு எந்நாளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள்: தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறதெய்வந் தொழாது தன் கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

குறிப்பு:—தன் கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணிவிடைகளிற் குறையா திருந்து வரும் பெண்மணிக்குத் தெய்வமும் ஏவல் செய்யும்.

உதாரணம்:—பூவுலகில் பலவாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னர் மௌத்கல்யன் என்னுமோர் முனிவர் இருந்தனர். அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி என்பாள் அந் நங்கை தன் கணவனைக் கைக்கண்ட தெய்வ மெனப் பாவித்து அப்பதிக்குப் பணிவிடை புரிதலே ஈசனுக்குப் புரியும் பூசனை யெனக் கொண்டு அனவரதமும் கண்கேள்வன் மனமகிழும் வண்ணம் நடந்து வந்தனளே யன்றி இக்காலத்து நாரியர்கள் சிலரைப் போல் கோவிலென்றும் குளமென்றும், தேரென்றும், திருவிழா வென்றும் கண்டபடி மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி என்னும் முதுமொழிக்கோர் அத்தாட்சியாய் விளங்கி வந்தனள். இவ்வாறு நாடும் ஊரும் நனி புகழ்ந்தேத்த ஒழுகி வரும் மங்கையர்க்கரசி யின் கற்பின் உறுதியையும், அன்பின் நிலையையும் சோதிக்கக் கருதிய முனிவர் பிரான், மிகுந்த குஷ்ட நோயும் அது காரணமாகச் சிதைந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எந் நிமிஷமும் பெருங் கோபமும் உடலில் துர்க்கந்தமு முடையவராகத் தன்னைக் காட்டி வந்தனர். இங்ஙனம் மௌத்கல்யர் பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அத்தையல் தன் பர்த்தாவின் பக்கல் அன்பு சிறிதும் குறையாமல் பலவகைத் தான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிய முகத்துடனும் அன்பு நிறைந்த மனத்துடனும் இயற்றி வந்து முறைப்படி அவர் உண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தேவாமிர்தமெனக் கருதி அதனையே உண்டு வாழ்ந்திருந்தனள். ஒரு நாள் வழக்கப்படி அவர் உண்ட கலத்தில் அவரது கைவிரலொ

ன்று அறறு விழுநது கிடககக கணடு கிஞ்சிதமேனும அறு வறுபபுக கொணடனளோ? இலலை யிலலை! அவ்வுணவை அறுசுவையுங கலநத உணடி யென மதிதது உண்டனள். இமமட்டோ அமமாது தன தொழுநனமாட்டுக கொணட அனபு? மேலும தன புருஷன மஞசமடைநததும அவ ரது அடி வருடல முதலிய சைததியோபசாரஙகள பல வும பணணி அவா துயினறபின தான துஞசி அவா கண் விழித தெழு முனனரே யெழுநது அவா யாது பணிப் பரோ என எதிா பாாததிருப்பாள். "கொணட கணவன் குருபியேயாயினும, பணடுதான செய்தபலன எனவே கண்டு கொணடு, குறறமென எணணி மனஙகோணாது அவன பணியைப பறறி மிகச செய்வாள பரிநது" என்ற தனிபபாடலுககுத தானே நிகராயிருநதனள இஙஙனம் கறபுடைய மஙகையாக கெலலாம அணி போனறு விள ஙகிய நாளாயணியின மனவுறுதியை இனியும பரீட்சிதத றிய வேணடுமென ஆவலகொணட அருநதவசி ஒருநாள் தன மனைவியை விளிதது "மாதே! வேணடிய சிறறின் பததினி விலையின பொருட்டு வழஙகிவரும மடநதையின் வீட்டிறகு எனனைத தூக்கிசசெலலவேணடு" மென விரு மப, அவவாறே அபபெணமணி தனகணவனை ஓர் கூடையி லிட்டுத தலையின மீது சுமநது செனறு திருமபிவருமவழி யில, சிறு பிளளையாயிருககுஙகால பொன வணடின் உடலநடுவே சிறிய குசசி யொனறைச செருகிய வினையின் பயனால், திருடாகளுககு உடநதையாயிருநதன ரென்று குறறஞ சாட்டபபடடுக கழுவி லேறறபபட் டிருநததனால் மிகுநத தொலலையுடனிருநத மாண்டவிய ரென்னும் மஹாரிஷியின காலில அககூடை தாக்க அதனால் கோபம் மூண்ட மாண்டவியர் "பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பாதவித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொழுது நின் கூடையினால் தாக்கி பரமவாதனைப் படும்படி செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியாகக் கடவை" என்றிட்டார் சாபம். அக்கொடிய சாபத்தைச் செவியிலேற்ற நாளாயணி "அந்தோ! இறுகாதும் கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனவரதமும் பணிவிடைகளில் குறையாதிருக்கும் எனக்கோ இச்சம்பவம் நேர்வது! மிகக இருள்மூடி யிருந்ததனால் மனமறியாது கூடை அவர் காலிற்பட்டது. அதை நோக்காத அந்தணர் மிகக்கொடிய சாபத்தை விதித்தனர். என் செய்வேனெனப்" பெரிதும் வருந்தி முடிவில் "யான் இது வரையில் உத்தம பதிவிரதையாயிருப்பது உண்மையாயின் பொழுது விடியாதிருக்கக் கடவது" என்று தானும் சபித்து வீடு சேர்ந்தனள். எப்பணியால் காதலர் இன்புறுவரோ அப்பணியால் காதலரை அக்கணமே யமைபுறுத்தி ஒப்ப மனங்குழையும் வண்ணம் மகிழ்விக்கும் பதினிப பெண்டிர் வார்த்தை பொய்க்குமோ? வேதம் பொய்த்தாலும் நாதனருள் பொய்த்தாலும் கற்புடைய மங்கையர் சொல் பழுதுறாதாதலின் நாளாயணியின் கட்டளைக்கஞ்சிய கதிரவனும் தன் கிரணங்களைக் காட்டாது மறைந்தனன். உடனே தேவர் பலர் ஒன்று கூடி சூரியனையடைந்து ஏன் உதயமாகவில்லையென்று வினவ, "என்னாலாவதொன்றுமில்லை. பதிவிரதா ரத்தினமாகிய நாளாயணியின் கட்டளையை மறுக்க வல்லேனல்லேன்" என்றுரைத்தான் தினகரன். அக்கணமே சுரர்களனைவரும் கற்புக்கணிகலத்தைக் கிட்டி வேண்ட, அம்மாது சிரோமணி "சூரியனுதயமாயின் நான் மாங்கல்யம் இழக்க வேண்டி வருமே" எனப் பதிலுரைத்ததும் தேவதைகள் மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபததை மாறறி, பின்னா ளாயணி யிட்ட சாபததை நிவர்த்தி செய்தனா. பின்னரே பொழு தும விடிநதது. உடனே தேவாகள் மௌத்கல்யமுனிவ ரது பததினியின் கறபின திறததிறகு மெச்சி மனமார வாழ்ததிச சென றனா. பிறகு, மௌதகலயா தன்மனைவியின் கறபையும அனபையுங கண்டுகளிதது தன் விகார வடிவ ததைமாறறி அவளை யனபோடு கொண்டாடி "மினனே! உன கறபினுககு அருநததியும ஔவவாள, நீ என்பால் வேணடும வரம யாது?" என றதும, "நினனேயம எக்கா லததும பிரியாதிருபபதே எனககுத தாஙகள அளிககும வரம" என றனள. முனிவரும, அவவாறே யாகுக, என று அருள சுரநதனா பினபு அவவிருவரும பூவும மணமும் போல பெருமையுடன வாழநது வநதனா. அநநாளாய ணியே மறுபிறபபில பாணடவாது பததினியாய் விளங கிய பாஞசாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகனறந்தைக காறறு முதவி யிவன்றந்தை
எனனோறறான கொலலெனுஞ் சொல.

பரிமேலழகர் உரை:—கலவி யுடையவனாககிய தந்தை ககு, மகன் செய்யும கைமமாறுவது, தன அறிவும ஒழுக் கமுங கண்டாா இவன தநதை இவனைப பெறுவதறகு என்ன தவஞ செய்தான கொல்லோ என்று சொல்லுஞ் சொலலை நிகழ்த்துதல.

குறிபபு:—பிதா நமமீது அனபு கொண்டு அருமபாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நமமை மேமபாடுடையவராகச் செய்கின றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம யாது? என்னையெனின்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைக்குச் செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டார் அனைவரும் " இத்தகைய பிள்ளையை யடைதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவஞ் செய்தனரோ " என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்தல் வேண்டும்.

உதாரணம் :—பூர்வம் சந்திரகுல மன்னர்கட்கெல்லாம் திலகம்போல விளங்கிவந்து தன் வன்மையால் இப்பாரத கண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மனுநீதி பிறழாது செங்கோல் செலுத்தி வந்தான் சந்தனு வென்பான். அவ் வேந்தன் சிறிது காலம் தேவகன்னியாம் கங்கையை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முன்னை வினையின் பயனால் அந்நங்கையைப் பிரிய நேர்ந்தது. ஆயினும் அம்மடந்தையிடமாக, தேவ விரதன் என்னு மோர் ஆண் மகவை யடைந்தான். அம்மதலை, மழுப்படையைத் தரித்த காரணத்தால் பரசுராமனென்ப் பெயர்பெற்ற பரமனையடைந்து படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானினும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றான். அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்சியில் அரசர்க்குரிய அறிவு, ஆண்மை, மெய்வலி, தீரம், வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன் மைந்தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான் சந்தனுவும். பகைவர்களும் வந்து வணங்கி வலுவில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும் வண்ணம் அத்துணைப் பெருமிதத்துடன் தானும் தன் மகனுமாக வாழ்ந்துவரும் நன்னாளில் ஒரு நாள் மன்னவன் தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டி வேட்டையின் நிமித்தம் காடு சென்றான். அக்கானகத்து அலைந்து திரியும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குவித்த களைப்பினால் நீர்வேட்கைகொண்டு காளிந்தி நதிக்கரை சென்று நீர் பருகி, அவ்வாற்றின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத்தில் சிறிதுநேரம் அயர்ந்திருந்தான் சந்தனு. அக்காலை

மிகுந்த பரிமளமொன்று ஒல்லெனப் பரப்ப, பார்த்திபனும் "இதுகாறும் நாம் இத்தகைய அரிய சுகந்தத்தை அனுபவித்தோமில்லை தெய்வத்தன்மைப் பொருந்திய வாசனை போலுமிது. இது எவ்விடமிருந்து வருவதென்பதை யறிய, ஆவல்பூண்டு அந்நாற்றங் கமழுந் திசையே நோக்கிச் செல்லாநிற்க, ஒரு பெண்மணியைக் கண்டனன். கண்டதும் அக்காரிகையின்மீது காதல்கூர்ந்து. "பெண்ணே! யார் நீ? உன் பெற்றோர் யாவர்?" என்றனன் மையல்பூத்த மன்னவன். நாணமென்னும் பேரணியைக் கொண்ட அப் பெண்பால் உடனே தலை சாய்த்து "வேந்த கேள்! இத்துறையில் வருவோரைப் படகிலேற்றி அக்கரை சேர்க்கும் தொழில் பூண்டான் என் தந்தை" எனப் பணிவுடன் புகன்றனள். அச்சமயம் படவோட்டியும் இறைவன் பக்க மணுகி அடிமலர் பணிந்து நின்றான். இனி அரசன் தன் உள்ளக்கருத்தைத் தோப்பாகனுக் குணர்த்த, அப்பாகனும் பரதவர் பதியைக் கிட்டி "அவனியாளும் வேந்தன் நின் மகளை மணம்புரிய விரும்பினன். இது நின் பெருந்தவமோ! உன் குலத்தோர் புரிந்த தவமோ; அன்றேல் நின் புதல்விசெய் தவமோ? அறியேன்." என்றுரைத்தவளவில், அப்படவோட்டி "ஐய! பூருவின் மரபிற் பிறந்த கோமகன், தாழ்குலத்தில் உற்பவித்த என்மகளை மனைவியாக இச்சித்தல் மேருவையும் அணுவையும் நிறுக்குமாறொக்கும்; என் குமாரியின் பாக்கியமே பாக்கியம், ஆயினும் நம் பார்த்திபனுக்குப் பகீரதியிடமாகத் தோன்றிய தேவவிரதனுள்ளான். அவ்வரசிளஞ் சிங்கத்திற்கே அரசுரிமை யுரித்தாகும்; என் மகள் பயக்கும் பிள்ளை யாது பேறு பெறக்கூடும் என்பதே என் யோசனை" எனப் பதிலளித்தான்.

இக்காலத்தில் பெற்றோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்குப் புருஷன் என்று ஒருவன் கிடைத்தாற் போதுமெனக் கருதி, வரன் குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக் கிஞ்சித்தும் யோசியாதும், தம் மகளின் கதியையும் அவளுக்குத் தோன்றும் மைந்தர்களது விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தியாமலும், பெண்ணிருக்கப் பெண்கொடுத்துப் பின்னர் அத்திக்கற்ற குழந்தைகள் 'ஐயோ! நந்தாய் தந்தையர் படுகுழியில் தள்ளுவது போல நம்மை இப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கினரே'' என்று வருந்தும் படி செய்கின்றனரே,! அந்தோ பெரிதும் பாவம்! இது பற்றியன்றோ, தன் கஷ்டம் சகித்தாலும் பெண் கஷ்டங் கண்டு சகிக்க முடியாது என்னும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

பிறகு, படவு செலுத்துவோன் கூறிய மொழி மார்பிடையே வேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம்பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தாலெனச் சந்தனுவின் செவியிற் புகுதலும் ஒன்றுந் தோன்றாது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி நாட்டைந்தான் நரேந்திரன். கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுக்கு நாள் மனோவியாதியால் சந்தனுவுக்கு உண்டாகும் மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுற்ற தேவவிரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அடுத்தடுத்துத் தன் பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவும் உரையாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில் சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற்புறத்தரசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனைநோக்கி "நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பகீரதியல்லள், நின்மகளே எனத்தன்னை இன்றுமுதல், என்

தாயாம நின குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே எனது தமபியா எனனத்தடையுமுண்டோ ? இக்கடல சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும என் தமபியா ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென ? இந்கிமிஷமே நின்மகளை நிருபனுககு மணவினை நோவாய" எனறியமபி "இதோ இங்கு நிறகும மாநதர் பலரும தேவரனைவரும் நான இதுபொழுது ஏறகும விர ததினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், எனனுயிா என னுடலைவிட்டு நீஙகுமளவும நான மணவினையை இசசியேன. அதுவுமனறி இவவுலகை வின்பததை இனறு முதல் வெறுததேன. இது சததியம! சததியம்!! புததிரபபே றிலலாதாா நரக மெய்துவா என மூதோா சொலலும மொழி எனனிடம் பொய்ததுப போகும். ஏனெனில யான எநதை பொருட்டு இவவிரதம் மேறகொணடேனு தலின. நான நறகதிசென்று சோவே னெனபதறகு ஈஷுத தேனும ஐயமிலலை." என றின்னதுஞ் சொனனான யாவ ரும செயதறகரிய சபததைதைக கூறிய தேவ விரதனை மனிதா புகழ்நதேததினது ஒருபுற மிருககு, தவ முனிவ ரும தேவரும மறறு முளளோரும உவகை யுடன ஆசி கூறிப் பூ மழை பொழிநதனரென்றால் அவன பூணட விர ததின மேன்மையை எடுத்துச் சொலல கமமாலாகுமோ? இககாரணம பறறி அனறு பீஷ்மன் எனற பெரும பெய ரும பெறறான. பினனா தெய்வீக மணஙகமழ்நத கார ணததால் பரிமள கநதியென நாமஞ்சூடிய கனனியை, அவள பிதாவுடன் பலா சூழ அழைத்துச சென்று தன் தாதையின பககலில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நினறான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்த னுவுக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிககோா அளவிலலை. ஆத லின் தன்னருமைப் புதல்வனை பாா்புறத்தழுவி உச்சிமோ

நந்து உள்ள முருகி "மாண்புள்ள மைந்த! மக்கட்பேற்றின் பெரும்பேறு முண்டோ? புதல்வர் தந்தையர்க்குதவும் உதவியின் எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவினாய் நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உனக்கு நான் உதவினேனில்லை. என்றாலும் என் மனக்கோளை நன்கறிந்து அதன்படியே நடந்தாயாதலின் முட்டின்றி நீ சுவர்க்கபதவி பெறுவை. அதுவும் நீ எக்காலத்து வேண்டுமென விரும்புகின்றாயோ அக்காலத்தே சித்திக்கும். நீ அவ்வாறெண்ணும் வரையில் காலன் முன்வரான் உன் ஆவியைக் கவர" என்றோர் ஒப்பற்ற வரமளித்தான் சந்தனு தன் மைந்தனுக்கு. பின்னர் படவோட்டி அரசகேசரியை நோக்கி "அரசே! என் மகள் கேவலம் வலைஞர் மாதெனக் கருதேல். அவள் தேவகன்னிகை, இது சத்தியமே" என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்பூத்து அப்பரிமளகந்தியைப் பரிவுடன் மணந்து சுகித்திருந்தான். நாள் பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்குச் சித்திராங்கதன், விசித்திர வீரியன் எனக் குமரர் இருவர் தோன்றினர். அப்பால் விதியால் சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினன். உடனே கங்கையின் புதல்வனாகிய பீஷ்மன் தன் வாக்குப் பொய்க்காவண்ணம் தன் தம்பியாகவே முடிசூட்டினன். இனி காசிராஜன் தன் புதல்வியர் மூவர்க்கும் சுயம்வரம் என்று ஓலையனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியையும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னர் பலர் குருகுலக் கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தனனோ என்று ஐயமுற்றனர். எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல் தவறுவனோ? அக்காசிமன்னன் மகளாம் அம்பா, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

அவனை வெறுத்து மற்றைய இருவரையும் தன் மெய் வலி யால் தன் தம்பிக்கு மணமுடித்து, தான் பிரமசரிய ஒழுக்கத்தினராகவே யிருந்தனர் கடைநாளில் பீஷ்மர்து பேரப்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவரும், துரியோதனாதிய ரும் பகைத்துப் போர் செய்யும் பத்தாநாளில் பீஷ்மர்து ஆகமெங்கும் அம்புபட்டு உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் தரு மன் முதல் மன்னர் பலரும் திரண்டு வந்து, பீஷ்மரை யணுகி, அவரது பராக்கிரமங்களை மனமார வாழ்த்தி முடி வில் " தந்தை யின்பம் எய்தற் பொருட்டு பிரமச்சரிய தவமே இன்பமாகச் சிந்தை தெளிந்த ஞானச் செல்வா ! செஞ்சேவகனே ! முந்தை மரபுக்கெல்லாம் முதல்வா ! உன்னை யொப்பார் யாவருளர் இப்பிறவியினில், என்றழுது தொழுத வளவில் " மக்காள் ! அஞ்சல் ! தொல்லைவினையை யாரே விலக்குவார். தேவராலுமாகாது." என்று அவர் களுக்கு அறிவுறுத்தி, அச்சமயம் தக்ஷிணாயண காலமாத லாலும், உத்தராயண புண்ணிய காலத்தில் இறப்பதுவே பெரும் பாக்கியமென நம்முன்னோர் மொழிந்திருத்தலினா லும் அவ்வுரையைக் கடைப்பிடித்து யோகத்தால் தன் உயிர் ஓடாவண்ணம் நிறுத்தி, சூரியன் வடபாலெய்து மள வும் உயிர்விடேன் என்றிருந்தனர். அவ்வாறே தக்ஷிணா யண புண்ணிய காலத்தில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதவி யடை ந்தனர். பீஷ்மர் இத்தகைய மேன்மை பெற்றது தன் தந் தைக்குச் செய்த கைம்மாறின் பயனே யென்பதை நம் நேயர் நன்கறிவர்.

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பரிமேலழகர் உரை :—அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன் படாமையின் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் அவ்வாற்றான் அன்றித் தம் உடம்பானும் பிறர்க்கு உரியர்

குறிப்பு:—தெய்வச் சிதம்பர தேவா! உன் சித்தம் திரும்பி விட்டால் பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர் வாழ்வும் புவியும் எங்கே? மெய்வைத்த செல்வம் எங்கே? மண்டலீகர் தம் மேடை எங்கே? கைவைத்த நாடகசாலை எங்கே? இது கண் மயக்கே!—என்ற அமுதமொழிகளை அன்பிலாதார் அறியார். ஆதலினால், அவர்களிடத்து ஏரா ளமான பொருளிருப்பினும் அதனைப் பிறர்க்குஈந்து பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தது போலிராது, எனது, எனது என்று தனத்தை இறுக்கி, எச்சிற் கையாலும் காகத்தை ஓட்ட மனம் பொருர் அதுவுமன்றி, "கைக்கருணைக்கிழங்கு, வாய்வேப்பங்காய்" என்றபடி இனிய சொல்தான் கூறுவரோ? கூருர். மனதிலாவது நற்சிந்தனை யுண்டோ? அதுவுமில்லை யாதலினால் தான், அன்பிலாதார் எவ்வித்த்திலும் பிறர்க்குப் பயன்படார். அன்புள்ளவரோ வெனில், தங்களது செல்வத்தாலும் பிறர்க்கு உதவி புரிந்து அவசியமாயின் தங்கள் உடல் உயிர் இரண்டையும் கொடுத்துப் பரம உபகாரிகளாய் விளங்குவர்

உதாரணம்:—"நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ நிறைநெடு மங்கலநாணோ" எனப்புலவர்களால் புகழ்பெற்ற அயோத்திமா நகரின்கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமநூலின் நற்றுறையாவும் நன்குணர்ந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன். மனு நீதிப்படி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருந்து பெறுபவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்கள் கற்றை இனிதுபடியும் இம்மாநில முழுதும் அவனது தரும சக்கிரம் தடையின்றிச் செல்லா நிற்கும். முடிவாகச் சொல்லின் புலிப்போத்தும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ண உலகனைத்தையும் ஆண்டுவந்தனன். ஒருநாள் அவ்வரசன் தன் அந்தப்புரத்தின் பூங்காவொன்றில் தென்றலவாங்க உல்லாசமாய் உலாவி யிருந்தான். அக்காலை மிகுந்த வேகத்துடன் பயம் மேபாாதத உடலினதாய்ப் பறந்துவந்து குறுநடைப் புறவொன்று அம்மன்னவன் மடிமீதில் விழுந்தது. இறைவனே அப்புள்ளை யெடுத்துச் சேய்மையினின்றும் பறந்து வருவதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத் துடைத்துச் சற்றே களைப்பாறியிருக்கையில் பெரிய பருந்தொன்று அவனெதிரில் அந்தரத்தினின்றும் வந்து, தெளிவான மானிட வாக்கினால், "அரசர் ஏறே! இதுகாலை தங்கள் ஆதரணையிலிருக்கும் புறவை யான் வெகு தொலைவினின்றும் துரத்தி வருகிறேன். இத் தொழிலினால் நாள் மூன்றாகியும் யான் உணவு கொண்டேனில்லை. ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின் மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறாரே யன்றி வேறு எவ்விதத்திலும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை. இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பலரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். இந்த மணிப்புறவாம் எனது உணவினைத் தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மன்று. எவ்வகுப்பினரும் தத்தம் க்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச் செய்தல் முற்றிலும் பிசகென்று தமது அழியாத நீதிநூல் காட்டகத்தே வாழ்ந்து வரும் என்போன்ற அற்பப் பறவை கட்கும் இடித்துத் தெரிவிக்கின்றது. எவ்விதத்திலும் அதனைமறந்து மாறாய் நடக்கும் அற்பக் கொக்கினையும் தமது ஆக்ஞாசக்கிரம் இது காறும் தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்ட தில்லை. ஆதலின் விருந்தினனாகிய எனக்கு யான் விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கப் பிரார்த்திக்கி றேன்" என்றுரைத்தது. இந்தவசனங்கள் ஒவ்வொன் றும் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் பொலிந்து விளங் கியதனால், மன்னவன் மனம் ஆநந்தத்தில் அழுந்தியது. பின்பு அந்தப் பருந்தை நோக்கி, "விருந்தாளியாகும் நினது பசிப்பிணியைக் களையச்செய்தல் இன்றியமையாப் பெருங்கடனேயாம். நின துணவு மாமிசம் என்பதும் நான் நன்கறிவேன். இதுகாறும் நீ எடுத்துரைத்த வசன த்தை உத்தேசிக்கின் உன்னைப் புன்பறவை யென்று மதித் தல் பொருந்தாது. உயர்ந்த மனிதப் பிறவி யென்றே உரைத்தல் வேண்டும். ஆதலின் நான் கூறப்போகும் மாற் றத்தினைக் கவனிப்பாய். உன்னால் இச்சிக்கப்படும் இப்ப றவை மிகவும் சிறியதென்பது நான் சொல்லாமலே அமை யும். ஒருகால் உனக்கு இப்புள் உணவாகக் கிடைக்குமே னும், அதன் இறைச்சி ஓர் வேளைக்கன்றிச் சிறிதும் மிஞ் சாது. இஃதொன்றை அருந்தியதனால் உனது ஆயுளின் அளவுகாறும் பசி யுபத்திரவம் நீங்கப்போகின்றது மில்லை. வழிநாள் உணவிற்கு மற்றொன்றைத் தேடியே தீரவேண் டும். இப்புறவோ என்னை இது சமயம் அடைக்கலமா கத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது. ஆதலின் என்னைத்

தேடி யடைந்த இப்பறவையின் துயரத்தைத் தவிர்க்காது, பகைவனாகிய உன்னிடம் சமயத்திற் காட்டிக்கொடுத்தல் மாபாதக மென்பதை நீயே நன்கறிவை. எனினும் பசித்து வந்த உனக்கு உணவு நல்காது வாளா வனுப்புதல் அதனினும் அநீதியாகும். எனவே நின்னால் விரும்பப்படும் இப் புள்ளின் மாமிசம் ஒன்றை யன்றி வேறெதை விரும்பினும் இக்கணமே அன்புடன் அளிக்க உடன்படுகிறேன். ஆகவே, என்னை மகிழ்விக்கு நிமித்தம் மற்றொன்றைத் தெரிந்து வேண்டுவாய்" என்றான் எவ்வுயிரும் காத்தளிக்கும் இராஜாதி ராஜன். உடனே அப்பருந்து பார்த்திபனை நோக்கி "அண்ணால்! மன்னுயிர்மீது தமக்கிருக்கும் பெருங்கருணையின் இதுகாறும் தாங்கள் புகன்றவசனமே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல உணர்த்திற்று. அறஞ்செய்வாரைக் காத்தருளி, அல்லன் செய்வாரை அதப்படுத்தும் அழியாப் புகழ்கொண்ட தமது அறத்திறலாழி உருளும் எல்லைக்குள் வாழும் அற்பக் குடியாகிய அடியேன் தமக்கு மாறு கூறும் ஆற்றலுடையே னவதெப்படி? தமது நன்னீதியினை நோக்கியன்றோ ஞாலம் யாவும் இனிதே வாழ்கின்றது. எனக்கு உணவளிக்க ஒருப்படுவீர்களாயின் அடியேன் விரும்புவது அந்தப் புறவினது எடையளவு தமது மதுர மாமிசந்தான். இதனையும் உதவாது என்னை வறிதே யனுப்புதல் தரும வேலியானோர்க்கு எத்துணையும் உரித்தன்று" என்று சற்றேனும் பயமில்லாது பகன்றது. அப்பருந்தின் வசனம் நரேந்திரனுக்கு அடங்கா வியப்பை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்றாலும், அரசன் சிறிது போழ்தாவது காலந்தாழ்த்தனனோ? அன்று! அன்று! உடனே பூபதி அங்ஙனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

வித்தான். பின்னர் அரைக்கணமும் தாழ்க்காது, அத்து லைக் கோலின் ஓர் தட்டில் புறவையிட்டு, மற்றைத்தட்டில் அதற்குச்சரியான மாமிசத்தினைத் தன் தொடையினின்றும் அறுத்து வைத்தனன். ஆயினும் அது புறவிற்குச்சரி யான எடையிருக்கவில்லை. சிறிது குறைவாயிருந்தது. அதனால் மன்னர் மன்னன் கொஞ்சம் மாமிசம் மீண்டும் கொய்துவைத்தான். அப்பொழுதும் சரிப்பட்டதின்று. முடிவில் மன்னவன் மாமிசம் அத்தனையும் அறுத்துத் தட்டில் வைத்தாயிற்று. அக்காலையிலும் துலைக்கோல் சரியாயிருந்ததில்லை. இதனைக்கண்ட வரசன் "இது தேவர் சோதனை போலும்! உடலில் எலும்பு தவிர மற்றைய மாமிசமெல்லாம் அறுத்தறுத்து வைத்தும் தட்டு சரிப்பட்டதின்று. ஓர் க்ஷத்திரிய வரசன் கானகத்தே வாழும் அற்பப் புன்புறவையொன்றுக்குச் செய்து கொடுத்த உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினன் என்றால் அதனினும் இழிவு என்ன விருக்கிறது?" என்றுனனி, இறுதியில் தானே தட்டில் ஏறினன். அப்பொழுதே அந் தரத்தினின்றும் பலபலவெனப் பூமாரியும் பொன்மாரி யும் பொழிந்தன. இந்திர ஜாலத் தியற்கை யொத்து எவ ரும் எதிர் பாரா வண்ணம் புறவும் பருந்தும் முறையே தென்றிசைத் தலைவனும் இந்திரனுமாய் உருமாறின. இவ ரொழிந்த மற்றும் கடவுளர் அனைவரும் உடனே ஆங்கு வந்து குழுமினர்கள். பின்பு அரசனுக்கு வச்சிர உடலா குமாறு வரமளித்தனர். அப்பொய் வேடம் புனைந்து வந்த இருதேவர்களும், மற்றைத் தேவர்களும் அரசனு க்கு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைந்தனர். அவ்வேந் தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவரசு புரிந் து வாழ்ந்து வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிர் பலரும் "பறவையாம் மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய சிபிச் சக்கிரவர்த்தியனறோ வரசன்?" என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும் அறிவர்.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குறள்.
இனைத்துணைத் தென்பதொன்றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்

பரிமேலழகர் உரை:—விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவிற்று என்பதோர் அளவுடைத்தன்று, அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு.

குறிப்பு —வேள்விகள் ஐந்துள. அவையாவன:— வேதமோதுதல், ஓமம் வளர்த்தல், விருந்தோம்புதல், தருப்பணஞ் செய்தல், பலியீதல் எனவே, விருந்தோம்புதல் ஓர் வேள்வியாயிற்று. விருந்து புறந்தருவதனால் ஒருவர் அடையும் பயன் இவ்வளவு தான் என்று ஒரு அளவினையுடையதல்ல. "பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திர மறிந்து பெண் கொடு" என்னும் பழமொழிகேட்டு, சற்பாத்திரங்களையறிந்து அளிப்பின் வானைவிட மிகப்பெரிதாகும் அத்தருமத்தின் பயன். மேலும் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவு பயன் பலிக்கும் என்றொரு பொருளும் தொனிக்கின்றது.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் மேன்மைவாய்ந்த நம் பரதகண்டத்தின் நடுப்பாகத்தில் விந்தம் என்றொரு மலையுளது. அக்கிரியின் சாரலில் விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத் தழைத்த ஆலமரமொன்றில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு புறாக்கள் வாசஞ்செய்து வந்தன.

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினர் புகலுவது அத்தம்பதிகள் ஆசைப் பெருக்கினை நோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவ்விரு புறாக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புறா தன் பேடுக்கு இரைதேடுவதினிமித்தம் வெளிச்சென்றிருக்கையில், வில்லும், கோலும் அம்பும் கைதனிற்கொண்ட வேடுவனொருவன் அம்மரத்தடியை யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசினான். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புறா மிகுந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தினின்று மிறங்கிவந்து வலையிற் சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்து வலையிற்படுமெனப் பரமானந்தத்துடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்குங்கால் திடீரென வானில் மேகங்குவிந்து மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராதகன் வலையிலகப் பட்டுழலும் புறாவைப் பைதனிலடைத்து மாரியின் மிகுதியால் அம்மரத்தடியில் ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி யிருந்தனன். "நன்மை செய்தார் நலம் பெறுவார், தீமை செய்தார் தீமை பற்றி நலிவர்" என்ற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன், ஆடையின்றி வாடையினால் மெலிந்து, கையுங்காலும் குளிரினால் நடுங்கி விறைத்து, அம்மரத்தடியிலேயே சோர்ந்துகிடக்க நேர்ந்தது. அச்சமயம் ஆகாரத்துடன் திரும்பி வந்த ஆண் புறா, தன் பேடையைக் காணாது பெரிதும் பிரலாபித்து இங்கு மங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் தன் நாயகியைக் காணாததால் பெருமூச்செறிந்து சிறிது நேரம் அசை வற்றிருந்தது. வேடன் கையிற் சிக்குண்டு ஏங்கியிருந்த பெண் புறா தன்னைக் குறித்து ஆண்புறா வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன நாயகனைக கூவியழைததது "என உயிரின் இருக்கையே! இதுபொழுது நானே வேடன் பைதனிலகப்பட்டேன. இனி எனனைபபறறித தாஙகள வருநதுவதனுல் மெய்வருததம ஒன்றைத தவிர வேறு பயன் கிட்டப போவதிலலை விதி வசததால நாமிருவரும பிரிய நேரநதது. வினைபபயனை வெலலவதறகு வேதமுதலாம எனைத தாய நூலகததும மாாககம கூறபபட்டிலது. ஆதலின இனி நடககவேண்டிய காரியததினை யோசிபபதே சாலச சிறநதது" எனலும, பழையதனம மீணடும கிடைககப் பெறற வரைபபோல மனமகிழநது "பாதகனுகிய வேடன கையிலிருநது வெளிககிளமப ஏதோ யுகதி சொலலப போகினறது நமபிரியை" என்று ஆவலுடன ஆணபுறு எதிா பாாததிருககையில, அபபெடை தனபதியினை நோககி "என அனபே! இநநிமிஷமுதல என்னுறவைத தாங்கள் துறவொன்று கொளவதே தகுதியாகும ஏனெனில, யான இதுபொழுது வேடன பையிலிருநது உய்யுமவகை ஒன்று மறியேன பிறக, வேடனே இககாலை மழை குளிா காறறு இவைகளால மாயந்தவனபோல ஓயநது கிடககின்றுன. மேலும பசியால மிகவும பாதவிததது வாடினன் எனறே சொலலவேணடும. அதுவுமனறி, தன பசிப் பிணியைப போககிககொளள நமமிலலமடைநது என்னையே அனனமாககொணடு வலைவிரிதது அகபபடுததிக கொணடனன. ஆதலின நமமனைககு இவன விருநதாளியுமாயினன. இவனது பசிபபிணியைக களையாது நாம வாளாவிருததல படுநரகில வீழ்வதறகு ஏதுவாகும. அதிதியின ஆயாசததைபபோககி அனபுடன அனனமளிப் பின் நாம நலல பதவியடைவோம, இதற கையமிலலை. இக்கணமே தாஙகள எஙகேனும சென்று தீக்கொணர்நது

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும். பின்னர் நாமே இவ்வேடுவன் எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையா வதே மேல். உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப் பதுபோலும் பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவு நூறிலுஞ் சாவு வருமாதலின், நாம் என்றைக்காயினும் ஓர்நாள் இறந்தே தீரவேண்டும். இளமையும் நில்லா, யாக்கையும் நில்லா, வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா, புத் தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார், மிக்க அறமே விழுத் துணை ஆவது—என்பது முதுமொழியாதலின், அவ்வவர் செய்த நல்வினை தீவினை ஆகிய இரண்டுமே ஆவிக்குக் கூற்றுவன்கொண்டு குதித்தோடும்பொழுது உடன்வரும் இத்தகைய ஆன்றோர் அமுதமொழிகளைத் தாங்கள் அறி யீரோ? நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும் பெண் ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே ஆதலின் எதுவு மறியாத யான் எல்லா மறிந்துணர்ந்த தங்களுக்குக் கேவ லம் பெண்புத்தியால் இத்துணை எடுத்துரைத்ததை மன் னித்து என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என் மிகுந்த பணிவுடன் பகன்றது. "அன்னை தயையும் அடி யாள் பணியும் மலர்ப் பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறை யும்—வன்னமுலை, வேசிதுயிலும் விறல் மந்திரி மதியும் பேசில் இவையுடையாள் பெண்" என்ற வெண்பாவிற் கோர் இலக்கணமாயிருந்த பெண்புறவின் போதனையால் மனந்தெளிந்த ஆண்புறா அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும் கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன் அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரக்கையை வீசித் தீமூட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைககபபண்ணியதும, ஆகாயததில அதிக விசையுடன் கிளமபி அநநெருபபிலேயே வீழ்நது வேடுவனுக்கு இரை யாயது. அறபப பறவையின உதாரததையும் அறிவை யும கணடு சயிததவேடன, ஓாபுறம புரு மரிததனைதக குறிதது வருநதியும, மறறொா புறம பசிபபிணியினால துனபமடைநதுப, பசிவநதிடப பதறும பறககுமாகையால பசியின கொடுமையால, வெநது கிடககும புருவைததினறு பசி தணிநதான. நலலோா உணவு நாவினில் கிடைககப பெறறவேடன, அறிவு தலைபபட்டு "அநதோ! நான மனிதனாய்ப்பிறநதும பகுததறிவினமையால விலஙகிறகுச் சமானமாயினேன. இபபுறமோ அறபப புனபறவையாய்த தோனறியும அறிவு நிரமபிய காரணததால எனனினும மேமபடடதாய் விட்டது என் வையிற கட்டுண்டு புலம் பித தவிககும தன பேடையின துயாததை ஒரு பொருட் டாக மதியாது பசியினால பாதவிககும என உயிரைக்காப பாறறக கருதித தனனையே எனககு ஆகாரமாக வழஙகி உயிா துறநத புறவினும கடையனாயினேன யான" எனப் பெரிதும வருநதி, உடனே தனனிடம சிக்கியிருநத பெண் புறவை யெடுதது அதன இஷ்டபபடியே எஙகேயாவதுசெ னறு சேர்க என்றுவிடடு விட்டுட்டான. நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருநது தப்பிததுககொண்டோம என்று மகிழ்நது தனனிருபபிடஞ்சென்றதோ பெண்புரு? இலலை! இலலை! ஆனால "இலலறமே நல்லறமென இதுகாறும நாமும நமகணவனும கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலை நம பிராண நாதன பசியால நலிநது மெலிந்திருநத வேடுவ விருநதினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன. நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்ததாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருப்பின் நம்நாயகன் செய்த வண்ணமே நாமும் விருந்தாக நோக்கலே மேலல்லாமல், பதியங்கும் பாரியாள் இங்குமாக இருப்பது எள்ளளவும் பொருந்தாது படுநரகுதான் பிராப்தியாகும் கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமில்லையாதலின், ஏககாலத்தும் புருஷனண்டையிலேயே இருந்து வாழுவது கற்புடை மங்கையரின் ஒழுங்காகும். எனவே நாமும் கணவனடைந்த கதியை யடைவதே உத்தமம்" என்றனள், உயரக்கிளம்பித் தனது கண் விழுந்திறந்த நெருப்பில் தானும் விழுந்து பிராணனை விட்டது உடனே அந்தரத்தினின்றும் துந்துமி முழங்கவும் பொன்மாரி பொழியவும் அப்புறாக்க ளிரண்டும் திவ்வியதேகம் பெற்று, செயவீக விமானத்தில் தேவர்கள் போற்ற, சிவபெருமான் பாதார விந்தமாம் பரமபதஞ் சென்று சார்ந்தன புறாக்களிரண்டும் தன்னை விருந்தாகப் பாவித்துத் தங்களையே ஆகாரமாக அளித்துப் பெரும் பேற்றால் யாவரும் எய்தற்கரிய பரமபத மடைந்ததைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்தவேடன் "ஐயையோ? புத்திக் குறைவால் மாபாதகம் பண்ணி நரகடைய லாயிற்றே என் தலைவிதி! என் செய்வேன் தெய்வமே! இனியான் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன? பாவத்திற்கு அஞ்சாது கொலைத் தொழிலையே மேற்கொண்டு என்வயிறு வளர்த்தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலையாதே! நல்லாரைக் கண்டாலும், அவர் குணங்களை நாவினால் துதித்து நானிலத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சினாலும், அவரோடு இணங்கி அடிமைத் தொழில் புரிந்து வந்தாலும் நற்கதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமிருக்க, அத்தகைய நல்லாரையே யான் என் பாழ்வயிற்றி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

கதி கிடடாதா" எனறுள்ள முருகி, நெஞசம் பதைத்து, கொழுநதுவிட்டெரியும காட்டுத் தீயிற்றானும் குளித்தனன. தட்சணமே அவ்வேடுவனும உயர் பதவி யடைநதான். இனி அகமும முகமும ஒருங்கு மலாநது, வநத விருநதினரை வைகலும ஓமபி உயர்பதமடைநத பகத சிகாமணிகளைக குறிதத பலகதைகள் விருபபினும, இப புன புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுததுக்காட்டிய காரணம என்னையெனின, கவிச சககரவாததி எனப பெயாபெறற கலவியிற பெரிய கமபா,

"பேடையைப பிடிததுத தனனைப
பிடிகக வநதடைநத பேதை
வேடனுக குதவிசெயது விறகிடை வெந்தி மூட்டிப
பாடுறு பசியை நோககித தனனுடல கொடுதத பைமபுள
வீடு பெறறுயாநத வாாததை
வேததனின விழுமிதனறே."

எனறு கூறியுளளா ராதலின எனக.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல
கனியிருபபக காயகவாந தறறு.

பரிமேலழகர் உரை —அறம பயககும இனிய சொறகளும தனககு உளவாயிருக்க, அவறறைக கூறாது பாவம பயக்கும இனனாத சொறகளை ஒருவன கூறுதல, இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவறறை நுகராது இன்னாத காய்களை நுகர்நததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும பிறர்க்கும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறாது கடுஞ்சொல சொலவதானது அமுததத்தின் உருசி பொருந்திய பழங்க ளிருககக காஞசிரங்காய் தினனது போலாகும. நம வாயினின்றும வெளிவருஞ சொற்கள் இனசொல கொடுஞசொல என இருவகைபபடும். சகத திலுள்ளார கழுதை கததுவதைக கேட்டதும் அருவ ருப படைகின்றனர். குயிலின குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானந்திக்கின்றனர். ஏனெனில அககுரலகளின் கடுமை இனிமை இவைகளே நோககியே. நிறக நாநயமி ருபபின் நாணயம (தனம) ஒருவரிடததில நிலைததிருக கும நாநயமிலலையேல நாணயம பறநதுவிடும இததை யறியா மாநதா சிலா தஙகளை யடுதது வநத ஏழைகளு ககு ஏதேனும கொடுகக இஷ்டமிலலையாயினும இனிய சொலலையேனும வழஙகா திருககினறனரே! தீவினை எனற கமபியஞல வாய பூட்டிடபபட்டாரபோலும! இனிய மொ யைத் தவிரதது வன்சொல வழஙகுவது கையிலே கரும்பி ருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றே!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிககரையில திருமகளின உறைவிடமாய் விளஙகிவநத வசசம் எனறொரு தேசம உண்டு அநநாட்டின் தலைநகா புஷ்பபுரி அபபுஷபபுரி யெனனும பட்டினததில உருததிர சாமா என்னும ஓா அநதணனிருநதான். அவனுககு மனைவியா இருவா அவ ாகளுள மூதத பததினி புததிர னொருவனைப பயநது அப பொழுதே காலெஞ சென்றனள். ஆதலின அப பசசைப பசுங் குழவியை இளையவளே போஷிகக நேர்நதது. தங் கை பிள்ளையும் தன் பிளளையாமா என்பது பண்டைமொ ழியல்லவா? தன வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸக ளததிரததின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப பெண்களுக்கு மனம பொருநதாதென்பது வெளிபபடை. ஆதலின் அக்

குழந்தைக்குச் சிறிதும் நெய் கலப்பில்லாத அன்னத்தினை உண்பித்து வந்தாள் இளையாள் நெய்யில்லாத உண்டி பாழ் என அம்மை சொன்ன வசனம் பொய்க்குமோ? ஆகவே, அத்திக்கற்ற குழந்தைக்கு நாளடைவில் கண்டோர் அனை வரும் அருவருக்கும் வண்ணம் வயிறு மாத்திரம் முன் வந்து மற்றைய அவயவம் பலவும் சுருங்கிச் சிறுகத் தலைப் பட்டன. ஐயோ! பாவம்! இதனைக் கண்ட அப்பையன் தந்தையாம் உருத்திர சாமன் ஒரு நாள் தன் இல்லக் கிழத் தியை நோக்கி "கொடியவளே, விதியின் பயனால் பிறந்த பொழுதே தாயை யிழந்த இக்குழந்தையினைக் கண்டு மன மிரங்கிச் செம்மையாய் அமுதூட்டி வளர்க்காது யாவரும் பார்த்துக் கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இத்துணைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் கொணர்ந்து விட்டனை உனது மனம் இரும்போ! கேவலம் முதிர்ந்த கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டும் அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலை விதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உன்னிடமே முத ன்முதல் அறியலானேன்" என்று சினந்தான் சாகசம் பலவும் கைவந்த அவ்விளையாள் தன் மணாளனை நோக்கி "நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேற்றுமையின்றி என் வயிற்றுப்பிறந்த மக்களினும் பதின்மடங்கு மேன்மை யாகவே பாதுகாத்து வருகின்றேன். அவன் உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முன்னுக்கு வர விடாது மூலையிலொளிக்கச் செய்கின்றது போலும். ஈதில்லா விடின் அவ்வுடலாவது ஏதேனும் சுகமடைந்ததோ வெனின் அதுவுமில்லை தாயில்லாப்பிள்ளை யென்று பெரிதும் கரு ணைகூர்ந்து நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்று மிகு ந்த ஆசையுடன் எத்துணை தான் வருந்திப் பாலும் அன் னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

செய்த ஆகுதியென்னப் பயனறறவாயப் போவது மலலா மல, நன்றாய்ப் போஷிககவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன றினையும் எனக் களிதது விட்டது. இவன் என வயிறறு திதத மகவாயின வளரினும வளராவிடினும என்னை ஒரு வரும குறைகூற மாட்டார்களன்றோ? என கைராசி நன்று நன்று! தோஷிக் கைபோனும. செய்தீவினை யிருக்க யான் என்னையே நொநது கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங கள கூறுவதிற கோபங கொளவது மதியீனம" என்று தான் கறற வித்தை அனைததையும கணவனிடதது நடித துக காட்டினள். பெணகள் சாகசததிறகு முன் புருஷாக ளது ஆண்மை சிறிதும பலிககாதெனபது வெளிபபடை யலலவா? அதனால் அததுணை விவரிததுச சொலலிவநத தன மனைவி குறறமற்றவளாகவே யிருததல வேணடும. இதனை நாம முனபின தீரயோசியாது அவளமீது பழிசா ததி மனம நோகபபண்ணினமே என்று தனககுததானே வருநதினன் வேதியனும. பினனர் நலனுணவுகளை நன்றா ய்ப் பருகாதிருபபது குமாரனுடமபின கூறு பாடென்றே எண்ணியிருநதான எனபதை நாம சொலலவும வேண டுமோ? பினபு அபபிளளைககு இளமைப பருவததிலேயே விநஷ்டன் அதாவது பயனறறவனாகிய பால விநஷ்டன் என்னும பெயர் சூட்டபபட்டது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவததைக கண்டு சகியாது அக்குழநதையைத தொடுவதறகே அருவருபபுக கொண்டவனாயினன பிதா அநதோ பரிதாபம! மாநிலததில் தோனறிய அககணமே அன்னையை யிழநது பினனா மாறறாநதாயினால நாவிற கினிய நலனுணவு கிடைககபபெறாது தநதையினாலும கைவிடபபட்ட அக் குழநதையின நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும கரையும, மனமும் உருகுமன்றோ? அப்

பால் நாளடைவில் பால விநஷ்டனுக்குப பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிறறன்னை சிறிய உணவளிக்காது எக்கணமும தொநதரவிறகும கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாகி வருதலை உபாயததினால நீக்கிககொள்ளக் கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள தன தநதை வெளியிலிருநது வீட்டிறகு வருமபொழுது "எநதாய் எனககுத தநதையா இருவா உளா" என்று தனது மாற்றுநதாய் அறியக கூறினன். விதியையும மதியினால வென்று விடலாம என்றிருநதலினால் புததியுள்ளாருககு எககாரியநதான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ என்பது முன்னோர் மொழி ஆதலின, உருததிரசாமன தன புதல்வனது வாய் மொழியைச செவியிலேறறதும தன் மனைவி பரபுருஷ சாஙகததிய முடையவள என்று வெறுபபுற்று அன்று முதல மனைவியைத தீண்டாமலும எநநாளுமபோல் அவனுடன உரையாடாமலும ஒதுங்கியிருக்கத தலைபபட்டனனென்பது நாம சொலலாமலே அமையும இஙஙனம தினகள சில கழிநததன மேல் ஒருநாள அவன் மனைவி தான யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருககையிலேயே மணாளன் தனமீது வெறுபபுறறுப பேசாதிருபபதறகுப் பாலவிநஷ்டன் தன் மீது ஏதேனும குறை சொல்லியிருக்கவேண்டுமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோளைத் தொட்டுப பாரததது போல தன குறறததை நினைததது வருநதினள. குறறமுளள நேஞ்சு குருகு ரேன்னும், குரும்பையுளளகாது ஆடேடென்னுமலலவா! ஆதலினால் உடனே அவ்வினையாள முததாளின் புதலவனைப பரிவுடனழைததது அவனுககு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருநதி நல்லாடையுடுததி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறதததழுவி முததமாடி உச்சி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொளுசிக் குலாவி "என கணணே ! நீ உன தநதையாரிட த்தில என மீது ஏதேனுமம குறைகள கூறினேயோ ?" என்று அனபுடன வினவினுள அவவளவுதான் தாமதம. சாண் பிளளையாயினும் ஆண்பிளளையான அபபாலவிருஷ டன "இது தாஞே? என்னைத தாழவு படுததபபடுதத இத னிலும பலமேகாடி மடஙகு உனககுக கேடுண்டாகக வழி தேடுவேன யான எனபதைக கணடிபபாய் அறிநது கொள உன மககளுககு மாததிரம நலலுணடி யளிககின றனே ? எனககோ வெனருல அதனில எட்டில ஒரு கூறு கிடைபபதும தாலபமே. குதிகாலில ஒட்டிய அழுக குபபோ லலலவா நினைததுவிட்டாய் நீ என்னை. வினையிட் டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிட்டவன் தினை யறுப பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருபபின இது பொழுது தெரிநதுகொள. உனககுத தெரிநத விததையை நீ காட்டினுல எனககுத தெரிநத விததையை யான காட டாது போவேனே" என்று கலலுககுக கல அணடக கொடுததது போல வார்ததை கூறினன பையன எடுத தியமபிய மாறறததினைச செவியுறற இளையவள இடியு ண்ட நாகமபோல உடல நடுஙகி உளளம பதைததது நறபு த்தி தலைப்பட்டவளாய்க் "குழநதாய் ! உன்னை இன்று முதல் எததுணை மேன்மையில இருததப்போகிறேன் என் பதை நீயே பார்ககபபோகிருய், இனி எககாலததும மறந தும உனககுத தினபஞசெய்யேன இது சததியம! சததி யம் ! ! நீ இபபோழ் தடைந்திருக்கும உடலினைப்பினைமாத மொனறிறகெலலாம இருநத விடம தெரியாது ஓட்டிவிடு கிறேன. பேதமை என்பது மாதாககு உடன் தோனறியத லலவா ? ஆதலின, அறியாப் பெண் புத்தியால் இது காறும் உன அன்னபாஞதிகளைக் கவனிதேதனில்லை. இது

மிகவும் தவறே! எனினும் இதுகாலை நீ என் மீது தயை கூர்ந்து மன்னித்தல் வேண்டும். அதுவுமன்றி, உனது தந்தையார் சினத்தைத் தணிக்கப் பெரிய மனது பண்ணுவாய். அபாயஞ் செய்த வாக்கே அதனைப் போக்கும் உபாயமும் தெரியும். மேலும், பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்குமாதலின் இச் சமயம் நீ என்னைக் கைதூக்கி விடவேண்டும். ஏனெனில், கணவன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே புருஷனை யிழந்த பாபிபோலாயினேன் புத்தியீனத்தால்" என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கூத்தாடினாள். குளிர்ந்த அருளையுடையவனே அந்தணனாதலின் விற்பிடித்து நீர் கிழிய எய்த வடுப்போலத் தன் சினமாறி "அன்னாய்! அஞ்சேல்! உனது இரக்கம் நிரம்பிய இனிய மொழியினைக் கேட்டதும் என்மனம் கனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருகாநின்றது" என்று பதிலுரைத்து மீண்டும், பட்டறிந்த சிற்றன்னையை விளித்து "அங்ஙனமாயின் இன்று என் தந்தையார் வெளியிலிருந்து வரும்பொழுது உன் சேடியர்களைக்கொண்டு கண்ணாடியொன்றினை முகத்திற்கு நேராகக் காட்டச்செய். அதற்குமேல் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறினான் பாலவிநஷ்டன். நாவின் நுனியில் நயமிருக்கின் பூமாதும் நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவர் எனின் இனிய சொல்லினால் கிட்டாத காரியம் யாதுளது! சந்திரனது குளிர்ந்த கிரணங்களைக் கண்டு கடல் பொங்குகின்றதே யொழியக் கதிரவனது வெம்மையைக் கண்டு பொங்குமோ? பொங்காது. கடுஞ்சொல் ஒருவனை யிடர்ப்படுத்தும் இன்சொல்லோ அவனை அவ்வாபத்தினின்று நீக்கும். பிறகு, முன்னாளில் ஐயிருதலையையுடைய இராவணன் கைலையங் கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்து அம்பிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும் பின்னர் அவ்விராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால் உருத்

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும் பேரருளும் வழங்கினரென்றால் பாலவிநஷ்டனிடம் இன்சொல் இயம்பி இளையவள் நற்பேறு பெற்றது ஆச்சரிய மல்ல. இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலவிநஷ்டன் புகன்ற வண்ணமே சேடியர்களைக் கொண்டு செய்விக்க அக்காலை பாலவிநஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி "எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை" என்றான். அந்தணன் அதனைக் கேட்டதும் நல்லறிவு தலைக்கொண்டவனாய் "அம்மவோ! நாம் அறியாச் சிறுவன் வசனத்தை மெய்யென நம்பிக் குற்றஞ் சிறிதுமின்றிய மனைவியைக் காரணமின்றிப் பகைத்தனம்" என்று நொந்து அன்று தொடங்கித் தன்னில்லாளிடத்தில் என்றும்போல அன்பு பாராட்டத் தலைப்பட்டனன். இளையவளும் தான் முன்னர் பாலவிநஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிக்காதும் கடுஞ்சொல் கூறியும் வந்ததனால் அடைந்த வெட்கக் கேட்டினையும் பின்பு இன்சொலியம்பி இன்னல் போக்கி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நேர்ந்ததையும் பசுமரத்தாணிபோலப் பதியப்பெற்று இன்மொழியே இடுக்கணகற்றுமென அதனையே கைப்பிடித்துச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனள்.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள்.
நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன.

குறிப்பு —ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலா
காது மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோர் மற்றொருகால்
தீமைகள் புரிந்தா ராயினும் அவர்முன்னர் நமக்குச்
செய்த உதவியை மதித்து அவர்செய்த தீமையை மறந்து
அவரை யென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஔவை
யும் நன்றிமறவேல் என்று கூறினள்

உதாரணம்:—காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் பூபா
ரந்தீர்த்தற் பொருட்டுக் கிருஷ்ண னென்னுந் திருநாமத்
துட னவதரித்துத் தன் மருகர்களாம் பாண்டவர்பக்கல்
அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டு கோளுக்கிணங்கித் துரி
யோதனனிடம் தூதுநடந்தா ரென்பதை நம்மவ
ரனைவரும் நன்கறிவர் அங்ஙனம் தூது சென்ற காலையில்
துரியோதனன் "பாண்டு மைந்தர்க்கு எள்ளளவும் பூமி
கொடேன், வேண்டுமேல் போர்புரிந்து பெற்றுக்கொள்ள
லாம்" என்பதிலளித்ததும் அத்துரியோதனனுக்குத்
துணையாக பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர், கர்ண
னென்னுங் காளை முதலிய வீரசிங்கங்க ளிருப்பதை யுன்னி,
அவர்களிற் சிலரைப் பேதோபாயத்தால் வேறுபடுத்தி, முடி
வில் கர்ணனைத் தனியே யழைத்து "வள்ளலே! பாண்
டவ ரைவரும் நின் தம்பிய ராவர்; பூர்வம் துர்வாஸ,
மஹரிஷியிட மிருந்து கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால் உங்க
ளறுவரையும் குந்தி பயந்தனள். இம்மாநில அரசுரிமை
யைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆத
லின் இச்சமயம் நீ நினது தம்பிமார்களைச் சார்தலே
சாலச் சிறந்தது" என்றுரைத்தனர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத
னைக்கேட்டதும் கொடையிற் சிறந்த கர்ணன் தன் மாமனை
நோக்கி, "தங்கள் வாய்மொழியால் என் பிறப்பின் உண்
மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான் என் தம்பியர்

பககல சோவனேல இககாசினியி லுளளாா எனனை ஏசு
வாரனறோ? உளள நாள உளளமடடும உணபிதது வளாத
தவனைக கைவிடடு என தமபியா மீது காதலகொணடு
அவரைசசாாநது வாழுத தலைபபடின செயநநனறி கொ
னற மாபாதககததிறகு உளளாக வேணடுமெனபது திண
ணம" என மறுததுதும கிருஷணபகவான ஒனறு முறை
கக வழியிலலாது குநதியைக 'கானன பால செல்' லென
மொழிநதனா. மநதைககு மேயசசெனற பசு, மாலையில
தன குழககனறின நினைவு வந்ததும விரைவாய வீடு வநது
சோவதேபோல குநதி தேவியும தனமூதத புதலவனைப
பாாககப் பாககியம பணணினேனெனன மகிழநது அதிசீக
கிரமே கர்னனது மாளிகை யடைநதனள குநதியின
வரவை வாயிறகாவலரால அறிநத கானனும விரைநது
வநது அததேவியின பாதகமலஙகளில வீழநதிறைஞசி
உளளே அழைததுசசெனறு பொனனுறசெயத பீடமொன
றில இருககசசெயது "அனனையே! தாஙகள ஈஙகு வந
தது என நறறவபபயனே! வநத காரண மெனனையோ"
எனறு ஆவலுடன வினவினன. வினவியதும அமமாது
"என கணமணியே! யான இளமைபபருவததில எனது
தாய தந்தையருடன இனபமாய வாழநது வருகையில
அஙகு வநத தாவாச முனிவருககுசசெயது வநத வந
தனை வழிபாடுகளால அமமுனிவரிட மிருநது மைநதாங
களைத தாவலல ஐநது மநதிரஙகளை அறிநதுகொணடேன.
அறியாப பிள்ளையாதலின அமமநதிரததின உணமையினை
யறிய ஆவல் பூணடு முதன் மநதிரததை யுசசரிதத மாததி
ரததில் கதிரவனது பேரருளால உன்னைப பயந்தேன. அக்
காலை யான் மஙகைப் பருவம வாய்ககாத நஙகையாயிருநதே
னாதலின அடுவஞசி அககணமே உனனை ஒரு பெட்டியி

லடக்கிக் கடலிடை விடுத்தேன் மதியீனத்தால்" என்று கண்ணீர் சொரிந்தனள். மாயனார் தந்திர மிதுவென மதித்த கர்ணன் "தேவியே! தாங்கள் என்னை ஈன்றெடுத்த தாயென் றுரைத்தும் அதனை நம்புவதற் கிடமில்லை. ஏனெனில், என் குலத்தினையும் மரபினையு மறியாது பலரும் என்னை ஏளனஞ் செய்ததனால் வருந்தி யிருந்தேனாதலின் பணப்பேய் கொண்ட பெண்கள் பலர் தாம் தாம் தாயென்று விளம்பித் தனத்தை நணிமிகப்பெற யத்தனித்தனர். அது கண்டு யான் தேவர்களை வேண்ட அவர்கள் என்மீது கருணைகூர்ந்து மெய்யான தாயைத் தவிர்த்து மற்றெவர் உடுப்பினும் அவர்கள் துன்புறுவர்' என்று கூறி ஓர் பட்டாடையை உதவினர். அங்ஙனமே என்னை வந்து சார்ந்த பல பெண்களை யான் அவ்வாடையினால் பரீட்சித்ததும் அவர்கள் அத்துகிலினால் என்புரு வாயினர். ஆதலின், இதுகாலை தாங்கள் அவ்வாடையினை யுடுத்து உபத்திரவமின்றியிருப்பின் உங்களை யான் உண்மைத் தாயெனத் தேறுதல் கூடும்" என்றதும் அத்துகிலினை வாங்கி 'மடியில் கனமிருந்தாலல்லவா வழியிற் பயமுண்டு.' அதுவே போல 'நான் மெய்யான அன்னை யென்பதை நீ இத்துகிலால் அறிந்துகொள்' என்று அதனை யுடுத்து ஒரு சிறிதும் உபத்திரவ மடையாது வீற்றிருந்தனள் பாண்டுவின் மனைவி! அக்கணமே கர்ணன் தன் அன்னையின் அடியினைகளில் வீழ்ந்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் உடல் புளகாங்கிதமா யிருக்கையில் குந்திமாதேவி தன் மைந்தனை ஆதரத்துடன் இருகையாலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு "அந்தோ பாவியேன் உன்னைப் பரிவுடன் வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியம் செய்திலனே!" என்று வாய்விட்டலறி மீண்டும் தன் புத்திர ரத்தினத்தைநோக்கி

“மதலாய! உன இளைஞா ஐவரும நினது மலரடியினை அனபுடன் வணங்கி உரிமையுடன மனமொதது ஏவல் புரியவும பூவுலகததிலுள்ள பாாததிப ரனைவரும வநது வணஙகவும உனது வீரமும செலவமும விளஙகவும பார னைததையும ஒரு குடைககீழ் ஆண்டு குரு குலததரசாக ளுக் கெல்லாம அரசனுய் வாழ வருவாய்! என கண்ணே! மாணிககமே!” என்று மிகவும இரஙகி வேணடினள அக காலை கா்னன “அனனுய்! இனனுன என அறியா எனனை அனைவரும தோபபாகன் மகனென ஏசிபபேசியும அதை யொரு பொருட்டாக மதியாது அனறே எனககு முடிக விததது மனனா பலரும வநதிறைஞச அரசுதநது என னுடனுணடு உரிய தமபியரும சுறறததாரும எனனடி வணஙகத தோறறமும ஏறறமும அளிததான துரியோ தனன. மேலும அததுரியோதனன ஒருநாள வேட் டையி னிமிததம கானகஞ் சென்றிருந்த காலையில யானும அவன மனைவியான பானுமதியும ஏகாநதமான இடததில சூதாடிக கொணடிருககை, அமமனனன தூரததில வரு வதை யறிநத பானுமதி சடிதியில எழுநது செலல, அவன வருகையை யுணராதயான ஆடடததின நடுவே எழுநது செலவது தகாதென அவள மடியினைபபறறி யிழுகக, அவ ளது மேகலாபரணம அறுநது மணிகளெல்லாம சிநதிக கிட க்கையில துரியோதனன வநது “காஞ என்னசெய்தாய” என்றும கேளாது எனனை ஆாவமுடன நோக்கி “அண்ஞு! நான இமமணிகளைப பொறுக்கவோ அலலது கோககவோ? யாதுகட்டளை யிடுகினறீா” என்று அகம மலா்நது நகை யரும்பி நின்ற இராச ராஜனுககும பாண்டவர்க்கும போரெனறறிநதும அவனுககாகப போா முனையிறசென்று உயிா கொடுககாது பஞசவாகளைச சேர்நதுவாழின என

ஆண்மையும வீரதீரமும, உதாரததுவமும என்ன பயனு டைததது? அன்றியும நான அவனுககு இதுவரை யாதொரு உதவியும செய்யாதிருகக அவன அளவிலலாத உதவியினை வலுவில் செய்தானன்றே? ஒருவன் நமக குத தினையளவு நனமை புரியின அதனை யாம பனையளைத தாகவல்லவோ கொள்ளல கடனாகும. எனவே அமமன்னா மனனன பனையளைதது உதவிபுரிந்திருக்க, அதனை மறநது உன புததிரா பககலசெனறு சோவது அழகோ! ஆண்மையோ! அலலது அறநதாகுமோ? இனியும கேள ஆவின மடியினை யறுதத மாபாவிகடகும, மகளி ரது கருவினைசசிதைதத கொடியோாக்கும, பாாபபனாக குக கொடுமை புரிநத பாதகாககும ஒருவிதமான பிராயச சிததம இருபபினும, செய்நநனறி கொனற ஒருவனுககு உயவு ஒருநாளும இலலை எனவே இததகைய கொடிய பாதகததிறகு நான் உளளாவது தஙகளுககுச சமமத மாகுமோ? சமமதயாகாதாகலின, பிறைச சந்திரன வள ருஙகால அதனிடமிருககும குறுமுயலதானும உடன் வளாநது அபபிறை தேயததானும தேய்வதேபோல, என்னை இதுகாறும வளாதது வநத துரியோதனன் வைப வங்களுடன் வாழநதுவநத காலையில அவனிட மிருநதது போலவே, அவனுககு ஆபதது வநத காலததிலும அவ னுடனிருநது வேண்டிய உபகாரததை மனமாரச் செய்யி னன்றோ என் பெயரும புகழும நிலைததிருககும. ஆதலி னால் அன்னையே என்னை நரகிற் சென்று சாரும வண்ணம செய்யாதீர். இதனைத் தவிர்தது தாங்கள எதை விருமபி னும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிச சயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினைநதது, நீர் இஙகுவநத காரணமென" என மிகவும் பணிவுடன

புகன்றான். இதனைக் கேட்ட குந்தியோ அன்று தன் மகனைப் பேழையில் விடுத்ததை விடப் பன்மடங்கு வருந்தி வாய்குளறி நொந்தழுதாள். உடனே மகனும் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்து இனிவருந்திப் பயனென்ன? என்று தேற்றியதும் "மைந்த! பார்த்தன் நின்னுடன் போர்புரியின் உன்னிடமிருக்கும் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறையேயன்றி இருமுறைவிடா திருப்பாய், மற்றும் அர்ச்சுனனொழிந்த மற்றைத் தம்பியரோடு மலையா திருத்தல் வேண்டும்" என்று ஒப்பற்ற இரண்டு வரம் பெற்றாள் குந்தி. பின்னர் கர்ணன் தன் அன்னையை நோக்கி "தாங்கள் என்னிடமிருந்து இரண்டுவரம் பெற்றீர்கள். அதுபோல் தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தல் கடமை. ஒன்று, தனஞ்சயனுடன் நான் போர்செய்து அவன் கையால் மாளுவேனேல் அக்காலை எவருமறிய என்னைத் தங்கள் மைந்தனென உரைத்து எனக்குரிய ஈமக் கடன்களை என் தம்பியரால் நிறைவேற்றல். மற்றொன்று பாரதப்போர் முடியுமளவும் நான் தங்கள் புதல்வன் என்பதைப் பாண்டவருக்கு அறிவியாதிருத்தல்" என்றதும், குந்திதேவி அங்ஙனேயாக என்றியம்பி மூத்த புதல்வனைக் குறித்து வன்துயர் மேன்மேல் வளர அழுதழுது தன் மதலையைத் தழுவிச் சென்றனள். பின்பு கடை நாளில் கர்ணன் "தருமன் மகன் முதலான அரியகாதல் தம்பியரோடு எதிர் மலைந்து தறுகண் ஆண்மைச் செருவில் எனது உயிரனைய தோழற்காகச் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன்" என மிகவும் அகமலர்ந்தான்.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள். சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்
தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி

பரிமேலழகர் உரை — முன்னே தான் சமனாக நின்று பின் தன் கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குந் துலாம்போல, இலக்கணங்களான் அமைந்து ஒரு பக்கத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்.

குறிப்பு:—தராசு முன் தான் சமனாகவிருந்து பின்னும் தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட பாரத்தைச் சரியாக அளவு செய்வதுபோல, வாதிப் பிரதிவாதிகள் ஆகிய இருவரது ஆக்ஷேப சமாதானங்களை ஆழ்ந்தறிந்து நியாயத்தை நன்குணர்ந்து வெளிப்படுத்தி, ஒரு திறத்தாரிடம் சார்பாயிருந்து நீதி தவறாதிருத்தல், அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்க்கு அழகாகும். இதன் உண்மையையும் தவறின் அதன் கெடுதியையும் வற்புறுத்துதற் பொருட்டு அதிவீரராம பாண்டியரும் தாமியற்றிய வெற்றி வேற்கையில்,

> " இருவர் தம் சொல்லையும் எழுதரங் கேட்டே
> இருவரும் பொருந்த உரையா ராயின்
> மனுநெறி முறையின் வழக்கிழந் தவர்தாம்
> மனமுற மறுகி நின்றழு கண்ணீர்
> முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
> வழி வழி யீர்வதோ ரீர்வா ளாகுமே "

என்று கூறியுள்ளார். இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும் உணரா மாந்தர் சிலர் நியாயம் கூறப்புகுவதாக நடித்துப் பட்சபாதப்படுவது பேதைமையினும் பேதைமையன்றோ?

உதாரணம் :— இக்காசினியில் பூதவுடம்பழிந்தும் புகழுடம்புடன் விளங்கி யிருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள் முன்னாளில், மயனென்னும் அசுரத்தச்சனால் கட்டி முடிக்

கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்த மாளிகையில் இனிதே காலங்கழி த்து வருநாளில் ஒருநாள் நாரதமுனிவரது தூண்டுதலினால் இராஜசூயமெனனும் அரிய பெரிய வேள்வி யொன்று இயற்றத்தலைப்பட்டனர். அந்த யாகத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற ஏராளமான பொருள் வேண்டியிருந்ததனால் வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன் அர்ச்சுனன் முதலியோர் நாற்றிசைகளிலும் தண்டெடுத்துச் சென்று பலதேசத்து மன்னர்களிடமிருந்து அளவற்ற தனத்தைக் கொணர்ந்து சேர்த்தனர். இந்நில வுலகத்தில் நிலைபெற்ற தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்ற மூன்றனுள் நடுவே யுள்ளதாகிய அர்த்தம் (தனம்) இருப்பின் எக்காரியந்தான் கைகூடாது? ஆதலின் பஞ்சபாண்டவர்கள் பணத்தின் உதவியைக்கொண்டு யாகத்தைக் குறைவற நடத்தத்தொடங்கினர். யாகம் தொடங்கி முடியும் நாள்வரையில் ஒவ்வொரு தினமும் விப்பிரசிரேஷ்டர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர் முதலிய பலர்க்கும் அன்னமிடுவது இக்காலத்திலும் நியதியாக நடந்து வருகின்றதென்பது வெளிப்படை. மேலும் இராஜாதிராஜனாகிய தருமபுத்திரன் யாகமியற்றுங்காலையில் ஒவ்வோர் தினத்திலும் இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் போஜன மளிக்கவேண்டு மன்றோ? ஒவ்வொரு வேளையிலும் குறைந்தது நாலைந்து பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும். ஒரு பந்தி ஜனங்கள் அன்னமருந்தி எழுந்ததும் அதேயிடத்தைச் சுத்தம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரிமாற வேண்டிவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியர்கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து அன்னம் புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால் இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தருமபுத்தி

ரா ஆலோசிக்கையில பாண்டவாகளுககு உதவிபுரிவ
தையே விரதமாகக கொண்ட கணணபிரான "மைத்துன!
ஸபத சமுத்திரஙகளுககு அபபால தீவு ஒன்றுளது அவ்
விடம புருஷாமிருகம (மனிதமுகமும மிருகவுடலும்
பொருநதிய பிராணி) வாசம பணணுகிறது. அதைப
போனற பரிசுததமான பிராணி வேறெதுவுமிலலை எனெ
னில அதன காறறுவாடை பட்ட இடமனைததும மிகுநத
பரிசுததமான பூமியாகிவிடும. ஆதலின அமமிருகததைத
தருவிததல வேணடும" எனறனா. அசாததியமான காரி
யஙகளனைததையும முடிக்கவலல ஆறறல வாயநத வீமசே
னனை யழைதது "மைநத! எழுகடலுககும அபபால ஒரு
தீவில புருஷாமிருகம இருககினறது. அமமிருகம மிகக
பலமுளளது. அமமிருகம வநத பினனரே நாம
யாக காரியம தொடஙகவேண்டும அனனசாலையில் அம்
மிருகததின காறறு வாடை வீசிய மாததிரததில அசசாலை
பரிசுததமாகும. ஆதலின இபபொழுதே நீ சென்று அதை
யிஙகு அழைததுவரப புறபபடவேண்டும. அமமிருகத
தின விருததாநதம ஒரு சிறிது உனககுச சொல்கிறேன
கேள. நீ அமமிருகததைக கண்டதும 'நீ வநதால தான
எஙகளது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேண
டிக்கொள. அதுவும உடனே சமமதி செய்யு மென்ப
தறகுத தடையிலலை ஆயினும அது உன்னை ஓா உறுதி
கேட்கும அஃதெனனையெனின் 'நீ எனககுமுன்
சில காததூரததிற கபபாலேயே முன சென்று கொண
டிருததல வேண்டும அவவாறு எனனால குறிககபபட்ட
காததூரததிற கபபாலேயே நீ செலலாது போனால் நீ
எனககு இரையாக மனமிசையவேண்டும' என்பதே.
அமமிருகததினால குறிககபபட்டகாத தூரத்திற் கபபா

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போய்விடும். அங்ஙனமா யின் நீ அப்பிராணிக்கு உணவாகாதிருக்க ஒரு வழியு ண்டு. என்னவென்றால் அம்மிருகம் மிகுந்த சிவ பக்தி யுள்ளது. வரும் வழியில் கோயில்கள் காணப்படுமேல் அக்கோயிலை மூன்று முறை வலம் வந்து ஈசனுக்குப் பூசனை புரிந்தபின்பு உன்னைத் தொடர ஆரம்பிக்கும். அது பூசை புரியும் நேரத்திற்குள் நீ வெகு காத்தூரம் வந்து விடலாம். நான் சொல்லும் மந்திரத்தை, அம்மிருகம் உன்னைக் கிட்டிய பொழுது உச்சரி. உடனே ஒரு சிவாலய மும் அதனைச்சுற்றி நந்தவனமும் தடாகமும் காணப்படும். அம்மந்திரத்தின் உதவியால் நீ அம்மிருகத்தின் பிடிப்பத்தனை க்குத் தப்பி உயிரிழக்காது சுகமே திரும்பி வரலாம் என் றாலும் நீ அம்மிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு பட்டினப் வந்து சேருமவரையில் மூன்று முறைதான் உச்சரிக்கலாம். நான்காவது முறை உச்சரித்தாலும் அதன் பயன் சித்திக் காது. ஆதலினால் மூன்றாவது முறை மந்திரத்தை உச்சரிப்ப தற்குள் இராஜ்ஜியம் வந்து சேரும்படி அதனைக் கடுகி வழி நடந்து வருதல் அவசியம்" என்று அச்சிவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தார் கிருஷ்ண மூர்த்தி. உடனே பீமசேன னும் தன்னாலியன்ற வளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷா மிருகத்தைக் கிட்டி, தான் வந்த காரியத்தை அதனிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி "வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னு டன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உளது. அதாவது நீ எனக்கு முன் நாற்காத தூரத்திக்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன். அங்ஙனம் வருங் காலையில் நீ என் எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறார உண்பேன என்பதறகு எள்ளளவும ஐய மிலலை!! என்றது.

வாயுமைநதனும அநங்பநதனைககுடடபட்டு, தனதந்தையை மனததில தியானிததுககொணடு காறறிலும கடுகி நடநதுவநதான புலிககுப்பிறந்தது பூனையாயப்போகாது எனற பழமொழி உணமையாயினும அமமிருகம நடநது வரும இடததினினறு நாறகாத தூரததிறகபபால நடநது வர பீமனால ஆகவிலலை. மிருகமோ அவனைக கிட்டிவிட்டது உடனே கிருஷ்ணபகவான கறறுககொடுதத மநதிரததைத யுசசரிததான மநதிரஙகளின் மகிமை ஒருகாலும் பொயககாதாகலின அககணமே வாவியுடன சூழநத நநதவனததுடன சிவாலயம தோனறியது அதனைககண்ட புருஷாமிருகம மிகுநத பகதி விசுவாசததுடன தடாகததிலிறஙகி நீராடி நநதவனததிலிருநத பூககளைககொயது சிவபிரானைத துதிதது வணஙகி ஆடிபபாடியது. இதறகுள் பீமன பிழைததேன பிழைததேன என நெடுநதூரம ஓடி வநதான. இமமாதிரி புருஷாமிருகம தனனை நெருங்குமிடஙகளில மநதிரஙகளை யுசசரிகக அஙகஙகுத தோனறிய சிவாலயததில தரிசனஞசெயது பினனரே புருஷாமிருகம் வழிநடககுத தலைபபடடது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜஜியததிறகு அதிக சொறபதூரததில மிருகததின எலலையில ஒருகாலும தன எலலையில ஒருகாலுமாக நடககுஞ சமயதது அபபுருஷாமிருகம பீமனைப்பறறி "அபபனே! நீ என எலலையில அகபபட்டுககொணடாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாவதைததவிர உனக்கு வேறு வழியிலலை" என்றது. பீமனோ "இதென்ன விநதை? என் எல்லையில்தானே நானிருககின்றேன். எல்லை தபபிப்பிடித்தால நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி" என்றான். இவ

விதம் புருஷாமிருகமும் பீமனும் நெடுநேரம் வாதாடி யாதொரு தீர்மானத்திற்கும் வராமல் கடைசியில் தருமபுத்திரரிடஞ்சென்று தங்கள் வழக்கைச் சொல்லிக்கொண்டனர். தருமத்தின் வேலியெனப் புகழ்பெற்ற தருமராஜன் இருவர்வாய் மொழியையுங்கேட்டு பீமனைப்பார்த்து 'தம்பி! மிருகத்தின் எல்லையைத்தாண்டி உன் ஒருபாதி யுடலே யிருந்தது. ஆதலின் அப்பாதியுடலே உனதாகும். மற்றைப்பாதி மிருகத்தின் எல்லையிலிருந்ததனால் அப்பங்கு மிருகத்திற்கு உரித்தாகும், என்றுசொல்லி மிருகத்தினை நோக்கி "உன் எல்லையில் பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருந்தது அதனை நீ தட்டின்றி யுண்ணலாம்" என்றனர். தருமபுத்திரரது நடுவு நிலைமையைக்கண்ட சபையோரனைவரும் அவரை வியந்து புகழ்ந்தனர். மிருகமும் அரசன் தன் தம்பியென கிஞ்சித்தும் அவன் மீதிரங்கி நடுவு நிலைமை தவறாது கூறிய வாய்மொழியைக்கேட்டு "அரசே! தங்கள் தம்பியின் உடலைத்தின்ன எனக்கு இஷ்டமில்லையெனினும் தங்களது பட்சபாதமின்மையைப் பலர்க்கும் அறிவிக்க எண்ணினே னன்றி வேறில்லை" எனப்புகன்று பீமனது உடலைத்தின்னா தொழிந்தது. பின்னர் தருமபுத்திரர் தான் எடுத்த யாகத்தை நன்கு நிறைவேற்றிச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

இக்காலத்திற் சிலர் ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெற்று அதன் பொருட்டுத் தங்களது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய்த் தாங்கள் கண்ணாரக் கண்ட நியாயத்தையுஞ் சொல்லாது நடுவு நிலைமை தவறிப் பொய்க்கரி புகல முன் வருகின்றனர். அது பேதமையினும் பேதமையன்றோ? அத்தகையோர் பின்வரும் பாடலைக் கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம் பூண்ட மணிமார்பா! அயோத்திக்கரசே! அண்ணாகேள்
ஈரமிருக்க மரமிருக்க இலைகளுதிர்ந்த வாறேது?
வாரங்கொண்டு வழக்குரைத்துமணமேல் நின்று வலிபேசி
ஓரஞ்சொன்ன குடியதுபோல் உதிர்ந்து கிடக்கும் தம்பியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருக்குறள்
யாகாவா ராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு

பரிமேலழகர் உரை.—தம்மால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையும் காக்கமாட்டாராயினும் நா ஒன்றனையும் காக்க; அதனைக் காவாராயின் சொற்குற்றத்தின்கண் பட்டுத் தாமே துன்புறுவர்.

குறிப்பு:—மாந்தரனைவரும் தங்களது ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும் அடக்கியாள்வது அவசியம். அவ்வாறு அவைகள் எல்லாவற்றையும் அடக்கச் சக்தியில்லாது போவாரேயாயினும் நாவை மட்டுமாவது அடக்கித் தீய சொற்கள் நாவினின்றும் வெளிப்படாதிருக்க முயல்வது இன்றியமையாத காரியம். அங்ஙனம் நாவடக்கமில்லாது வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்வார்களேயானால் மிகவும் வருந்த நேரிடும்.

உதாரணம்:—பூமகளும் நாமகளும் பொலிந்து வாழ்ந்த சோழநாட்டின்கண் ஆறைநகரில் ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான் வாழ்ந்துவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்துணைத்து என்று சொல்லப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்துணை வாழ்வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லததிருநத பிரபுககளில முதன்மையாக அவன எண்ணப படடு வநதானதலின மூவேநதாகளும் அவன பதவிககுரித தான கௌரவமளிததே வநதனா. ஓாநாள அமமனனா மூவரும ஏசுபபவாண முதலியாரைக காணவநத சமயதது அவன கழனிககுச சென்றிருநதனன. இதனையறி யாத வேநதா, முதலியாா மாளிகையில உளரோ என்று விசாரிகக அவவேகபபனது மனைவி "முதலியாாகழனி காணபபோயினா" என்றனள. அதுகேடட வேநதா முதலியாா முடி நடபபோயினரோ என்று ஏளனமாகப பொருளபடுமபடி கூறினா. உடனே மனைவி தன கண வனை மூவேநதரும பரிகசிககின்றனர் என்றுதோநது அவா களைநோககி "இராஜ சிஙகஙகளே! முதலியாா முடி நடு வதுபெய்யே! அவா கேவலமாய் நாறறு முடிநடாா. ஆனல வேநதாகளது முடிகளைபபறிதது, அவாகளது சேனைக ளைச சினனபினனமாககி, உபுததகளமாகிய கழனியில அவறறை எருவாக இடடு, அககழனி நிரமபச் சிவநதரதத மாகிய நீரைததேககி, தாம ஏறிசசெலலும படடதது யானையாம பகடடைவிடுதது மிதிககசசெயது சேறுககி, அககுழைசேறறில தான பறிததெடுதத வேநதா முடிகளை வரிசையாக நடடு, வெறறியாம வேளாணமைசெய்யவே சென்றிருககின்றனா" என்று பொருளபடுமபடி,

சேனை தழையாககிச செஙகுருதி நீரதேககி
ஆனைமிதித்த அடிசசேற்றில—மானபரன்
மாவேநதனே கம்பவாணன் பறிததுநட்டான
மூவேநதர் தஙகள் முடி.

என்ருரு வெனபா எழுதியனுப்பினள. அவர்கள் அப பாடலைப பாாதது "ஓ! பெண்பால் பிதறறிய வார்ததை" யென அலட்சியஞ் செயது தஙகள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும் வீடு வந்து சேர, அவன் மனையாள், மூவேந்தர் வந்து ஏசியதையும், தான் அதற்குப் பதிலளித்ததையும் அறிவித்து எவ்விதத்திலேனும் அம்மூவேந்தரையும் மானபங்கப் படுத்தாது போனால் தான் கூறிய வாய்மொழி பழுதுறுமென வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டனள். ஏகம்பனும் சேர சோழ பாண்டியரது அகம்பாவத்தை யடக்கவேண்டு மெனக் கருதித் தன்னிட மிருந்த பூதத்தை யனுப்பிச் 'சேரனைத் தூக்கிவா' என்றனன். அவ்வாறே பூதம் இரவிற் சென்று சேரன் உறங்கிக்கொண்டிருந்த மஞ்சத்துடன் அவனைத் தூக்கி வந்து சேர்த்தது. சின்னாள் காறும் சேரனைச் சிறையிலடைத்து வைத்துப் பின்னர் யாரால் கேட்டேன் நோரால் (வாயால்) கேட்டேன் என்னும் பழமொழியைச் சிந்தித்து வருந்திய சேரன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அச்சேரராஜனை விடுவித்தான். ஏகம்பன் அம்மாதிரியே பூதத்தின் உதவியால் சோழனையும் சிறை செய்தான். சோழனும் "ஐயகோ! அடங்கா மன்னர்களை யெல்லாம் புறங்கண்டு இப்பாரெங்கும் புகழ்க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன் வாழ்ந்து வந்த நாம் இக்காலை நம் குடிசனங்களில் ஒருவனாகிய ஏகம்பனிடம் சிறைப்படவும் காலம் நேர்ந்ததே! ஆ! படுகுழியில் சிக்குண்ட களிறு போலப் பிரலாபிக்கவும் விதிபோலும்" என்று வலையிலகப்பட்ட ஸிம்மம் போலப் பொருமி யிருந்தான். வாய்ப் பதட்டம் வரிசை கெடுக்கும் என்னும் முதுமொழி பழுதுபடாதன்றோ? நாள் சில கழிந்ததன்மேல் சோழன் சிறையினின்று விடுவிக்கப்பட்டுத் தன் நாட்டையடைந்தான். கடைசியிற் பாண்டியனிடம் பூதத்தை யேவ அவன் வெப்பமாலை தரித்துள்ளானாதலின் பூதம் அவனை யணுகப்பயந்து

திருமபிவிட்டது. அதனை யறிநத ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரிததிருககும வரையில பாணடியனிடம பூதம செல்ல முடியாதாகலின வேபபநதாரை வஞசனையாய்க கவா க்கருதி நாட்டியப பெண்களில திறமை வாய்நத நால வரை ஏவி, தஙகளது ஆடல பாடலகளினால அதசென்ன வனை மயககி அவன அணிநதிருககும மாலையைப பெறறு வருமபடி அனுப்பினன அஙஙனமே அநநஙகையா நால வரும பாணடிய சபையடைநது இநதிர சபையில நர்தத னஞ செய்யும அரமபையாதி கனனியரை விடபபதின மடஙகு ஆடிபபாடி அமமன்னவனை மகிழ்வித்தனர். மதுரை யரசனும ஆனநத பரவசனாய் அப்பெணகளுக்கு விலை யேறபெறற ஆடையாபரணஙகளை யளிகக அவாகள அப்பரிசை ஏற்றுககொணடாரிலலை ஆயினும பாாததி பனை நோககி "அரசே! இது சமயம தாஙகள அனபுட னளிதத பட்டாடைகளிலும முததுமாலை இரததினமாலை களிலும எங்களுககு ஆசை செனறிலது. தாஙகளணிந திருககும வேபபமாலையே நாஙகள விருமபுவது" என்று ணாததினா அமமொழிகளைச செவியி லேறற பாணடி யன வேபபநதாரை யளிக்க மனமிலலாது மௌனஞ சாதி ததிருநதான. உடனே அநநாரியரில ஒருததி "தோழி களே! முனனம இநதிரன மீது கைவளை யெறிநது வெறறி கொண்ட மீனததுவச பாண்டியன ஆறைநகா வாசியா கிய ஏகமபவாணனது பேய வருமெனறஞசி யலலவோ தான அணிநதிருககும வேபபநதாா தநதளிகக உடனபட விலலை" என னுமை கருததுத தோனற,

இலகு புகழாறை ஏகமபவாணன
அலகை வரும வரும எனறஞசி-உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமிசை வணகை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன ஙகவிடான வேம்பு.

என்னும பாடலைப பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெணகள புனனிலையில அவமானம நேரிடும்படி மாலைய ளியாதிருபபது சரியனறு! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? எனறுன்னி மானமே பெரிதாகலின அதற்கஞ்சி உடனே மாலையை யீநதனன. பெணகளும் பாண்டியன் உயிருககுச சமானமெனச சொல்லககூடிய மாலையைப் பெறறதும அடஙகா மகிழ்சசிபூணடு முதலியைககண்டு அவனிடம அதனைச சோததனா உடனே ஏகமபன தன் அலகையை (பூதம) யழைததுபபாணடியனைத தருவிதது முன சேர சோழரைச சிறையிலிட்டது போலவே அபபா ணடியனையும அருஞசிறையில வைததனன். சிறிது காலம் சென்றதும பாணடிய மனனன் சிறையினினறும விடுபட் டான முனனம இநதிப பிரதத நகரில இயறறப பெற்றி ருநத ஸ்படிக மணடபததில வழி தெரியாமல திகைதத துரி யோதனாதியரைககணடு பரிஹசிதத துரோபதை அரசவை யில துகிலுரியப படடாளனறோ? ஆதலின் எவரும தங கள பஞசேநதிரியஙகளில மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும நாவொனறையாவது அடககியாளல வேணடும. இலலையேல அககுறறததால பெரிதும வருநதுவரெனபது நாம சொலலாமலே அமையும. அனறியும வாய்க்கோழு ப்பு சீலையால் வடிநதது எனற பழமொழியை மறவாது நாவை நனகு அடககி வருவதே சாலசசிறநத தெனபது வெளிபபடை. கீழே காடடியிருககும பாடலை ஆழ்நத றியபபுகின மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நமபு வதற கிடமுண்டு

தேருளப புரவி வாரணத தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனன! நின தேச மேது? உனது நாம மேது.
புகல. செஙகையாழ தடவு பாணரே!
வாரும. ஒதத குடி நீரும நானும், மகதேவன்

ஆறை நகா காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
வெகு வரிசை பெற்று வரு புலவன் யான்,
நீரும் இப்பரிசு பெற்று மீண்டு வரலாகும்,
அவன் முன்றில்வாய் நித்திலச்சிகர மாட மாளிகை
நெருங்கு கோபுர மருங்கெலாம் * ஆரும் நிற்கும்,
உயர் வேம்பும் நிற்கும், வளர்பனையும் நிற்கும்,
அதனருகிலே அரசும் நிற்கும், அரசைச் சுமந்த
சில அத்தி நிற்கும் அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள்: ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை, இழுக்கத்தின் எய்துவர் எய்தாப் பழி.

பரிமேலழகர் உரை:—எல்லோரும் ஒழுக்கத்தானே மேம்பாட்டை எய்துவர்; அதனின்று இழுக்குதலானே தாம் எய்துதற்கு உரித்தல்லாத பழியை எய்துவர்.

குறிப்பு:—யாவரும் தங்கள் வருணாசிரம தர்மத்தில் தவறாதிருப்பரேல் மேன்மையும் புகழும் அடைவர். பிராமணர்களோ தங்கள் ஆசாரத்தில் வழுவின் தங்கள் குலத்திற்குரிய மேன்மையை யிழப்பதுடன் தாழ்ந்த வருணத்திலுதித்தவரினும் கடையோராவர். இதுபற்றியே விநாயக புராண முடையார் 'தாழ்ந்த வருணத்துதித்தவரும் ஒழுக்கத்தால் தக்கோராவர்; மேலாம் வருணத்துதித்திடினும் வீழ்ந்த ஒழுக்கத்தார் இழிவார்'' என்று

* ஆர்=ஆத்திமாலை சூடிய சோழன், வேம்பு=வேப்பமாலை புனைந்த பாண்டியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன், அரசு=மற்ற அரசர்கள். அரசைச் சுமந்த அத்தி=அரசர்களைத் தாங்கிய யானைகள்.

கூறியுள்ளார். பிறகு ஒழுக்கந்தவறிய ஒருவன் பெயரும் புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர் கேடடைவது மல்லாமல் அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம் காரணமாக அவன் மீது அடாப்பழி கூறுவானாயின் அதனையும் உலகத்தார் அவனது அநாசாரத்தை நோக்கி அவன் அத்தகைய அடாப்பழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புவர்.

உதாரணம்:—பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்ற பாடலிபுத்திரத்தில் வெகு நாட்களுக்குமுன் சௌந்தரன் என்னுமோர் அந்தணனிருந்தனன். அவன் வேதாகமங்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றவன்; சாஸ்தி புராணாதிகளின் கடலைக்கரை கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியர் திலகமாக விளங்கிவந்தான். ஆதலின் அந்நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ்விப்பிரனைத் தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர். அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும் என்பது முதுமொழியன்றோ? ஆகவே அந்நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேக விபரீதம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் அவ்வந்தணனை வரவழைத்து அளவளாவியிருந்து வந்தது மல்லாமல் தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன் அரசனாலும் பிரஜைகளாலும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த சௌந்தரன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியர்க்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிக்கரை சென்றனன். சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடம்புடன் வீடு திரும்பினன். திரும்பியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுகமாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாநதி செல்லுகைக்யிலும் அக்கன்னிகையைக்கண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உள்ள முருகி "நங்காய்! இதுகாலை என் விரகவேதனையைத் தீர்க்காவிடின் என் ஆவி ஒரு க்ஷணமும் தரியாது" என்று வேண்டினன். அதற்கு அந்தையல் "விப்பிர சிரேஷ்ட! தாங்களோ உயர் குலத்திலுற்பவித்தவர், யானோ நீச குலத்தில் தோன்றியமாது. இதனை யாலோசித்தறியாது காமத்தால் மதி கலங்குதல் நற்றோர்க்கு அழகுமன்று ஆண்மையுமன்று. கற்றறிந்த பெரியோர்க்கு, பேதைப்பெண்ணாகிய நான் அறிவுறுத்தல் பொருந்தாது" என்றிடித்துக் கூறினள். அவ்வனிதையின் வசனம் சௌந்தரன் கொண்ட ஆசைக்கனலை அதிகரிக்கச் செய்ததே யல்லாமல் அவித்தபாடில்லை. ஆதலின் அந்தணன் மீண்டும் அப்பெண்ணை நோக்கி "இக்காலை என்னைக் களிப்பித்து காமக்கடலினின்றும் கரை யேற்றாது போயின் உன் காலண்டையிலேயே என் பிராணனைப் போக்குவேன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை" என்னலும் "யானோ கன்னி கழியாப் பெண். தங்களுடன் அந்தரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின் என் குலத்தோர் என்னைப் பிரஷ்டை யென்றொதுக்கி விடுவர். ஆகவே என்னை ஆயுளளவும் மனைவியாகப் பாவித்து என்னுடனிருக்க உடன்படின் தங்கள் மனக்கோரின் வண்ணம் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்றனள் அத்தெரிவையும். மறையவனும் மங்கையின் மொழியின் வண்ணம் நடப்பதாய் வாக்குறுதி செய்து அந்நிமிஷமே அவளைத் தன் காமக் கிழத்தியாக் கொண்டனன். சிறிது

காலம் வரையில் ஒருவருமறியா வண்ணம் அவளுடன் அந்தரங்க சல்லாபம் பண்ணி வந்தான். நீசப் பெண்ணின் நேசம் ஏற்பட்ட தின முதல் அவனது குலதர்மம் ஒவ்வொன்றாய் அவனை விட்டகன்று வந்தது. பின்னர் தான் வேதவிதிப்படி அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்த மனைவி மக்களின் பாசமும் காற்றாய்ப் பறந்தோட, புதிய மனைவியின் இல்லத்திலேயே அல்லும் பகலும் அன்புடனுறைந்து வரத் தலைப்பட்டான். தலைமயிரும் கூரிய நகமும் வெள்ளிய பல்லும் தத்தம் நிலைமையில் நிற்கும் வேதியரும் தங்கள் தங்கள் நிலைமையிற் றவறாதிருப்பினன்றோ பூச்சியம் பெறலாகும்? நிலைதவறின் பூச்சியத்தைப் பறந்து விடுமென்பது திண்ணமல்லவா? அவ்வாறே சௌந்தரனும் தன்னிலைமை தவறி நீசப் பெண்ணின் பால் நேசமதிகரித்து அவளுடனேயே காலத்தைக் கழித்து வந்தது மல்லாமல் தனது பூர்வகுலத்தின் தர்மத்தை முற்றிலும் கைவிட்டுப் புலால் முதலியனவும் புசிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். முன் அவனைக் கண்டதும் வந்தனை வழிபாடு புரிந்து வந்த அரசன் முதல் மக்கள் பலரும் அவனைக் கண்ணாரக் காணவும் சகியாதவர்களாயினர் என்பதை நம் நண்பரே நன்கறியக் கூடுமாதலின் நாம் சொல்லாது விடுத்தனம். நாளடைவில் ஆசார மிழந்த பாவத்தால் பிராமண தேஜஸையுமிழந்து நீச சாதியிற் பிறந்தவனைப் போலவே காணப்பட்டான் சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதல்வர் நால்வரும் புதல்வியர் மூவரும் தோன்றினர். ஆள் ஏற நீர் ஏறுமல்லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளர்க்கவும் விதி நேர்ந்தது. என் செய்வான்? அந்தோ பரிதா

பம! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு வாழ ஒருப்படுவதெப்படி? ஆகவே அந்நகரைவிட்டு வேறு நகரம் குழந்தை குட்டி குடிசுகளுடன் ஓடிவிட்டான். மற்றொரு பட்டணம் சேர்ந்தாலும் நிழல் ஒருவனைத் தொடர்வதுபோல அவனது தீவினையும் விடேன் விடேன் என்பப் பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள்ளும் என்னும் பண்டை மொழியும் பொய்க்காதல்லவா? ஆசாரம் இருப்பின்னன்றோ காசும் கிட்டும். ஆசாரத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமக்கையைக் காட்டி மறைந்து விடுவள் என்பது வெளிப்படை. சௌந்தரன் குலாசாரத்தில் வழுவாது வேந்தனாலும் நன்குமதிக்கப்பெற்று வந்தகாலையில் அவன் பெயரும் புகழும் பாரெங்கும் பரந்திருந்தது. இது சமயம் அவன் வருணாச்சிரம தர்மத்தில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறியிருந்தும் அவனை இன்னான் என உய்த்துணர்ந்தாரிற் சிலர் அவனைக் கண்டு பரிதபித்தனர். மற்றுஞ் சிலர் 'அந்தோ! ஆசாரத்தினின்று வழுவின் நாமும் இப்பாடுபடவேண்டும்" என்றுணர்ந்து தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்றனர். இங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் சௌந்தரன் கூலிவேலை கிடைக்கப் பெறாது கானகஞ் சென்று விறகு வெட்டிவரச் சென்றான். அங்கு வழி நடுவே யிருந்த தடாகத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில் சற்றே இளைப்பாறியிருக்கையில் குளக்கரையின் மற்றொரு மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவ்விடம் சென்று பார்க்க, முத்துமாலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்தத்துடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவுதான் தாமதம். கடந்த இரவு பாடலிபுத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள

வர் பலர் புகுந்து அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வனைத் தேடிவராநிற்கச் சௌந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தனர். வந்து சேர்ந்ததும் அவனிடம் மாலை யிருப்பதைக் கண்ணுற்று, "கையுங் களவுமாய்த் திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான்" எனக் களித்த சேவகர்கள் சௌந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினர். வேந்தனும் சீர் குலைந்திருக்கும் வேதியன் கையில் முத்துவட மிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுவதில்லையென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளை யிட்டான். அச்சமயம் அருகே யிருக்க மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி "நிருப! இதோ நிற்கும் திருடன் முன் நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த சௌந்தரன் போலக் காண்கிறான்" என்றனன். மன்னவனும் சற்றே நிதானித்தறிந்து "ஆ! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் என்னத்தடையில்லை, ஐயோ! இப்பாவி தன் பதவியை யிழந்தது மல்லாமல் சோரம்பண்ணவும் துணிந்தது விசனிக்கத்தக்கது? என்றாலும் என் செயலாம்; நெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல் இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டார் வீட்டில் கன்னமிட்டது போல் முன்னர் நம்மரண்மனையில் சிறப்புப் பல பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நம்மகத்தே இரண்டகஞ் செய்தான்? இவனை என் செய்தாலென்ன? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னிருந்த பழக்கத்தால் இவனைத் தண்டிக்கவும் மனம் வரவில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று" எனக் கலங்கினான். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது போல் முன் சௌந்தரனிடம் அருளைக் கொண்

டிருந்த பிரதானியொருவன் எழுந்து "அரசே! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருந்துமாயினும் உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கோரே தண்டனைக்கு ஆளாக்காது வறிதே விட்டு விடுதல் தர்மமன்று. இவன் திருடியிருப்பான் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! இவன் கையிலிருக்கும் முத்து மாலையே தக்க சான்றாகும். மோகத்தின் வலையிற் சிக்கி குடும்ப பாரத்தை விருத்தி செய்து கொண்டான் வயிறு வளர்க்க வழி காணாது களவாடத் துணிந்தனன் என்பதற்கு ஈஷத்தேனும் ஐயமில்லை. ஆதலின் இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாம் தண்டனையை விதித்தலே சாலச்சிறந்தது" எனப்புகன்றான். இச்சங்கதி நகரெங்கும் பரவவே சௌந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடியும் வந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் கும்பு கூடி அரசவையடைந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சௌந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றுஞ் சிலர் குலதர்மத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிட்சை கிடைத்தல் பொருந்துமென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சகவாசத்தை யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னித்தல் கூடும் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். சௌந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது எண்பதுக்குமேல் இருக்கலாம் ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து சாங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்பது போல சௌந்தரன் தற்காலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலைமையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோர்ந்து துடித்தான். சௌந்தரனது வயோதிகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமககள படுந துயரததையும, முன தான அவனிடம வைததிருநத மதிபபையும யோசிதது அரசனும சௌந பால ஒரு சிறிது இரஙகினை. பிறகு ஒழுககததில தவறியதனல அநதணன அடைநத கேட்டையும மானககுறைவையும நினைகக நினைகக மன முருகாது போவராநம நேயா ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

திருக்குறள். பகை பாவம அசசம பழியென நானகும
இகவாவாம இலலிறப்பான கண.

பரிமேலழகா உரை :—பிறனிலலாளகண நெறிகடநது செலவானிடதது, பகையும, பாவமும அசசமும, குடிபபழியும எனனும இநநானகு குறறமும ஒருகாலும நீஙகாவாம

குறிப்பு —பிறனமனைவியை இச சிபபவனுககு இமமையில விரோதமும, பயமும, பழியும உண்டாகி மறுபிறபபில பாவததால வாதனையும நேரிடும. இதுபறறியே அறம, புகழ், கேண்மை, பெருமை இநநானகும, பிறன் தாரம நசசுவார்சசேரா பிறன தாரம, நசசுவாாசசேருமே பகை, பழி, பாவம எனறு, அசசததோடு இநநாற் பொருள எனறு நாலடியாா முறையிடுகின்றது.

உதாரணம் :—பூாவம இநதியாவின வடபாகததில மனு நெறிபபடி செஙகோலோசசி வநத நநதன மஹாராஜனது சபையில புலவாககோா திலகம போல விளஙகி வநதார் வரருசி யெனபாா. அவா கல்விககடலைககரை கண்டவ ராயினும பகதபராதீனராகும பரமசிவனை யடைநது இலக்கண நூலைச் சமபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனர். அக்காலை தனது மனைவி உபகோசை யென்பாளைப் பிரிந்து போகும்படி நேர்ந்தது. தன்னிடமிருந்த தனம் யாவையும் தனது உயிர் நண்பனாயிருந்த இரணிய குப்தனிடம் சேமஞ் செய்து போயினர். இங்ஙனமிருக்க அவர் பாரியை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்காகக் கங்கை சென்றனள். அன்றையதினம் அப்பெண்மணி யணிந்திருந்த வெண்மையுடை அவளுக்கு இயற்கையழகினை விளக்கேற்றிக் காட்டுவதா யிருந்தது. கங்கை சென்று நீராடித் திரும்பி வாராநிற்க வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் அனைவர் கண்களும் அவள் மீது படியாது திரும்பா தென்பது நிச்சயம். ஆகவே அப்பட்டணத்து மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய குமாரன் என்பான் மிகுந்த விரகவேதனைக்குள்ளாகி அக்கணத்திலேயே தன் வாதனையைத் தீர்க்கவேண்டுமென அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்றாடினன். மிகவும் திகைப்பிரமை கண்ட அப்பெண் இன்ன செய்வ தென்று தோன்றாது திகைத்து "இதுகாலை பேசச்சரிப்படாது. அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின் யோசிக்கலாம்" என்று வந்து விட்டனள். பின்னொரு வீதியில் அரசபுரோகிதர் எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்களைப் புகன்றனர். அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனுக்குக் கூறிய பதிலையளித்து விரைவாய் வீடு திரும்பினள். மீண்டும் வரும் வழியில் அந்நகரைக் காத்து வரும் கொத்துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும் கெஞ்சினன். அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடையைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் 'மறு நாள் பொழுது எப்பொழுது விடியும்' என எதிர்பார்த்திருந்தான். பின்னர் புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மான் பேட்டினைப்போல் உள்ளம் பதைக்க இல்லம் வந்து அத

துணை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இய ற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருந்தியிருந்தனள். இவ் விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலர். மற்றை நாள் அதிகாலை யில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள் வேண்டுமெனத் தன சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "எண் ணிப் பத்து அங்கையிட்டால் இந்திரன் மகளும் ஆங்கே வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றாற்போல மெலிந்து பின் நிற்கும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து உப கோசைபால் வந்து "பெண்ணே! இன்று என்னுடன் மருவியிருப்பின் வாருசியால் வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு தனத்தையும் தந்து விடுகின்றேன். இல்லையேல் ஒரு காசு கூட அளியேன்" என வெருட்டினன். என்செய வாள்! அந்தோ பாவம்! பட்டகாலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும் என்பது போல ஒருவர் பின் ஒருவராய் அவளது கற்பைக் கலைத்துச் சுகமனுபவிக்க யோசித்த னர். என்றாலும் 'சிறைகாக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்? மகளிர் நிறை காக்கும் காப்பே தலை' என்ற வள்ளுவனார் வாக்கிற்கோர் இலக்கண மாயிருந்த அத்தையல் மற்றை யோர்க்குக் கூறியதையே அவனுக்கும் கூறினள். இரணிய குப்தனோ தன் எண்ணம் பலித்ததென்று அகம் மலர்ந்து சென்றான். உடனே உபகோசை, சேடியர்கள் மூலமாய் நிரம்பவும் கீலெண்ணெயைத் தருவித்து அதிற் கஸ்தூரி முத லிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பெய்து சுகந்த பரிமளங் கமழும்படி தயாரித்தனள். குறித்த காலம் நெருங்கியதும் குமாரன் என்னும் மந்திரி ஆடையணிகளால் தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டையடைந்தான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னும் துணைவனைக் கைகொ

ண்ட அவ்வணிதாரத்தினை "நீராட வாருங்கள்," என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை ஏவித் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனள். சேடியர்களும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற்குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியார் வரவறிந்த மந்திரிக்கு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்டதென்னலாம் உடனே தனக்குப் பணிவிடை புரியும் சேடியரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியார் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மன்றாடினன் மந்திரி. சுகந்த கிலெண்ணை உடல் முழுவதும் தடவியாயிற்று. ஸ்நானம் மாத்திரம் நடைபெறவில்லை ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனை அங்குக்கிடந்த நெற்குதிரொன்றில் ஒளித்து வைத்தனர் விதியின்றி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின் புரோகிதருக்கும் கொத்துவாலுக்கும் மந்திரிக்கு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நன்கு நடந்தேறின முடிவில் சங்கேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று "ஆசைக்களஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிடம் வைத்துச் சென்ற தனத்தையளிக்க மனமுண்டா?" என்றதும் அறிவிலியாகும் இரணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினள் என்று களி கூர்ந்து "நானே யளிக்கத் தடையில்லை" எனப்பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறையைக் கிட்டி "இவ்வில்லுறையும் தெய்வங்காள்! வர்த்தகர் கூறிய வார்த்தைக்கு நீங்களே சாட்சி" என்றனள் உபகோசை. பிறகு வியாபாரிக்கும் மங்கள ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியா யிருந்தது. உடனே சேடிகள் அம்மூடனை நோக்கிப் “பேதையே! இக்கணமே உன் இல்லம் சேர்ந்து விடு. இன்றேல் மரியாதைகள் நடைபெறும்” என்றனர். இரணிய குப்தன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டான். அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு ஆத்த சந்திர பூஜை நிறை வேறியது மல்லாமல் வெளியே தூரத்தவும் பட்டான். என் செய்வான்? சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை; சொன்னால் வெட்கம்! அழுதால் துக்கம்! அறுதியில் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினான் இரணியகுப தன். ‘பதிவிரதைகளுக்குப் பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்’ என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும் குண திசையில் உதமாயினன். நாய்கள் யாவும் இரணிய குப்தனைப் பின் பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக் கண்ட சிலர் பைசாச மெனப்பயந்து சுரங்கொண்டனர். வேறு சிலர் அவனை உற்று நோக்கி நிதானித்தறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழைத்து வந்து கை கொட்டிப் பரிகசித்தனர். இம்மாதிரி தெருவில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குப்தன் மானமிழந்து தன் பிராணனொன்றுடன் வீடு சேர்ந்தான். பின் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உபகோசை நந்தன ராஜன் சபா மண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம் வைத்துவிட்டுப்போன மூலதனத்தை வாங்கித் தரும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். உடனே அரண்மனைச் சேவகர் இரணிய குப்தனிடஞ் சென்று “அரசன் கட்டளையால் அழைத்துப் போக வந்தோம்” என்றதும் தன் டனுலெங்கும் நிரம்பியிருக்கும் கீலெண்ணெயை ஒருவாறு

கூத்தம் செய்து கொண்டு இராஜ சபை வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வரருசி தன்னிடம் எள்ளள வும் பொருளை வைத்துச் செல்ல வில்லை" என்று சொல்லி விட்டான். உபகோசை மற்றவர்களையும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என் கணவன் மந் திர வன்மையால் இல்லுறைத் தெய்வங்களை நெற் குதிர் களில் அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடந்த இரவு வாத் தகன் மறு நாள் பொருள் தருவதாக அவைகளின் முன்பு பகர்ந்ததற்கு அத் தெய்வங்களே சாட்சி சமூகத்தில் அவைகளைத் தருவித்து விசாரிப்பின் உண்மை வெளி யாகும்' என்றனள். அம்மடந்தையின் வசனம் அரசனு க்கு மிகுந்த வியப்பை யுண்டாக்கிய தாகலின் குதிர்களை உடனே சபைக்குத் தூக்கி வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே குதிர்கள் மூன்றும் சபைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டன. பின்னர் உபகோசை அக்குதிர்களை நோக்கித் "தெய்வங்களே! நேற்றிரவு வாத்தகன் உங்கள் முன்னி லையில் கூறிய வசனத்தை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தா விடின் இக்குதிர்களினின்றும் உங்களை வெளிப்படுத்தித் துரத்திவிடுவேன்' என்றனள். அவள் பேசி முடியுமுன் அத்தெய்வங்கள் மிகவும் பயந்து "அரசனே! கடந்த இரவு வரருசி தன்னிடம் வைத்துப் போன பொருள் யாவையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான் வாத்தகன். இது உண்மை!" என்று உரக்கக் கூவினர்கள்.

பின்னர் வாத்தகனும் விதியன்றி உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான். குதிரில் இல்லுறைத் தெய்வங்கள் இருக் கலாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! என்று அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா வியப்பு உண்டா யது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சமமததகின் மீது குதிர்கஃளத் திறக்கச் செய்தான். கரிய திருகோலததுடனும சுகந்த கிலெண்ஃணயுடனு மிருக்கும் மூன்று தெய்வங்களும் வெளி கிளம்பின ஆங்கிருந்த ஒருவாக கேனும் அவர்களே இன் னுரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யெனபாள அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச சென்ற தினம தான கங்கைக் கென்று நீராடி வருகையில தனஃன வந்து மந்திரி, புரோகிதா, கொததுவால முதலிய மூவா கெனுசிக கூததாடியதையும அவாகளுக்குத தான சாதுரி யமாய் விடை பகாநது தபபியதையும, இரவில அவாகளு ககு மரியாதை செயவிததததையும சவிஸ்தாரமாகக கூறி னள. பினபு அரசன உபகோசையின கறபின திறததிறகு மெசசி அவள கணவனது பொருஃள இரணிய குபதனிட மிருநது வாங்கித கொடுததது மலலாமல அப்பெண்கள் நாயகததைச சகல மரியாதை யுடன அகததிறகு அனுப்பி வைததான அதன பினனா இராஜ சட்டபபடி அநநால வா பொருஃளயும பறி முதல செயது பட்டணததினின றும அவாகஃள விரட்டி விட்டான நறகுலததி லுதித்த உததம நங்கையாகள தஙகளுக்கு எவவித இடை யூறு நேரினும கறபினின்று ஒரு சிறிதும தவறுர்கள எனபது வெளிபபடை. அதுவு மலலாமல பிறா மஃனவியை இசசிப பவா படாத பாடு படுவானன்றே?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

திருக்குறள். பொறுததல இறப்பிஃன யெனறும, அதஃன
மறததல அதனினும நன்று.

பரிமேலழகா உரை:—பொறை நனறு கலான் தாம் ஒறுததறகு இயன்ற காலததும பிறர் செய்த மிகையைப

பொறுக்க, அதனை உடகொள்ளாது அப்பொழுதே மற ததல பெறின அபபொறையினும நன்று.

குறிப்பு:—அனனியா நமககுத தீங்கிழைப்பின அவரை ஏறறவாறு தண்டிகக நமமால் முடியுமாயினும அவா மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை யோடிருததல மிகவும் நல்லது. மேலும அவா நமககுச செயத கெடுதியை அந நிமிஷமே மறநது விடுதல அபபொறையினும மேனமையுடைதது.

உதாரணம் —பஞ்சபாணடவா துரியோதனுடியரு டன் சூதாடி அரசிழநது, பன்னீராண்டு வனவாசமும ஒரு வருஷம அஞ்ஞாத வாசமும செய்யுமபடி நோநத தெனபது யாவரும அறிநததே! அவவாறு அவாகள தஙகளைப பிறா இனனுரென அறியாவணணம உருமாறி முறையே கஙகபட்டா, பலாயனன, பிருஹனனளை, தாமககிரநதி, தநதிரிபாலன எனவும துரௌபதி சைரநதரி யெனவும நாமஞ சூடிக்கொணடு விராட ராஜனது மாளிகையில வேலையி லமாநதனர். துரியோதனனே பாணடவாகள எஙகுளா எனக்கணடறியும வண்ணம நாறுபககஙகளிலும வேவுகாராகளை யனுபபி அறுதியில, இவரும மசச நாட டில வசிததல வேணடுமென ஊகிததறிநது அவாகளைக கணடு வெளிபபடுததி விடின மறுமுறை அவாகள ஈராறு வருஷம அரணியததில சஞசரிககுமபடி அனுபபி விடலா மென ஆசை கொணடு அவ்விராட மனனனுடன போா புரியச சென்றனன். இஙஙனம போா புரியின விராட னரண்மனையில வாழ்நது வரும் பாணடு புததிரா அமமன் னவனுககு உதவி புரிய வருவா, அககாலை அவாகளைப பகிரஙகபபடுததி விடலாம என்பதே துரியோதனன கொண்ட சூழசசியாகும. கௌரவா தன நாட்டின மீது

தண்டெடுத்து வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என்
செய்வதெனத்' திகைத்து நிற்க அவன் மைந்தன் உத்த
ரன் பிருஹன்னளையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்த
களஞ்சார்ந்தான். எனினும் அது வரையில் போர் முகத்
தைக்கண்டறி யாதவனு தலினாலும் அரசர்க்குரிய ஆண்
மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெறாதவ னாதலினா
லும் கௌரவரது கடற்பெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி
வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான். புறங்காட்டியோடிய
உத்தரனைப் பிருஹன்னளை தேற்றித்தானே போர்க்கோ
லம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அபர்க்க
ளஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம்
சமர் முறுக்கி வெற்றிமாலை சூடினான். என்றாலும் உத்த
ரனே வெற்றி வாகை பெற்று வருகின்றான் என விராடனு
க்குத் தூது விடுத்தான். வெற்றி வாகை பெற்று வரும்
தன் புதல்வனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனை
யுடன் அனுப்பித் தான் கங்கபட்டருடன் கவறாடியிருந்
தான் விராடன் ஆட்டத்தின் நடுவே தன் மகன் கொண்ட
வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய விரா
டன் உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை
முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் அர்ச்சுனனே யென்றறி
ந்த கங்கபட்டர் விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும்
அமரில் முன்னிற்க மாட்டாதபடி அத்துணை வில்லாண்மை
வாய்ந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்ல
வன்? நமதரண்மனையில் பேடியுருச் சமைந்து வதிந்து
வரும் பிருஹன்னளையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்'
என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி
"மிகச்சிறந்த வில்லாளியான என் குமாரன் வெற்றி பெற்
றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழ்வது உசித

மல்ல" என வெகுண்டான். உடனே கங்கபட்டர் குறு
நகை நகைத்து "அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத்
தாங்கள் அறியீர்போலும். அல்லாமலும் வீரசிங்கங்களா
கிய பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன்
இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய உத்தரன்
ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போர் முகத்தினைக் கண்
டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிருஹன்னளையே வெற்றி
கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்" என மறு
படியும் இயம்பினர். கங்கபட்டரது வார்த்தை விராட
னது கோபக்கனலைக் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்த
தென்பது வியப்பல்லவே! ஆதலின் அம்மன்னவன் கங்க
பட்டர் மீது கோபமூண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன்
பாசிகையினால் உடனே கங்கபட்டரது நாசியினின்றும்
உதிர வெள்ளம் பெருக்கத் தலைப்பட்டது. அச்சமயம் கங்
கபட்டராகிய தருமர் உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு
கையால் நாசியை அமுக்கிக்கொண்டனர். பக்கத்தில் நின்
றுகொண்டிருந்த சைரந்திரி விசனமும் பயமும் கோபமும்
அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உத்
தரீயத்தால் அவ்விரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொற்கிண்ணத்
தில் பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன், கங்கபட்ட
ருக்கும் சைரந்திரிக்கும் அந்தரங்க நேசம் இருத்தல் கூடு
மென உன்னி அவளை நோக்கி "நீ கங்கபட்டருக்குச் செய்
யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறியேன்" என்றவளவில்
வண்ணமகள் கூறுவாள்:- "இராஜனே! இக்கங்கபட்ட
ரது உதிரத்தில் எத்தனை துளிகள் பூமியில் விழுகின்ற
னவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜ்யத்தில் அநாவி
ருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவிக்கும். ஏதோ கொஞ்சகாலம்
தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்து வந்த பாசத்தினால் உம்

மீதிரங்கி உதிரம் தரையில் வீழா வண்ணம் காத்தேன். விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை" என்பதே!

பிறகு உத்தரன் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன் எனக்காவலோர் வேந்தனுக்குரைத்தனர். அப்பூபதியும் 'இக்கணமே என் மகனை இங்கழைத்து வருக' என்றனன். அத்தருணம் கங்கபட்டர் வாயிலோனைத் தனியே அழைத்து "இது சமயம் உத்தரன் ஒருவனை மட்டும் இங்கழைத்து வா; பிருஹன்னளையை உள்ளே விடவேண்டாம். ஏனெனில் என்னைப் புண்படுத்தி உதிர மொழுகும் வண்ணம் செய்தவனை அவன் கண்ணுறக்காண்பனேல் கோபாவேசங்கொண்டு அவனை ஆவிகொள்வன். பின்னர் இந்நாடும் நிர்மூல மாகிவிடும்" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே உத்தரன் மாத்திரம் உள்ளே வந்து தருமராஜனைப் பார்த்தபடியே தன் தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான். வணங்கி யெழுந்ததும் தன் பிதாவை நோக்கி "கங்கபட்டர் உடலினின்று உதிர மொழுகும்படி புண் செய்தான் யாவன்? அத்தகையானுக்குக் கேடு விளையுமே! கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே" எனப் பதைபதைத்தான். விராடனோ "மைந்த! மதிகெட்ட கங்கபட்டரை அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புகழைச் சகியாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதலின் அத்துராத்மாவைத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டாயப்பா நீ?" எனப் பதிலளித்து, தன் மைந்தனை மார்போடணைத்து "மதலாய், நீ எவ்வாறு துரியோதனாதியரை அபஜயப்படுத்தி வெற்றிமாலை சூடினை? அதனையறிய ஆவல் பூண்டுளேன் யான்" என்று வினவினன்.

இவவாறு தந்தையும தநயனும உரையாடியிருக்கையில கஙகபட்டா சபையை விடடகனறு தான எபபொழுதமிருககுமிடஞ் சோநதனர் அசசமயம பீமனும அாசசுனனும் தங்கள் தமயனைக்காண வநது அவா முகம வாட்டமுறறிருபபதைககண்டு 'ஏதோ சமபவம நோநதது போலும'' எனவறிநது மௌனமாய் நின்றனா. அகத்தினழகு முகத்தில் தேரியு மலலவா? தரும புததிரரும தன் தமபியரை உறறு நோககித ''தமபிகாள! பாாததிபனும யானும சூதாடியிருகக அவன தன் மகன் உததரனைப் புகழநது பேசினன அது கணட யான பிருஹனனளையே வெறறி சூடியவன எனறதும அவன என்மீது வெகுணடு சூதாடு கருவியால கனனததிலடி ததனன் உடனே உதிரமொழுகியது. இதனை நீஙகள அறியின அவவிராடனை தன தாயாதிகளுடன அநதகனுலகு சேர்வனே எனறு வருநதுகினறேன அது பறறியே உஙகளைககணடதும நான மௌனஞசாதிததிருநதேன'' எனறு கூறினா. ஆ! ஈதனறோ பெரியார தனமை? சிறியவா ஒரு பிழை செயயின மேலவா பொறுமையைப பூஷணமாகக கொணடு பிழை செயதாரைக குறிதது 'அநதோ! அவவறிவிலியாடமை இடறுககுளளாககிய காரணததால நாச முறுமே'' எனறு அவன மீதிரஙகுவா

இறந மூககு நுனியில கோபஙகொளளும பீமன ''பொறுமை பொறுமையெனறு நமது அணணா முததணணா அனறு அரசவையில அபபாவியா துகில உரியுங காலததும நமமை யடைககினா இககாலேயோ தானே விராட ராஜனுல அடிபடடு இரணம படடும அவனழிநது போய்விடுவானே' எனறேஙகுகினறனா. இபபொழுதே அபபஞசை விராடனைப புததிர பௌததிரஙகளு

டன் ஆவி தணித்து அந்தகனுக்கு விருந்தூட்டி நம தண்ணுறவை அவனது அரியாசனத்தில் அமர்த்திய பின்னரே அன்னம் புசிப்பேன்” என்று இடி முழக்கம் போல கர்ச்சனை செய்தான். அர்ச்சுனனோ வெனில் “நமது தமையனாரது பொறுமையினால் நமக்கு இவ்வளவு கேடுகள் விளைகின்றன. இனி அரைக்கணமும் காலந்தாழ்த்தல் அழகன்று. விராடனைப் பந்து மித்திர களத்திரங்களுடன் வேரறுத்த பின்னரே வேறு காரியம் பார்க்கவேண்டும்” என்று ஆக்கிரகங்கொண்டான். அக்காலை தருமர் பூண்டிருந்த பொறுமையை நாம் என்னென்று எடுத்துப் புகழுவது. தம்பியர்க்கு உத்தரவளிப்பின் உடனே விராடராஜன் காற்றிலகப்பட்ட தூசிபோலாவானன்றோ? கோபம் யாரிடத்துச்சென்று பலிக்குமோ அவன்மீதுகூடப் பொறை கொள்ளுதலன்றோ சான்றோர்க்கழகு! சுருங்கச் சொல்லின் ‘எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன் பொறையே பொறை’ என்ற சமணமுனிவர் வாக்கிற்கு இலக்கணமாயிருந்தனர் கங்கபட்டர். ஆகவே தருமர் தம்பியரைநோக்கி “நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் சொல்லியவண்ணம் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் தங்களுக்குண்டென்பதை நான் நன்கறிவேன். என்றாலும் பொறுமையென்னும் பேரணியைக் கழற்றியெறிய ஒருப்பட்டேன் யான் பொறுத்தார் அரசாள்வார் பொங்கினோர் காடாள்வர் என்ற பண்டைமொழியை யறியீரோ?” என்று அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினார். இங்ஙனமிருக்க விராடராஜன், தன் மைந்தன் உத்தரன் வெற்றி கொள்ளவில்லையென்றும், பிருஹன்னளையே வெற்றிவாகை சூடியவனென்றும் உணர்ந்து “ஐயகோ! ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான்சாக்கடவது என்றபடி நாம் நாசமடைந்

விடும்படி நேரிடுமே! என்செய்வேன் தெய்வமே. குண மெனனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயும் காத்த லரிதே! கடல கொதிப்பெடுத்தால விளாவநீர எங்கே? என்றபடி பாண்டவாக்கு அபராதஞ் செய்தேன் அவர் கோபமுளளவரேல இனி ஒருகணமும இந்நாடு தரியாது என்று அறிவு தலைப்பட்டவனாய் ஓடோடியுமவந்து தரும புத்திரா இருக்குமிடந்தேடி அவாகாலில வீழ்ந்திறைஞ்சி "மன்னா மன்ன! சிறியேன அறியாதுசெய்த பெரும்பிழை யைப்பொறுத்து எனக்கும என நாட்டாக்கும அபய மளிக்காதுபோயின இப்பொழுதே என்னுவி என்னை விட் டகலும" என்று வாய்விட்டலறி மிகவும கெஞ்சினன். கங்கபட்டரும விராடனை வாரியெடுத்து "அரசே! ஏன இத்துணை பயம? அஞ்சேல! உமக்கு அபயமளித் தேன்" என்று அவனைத் தேற்றினா தருமரொழி ந்த மற்றைப்பாண்டவா நாலவரும விராடன மீதுகோபம ஒருபக்கம அலைக்க, தருமாது பொறுமை யொருபக்கம் வலிக்க ஒன்று முறையாது நின்றனா. பினனா விராட னது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனமகள உத்தரையைத் தனதம்பி அாசசுனனுக்கு மணமுடித்து இனபமாய வாழ்ந் தனா.

17-வது கதை. அழுக்காறாமை.

திருக்குறள்
அழுக்கா றுடையாரக் கதுசாலும ஒன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீனபது.

பரிமேலழகா உரை :—அழுக்காறு பகைவரை ஒழிந் தும கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின அவ்வழுக்கா றுடை யாாக்குப் பகைவாவேண்டா, கேடு பயத்தறகு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொறாமையென்னும் துர்க்குணம் ஒருவனிடத் திருக்குமாயின் அவனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் பகைவர்களில்லையாயினும் அப்பொறாமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆகலின் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ளலாகாது.

உதாரணம்.—சோழராஜனால் சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பர் ஒருகால் அம்மன்னவன் மீது கோபங் கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அந்நிமிஷமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்து அவனிடம் தான் கம்பரிடம் அடைப்பக் காரனாயிருந்ததாக அறிவித்து அவனவையி லமர்ந்தனர். அங்ஙனம் வாழ்ந்து வருநாளையில் சேரராஜனது சமஸ்தான வித்வான்கள் கம்பராமாயணத்தை அரசன் மனமகிழப் பிரசங்கித்தனர். அடைப்பக்காரனாய் அரசனண்டையிலிருப்பவர் கம்பரென ஒருவருமறிந்திலர். புலவர்கள் இராமாயணத்தை வெகு திறமையுடன் எடுத்தியம்பியபோதிலும் பாடலின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களை உள்ளவாறறிந்து உரைத்தாரில்லை. அதுகண்ட கம்பர் சேரபிரானை நோக்கி "அரசே! நமதரண்மனைப் புலவர்களது பிரசங்கம் இனிமையா யிருந்தபோதிலும் செய்யுளில் இலைமறைகாய் போலிருக்கும்பொருள் நயங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்வதாகக் காணப்படவில்லை" என்றனர். உடனே சேரன் "அதனை நீ எவ்வாறுணர்ந்தாய்" என, "நான் எக்காலத்தும் கம்பரருகேயிருந்து அவரது பிரசங்கமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனாதலாற்றான்" என்று பதிலளித்தனர் கம்பர். அங்ஙனமாயின் உன்றன் கூட மேல் கம்பரிடம் கேட்டறிந்தபடி சிலபாகங்களைப் பிரசங்கஞ் செய்பார்ப்போம் எனச்சேரன் செப்பியதும் கண்டோரனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் கம்பர் சிலபாடல்களைப்

பிரசங்கித்தனர். அடைப்பக்காரனது சொல்வன்மை
யைக் கேட்டானந்தித்த சேரன் அக்கணமே கம்பருக்கு
மேன்மை பலபுரிந்து அவருடன் பந்திபோஜனமும் செய்
யத் தலைப்பட்டுவிட்டான். அசல்வாழ்ந்தால் ஐந்துநாள்
பட்டினி கிடப்பான் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க,
அடைப்பக்காரனிடம் சேரன் காட்டிவரும் அன்பையும்
மதிப்பையும் கண்டு சகியாது அழுக்காறு கொண்டவித்
வான்கள் எவ்விதத்திலேனும் அடைப்பக்காரனது அந்
தஸ்தைக்குறைத்து விடத்தீர்மானித்தவர்களாய் அரச
னது நாவிதனைத்தனியே யழைத்து "எப்படியாவது
அடைப்பக்காரனை உன் இனத்தானென்ன அரசனறியும்படி
செய்யவேண்டு"மென அவன் கையில் ஏராளமான
பொருளையளித்தனர். பணமென்றால் பிணமும் வாயைத்
திறக்கும் என்பது பண்டை மொழியல்லவா? ஆகவே
நாவிதன் பாவாணரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்கள்
எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்
திருந்தான். ஒருநாள் கம்பர் அரசவையிலிருந்து வெளியே
வர நாவிதன் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு "அண்ணே!
உன்னைப்பிரிந்து வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என் நல்
வினைப்பயனால் இன்று உன்னைக் கண்ணாரக்காணவும்
நேர்ந்தது" என்றழுதான்.

அச்சமயம் கம்பர் "இது வல்லாரொருவன் செய்த
சூழ்ச்சிபோலும்" என நினைத்துத்தானும் அவனைக் கட்டி
யழுது பின்பு "தம்பி! உன்குழந்தை குட்டிகளைப்பார்த்
து நெடுநாளாயின. ஆகவே அவர்களைக்காண எனக்கு
அவாமேலிடுகின்றது" என, இருவருமாக அம்பட்டன்
வீடு சென்றனர். பாலர், விருத்தர், குரு, தெய்வம்
இவர்கள் முன்னிலையில் வெறுங்கையுடன் செல்வது உசித

மல்லவாதலின் கம்பர் நாவிதன் மக்களுக்கினிய நலனுண்டி கள் வாங்கிச்செல்ல மறந்தாரில்லை வீடு சேர்ந்ததும் மயிர் வினைஞன் தன் இல்லாளைநோக்கி "அடி பெண்ணே! இதோ உன்மூத்தார் வந்தார்" என்றான். உடனே அவ ளும் ஓடிவந்து கம்பரைக் கண்டுகளித்து அவருக்கு அபரி மிதமான ஆசார உபசாரங்கள் புரிந்தனள். சிறிது நேரத் திற்கெல்லாம் கம்பருக்கு நல்லன்னம் பரிமாறப்பட்டது. அக்காலை கம்பர் "தம்பி! நான் உன்வீட்டில் உண்பதற்கு முன் சில வழக்குகள் உன்னுடன் பேசவேண்டும். அவை யெனனவெனில் நம்முடைய தந்தைகாலத்தில் நமது சொத்துக்கள் பிரிவினையாக வில்லையல்லவா? இதுவரை யில் நீயே அவையனைத்தையும் ஆண்டனுபவித்து வந்தா யாதலின் என் பாதிப்பங்கை என்னிடம் கொடுத்தல்வசி யம். மேலும் இராஜாங்க ஊழியத்தை நான் சிலகாலம் அனுபவிப்பது முற்றிலும் பொருத்தமாகும்" என்றவள வில், அதனைமறுக்க வகையில்லாது தான் புலவர்களிட மிருந்து பெற்றதனத்தையும் அரண்மனையில் வேலைபார்க் கும் பாத்தியதையையும் கம்பருக்களித்தான் நாவிதன். பின்னர் கம்பர் "இராஜாங்கவேலையை முழுமனதுடன் நீ எனக்கு அளித்தாயெனினும் மன்னவனிடம் சென்று அவன் அனுமதி பெறல்வேண்டும்" என்றனர். அவ் வாறே நாவிதனும் அதற்குடன்பட்டான்.

இதினங்ஙனமிருக்க "அடைப்பக்காரன் அம்பட்ட னென்பதை யறியாது அவனுடன் சம்பந்தி போஜனமும் பண்ணிவிட்டோமே!" என்று மிகவும் மனம் வருந்திய சேரன் முடிவில் ஒருவாறு தேறி, கல்வியிற்பெரிய கம்பர் அம்பட்டனை அடைப்பத்தொழிலிற்கு ஏற்றுக்கொண்டிரார். ஆதலின் அதன் உண்மையைத்தேர்தல் வேண்டுமென மதி

த்து வேவுகாரர்களைக்கூவி அவர்களிடம் தன ஐயத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தினன். அவ்வாறே ஒற்றர்களுமவிரைந்து சென்று ஓர் நொடிப்பொழுதில திருமபிவநது "மன்னர் மன்ன! அடைபபககாரன் அமபட்டன் எனபதில் எள்ள வும ஐயமில்லை. அவன இதோ சமுகம வருவான் தன் குலததிறகுரிய வேலையை ஏறறுககொள்ள" என்று கை கட்டி வாய்புதைததுச் சொல்லினர். அசசமயம அரச னது மனநிலைமை எவ்வாறிருநதிருககுமென நயநேயா நன் குணர்நது கொளவாராதலின அரசன்மனம தீயிலிட்ட புழுபபோல துடிததது என நாம சொலலவும வேண் டுமோ? சிறிது பொழுதிறகெலலாம நாவிதா இருவரும அரசவை வநது சோநதனா. சோர்ந்ததும கமபா சேரனை நோக்கி "மன்னாதிலக! என்தமபி இதுகாறும அரண் மனை ஊழியஞ் செய்துவநதான. இனி அதறகுரியவன் யானே" எனறியமபி நாவிதன் எழுதிககொடுத்த சீட்டை யும காண்பிததனா அரசனும 'அஙஙனேயாகுக' என்று உததரவளித்தான. மீண்டும கமபா "வேநதே! ஒரு வேண்டுகோள். என தந்தையினது அநதியகாலததில இரண்டு வயிரச்சிலமபுகள் (பெண்கள காலிலணியும ஆபா ணம) இருநதன. அவறறில ஒன்று என்னிடமுளது. மற் றொனறு என தம்பியிடம இருததலவேண்டும" எனப் புகனறு கலைமகளைத தியானித்த மாததிரததில அத்தேவி யினது இடதுகாற்சிலமபு தன் கைதனில வரபபெற்று அதனை யரசனிடம் சேர்த்து "இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதறகு ஏறறதாகும். ஆதலின் மற்றையதையும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும" என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த இராணியும் அச்சிலம்பின் மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன பழைய நாவிதனை விளிதது ' இனனொரு சிலமபு எங்கே' யெனறதும, எனசெயவான நாவிதன ? ஒன்றுந் தோனறாது ஆடுதிருடிய கள்ளனைபபோல கிணறு வெட்டபபூதம புறபபட்டதே எனறேஙகி நினறுனெனபது வியப்பலல. கமபருமு அவனைபபாாதது " அடே ! தமபி ! நமககேன அசசிலமபு ? ராமதியாது பாாததிபனிடம சோததுவிடு " எனறா நாவிதன திகபிரமை கொணடவனாய் " என்னிட மிலலையரசே !" எனபபணிவுடன பகாநதான.

"கோலாடக குரஙகாடும் அதுவெபோல பயமுறுததிக் கேளாது நயமாககேடபின எனதமபி கொடான் சிலமபை ! சமுகததின கடடளையையும மதியாது என்னிடமிலலை யெனசசாதிககினறான இனித தாமதிகக வேணடியதிலலை." எனறு கமபா சினநதனா. உடனே காவலாளிகள நாவிதனைக கடடியடிககத தலைபபடடனா. அடி உதவுவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவாா அலலவா ? நாவிதனோ கைகாலகள நடுஙக வாயகுழறி "இராஜாதிராஜ! நான யாதொரு பாவமுமறியேன். எனனை யிவவாறு புரியததூணடியவா நமது சமஸ்தான விதவான்களே யாவர். அடைபபககாரன என அணணனலலன. பணததாசையால புலவா கட்டுரைக் குடனபடடேன " எனறு அம்பலததில் பொதியவிழ்ததான. இதனைச செவியுறற நாவலர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோவெனப்பயநது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னுமபடி மரம்போல அசைவறறு நினறனா விதவானகளது துரோகசிநதையைக கணடறிநத காவலன நெஞசம புண்ணாகி " அநதோ ! நமது சோறறையுணடு வெகு விமரிசையுடன வாழ்நதுவருமபுலவரே உணடவீட்டிற்கு இரண்டகம பண்ணினர் " என வெகுணடு அவாகளனைவரையும கழுவி

லேற்றக் கட்டளையிட்டான. அழுக்காற்றின் கேடு எவ்வளவு பிரமாதமாய் விளைந்தது பாருங்கள்! பாவலர்க்கு நேர்ந்த மரணதண்டனையையறிந்த அவர்களது மனைவி மக்கள் தலைவிரி கோலமாய் ஓடோடியுமவந்து கம்பர் காலில்வீழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சையிடும்படி வேண்டிநின்றனர். உடனே கம்பர் அவர்களுக்கு அபயமளித்து, சோழனைநோக்கி "அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவர், விகடகவிகள், தூதர், முதலியோர் எல்லையில்லாத குற்றங்கள் புரிந்தாராயினும் அவர்களைக்கொல்ல மனுதர்மசாஸ்திரம் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலின் புலவர்களைத்தண்டியாது மன்னித்தல்வேண்டும்" என்றெடுத்து இயம்பினர்.

பின்பு தான் இன்னது என்பதையும் சிலம்புகிடைத்த வழியையும் அரசனுக்கும் மற்றுமேளோர்க்கும் அறிவுறுத்த, அவ்வரசவையின் நடுவே நன்கு அலங்கரித்து அவ்விடத்தே ஒரு கலசத்தில் நாமகளை ஆவாஹனப்படுத்தி அத்தேவியின்மீது ஓரந்தாதிபாடி நின்றனர் கம்பர். அக்காலை நாமகள் "அடே கம்பா! எங்கடா என் சிலம்பு" என்று தன்பதமலரை நீட்ட, கம்பரும் முன்புதான் பெற்றிருந்த சிலம்பை அத்தேவியாரின் இடது பதமலருகே காட்ட அதனைப் பெற்ற கலைமகள் அந்தர்த்தானமாயினள். பின்னரே யாவரும், அடைப்பக்காரனாயிருந்தது கம்பரென அறிந்து ஆனந்தத்தி லாழ்ந்தனர். உடனே சோழனும் அடங்கா மகிழ்பூத்து நமகவிச் சக்கரவர்த்திக்குப் பலவரிசைகள் புரிந்து அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்பமுடன் வாழ்ந்துவந்தான்

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள்
நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறர்க்கு உரியனகோடல் அறன் அன்றென்னும் நடுவுநிலைமை இன்றி, அவர் நன் பொருளை ஒருவன் வெஃகுமாயின் அவ்வெஃகுதல் அவன் குடியைக் கெடச்செய்து பலகுற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலாருக்குச் சொந்தமான பொருளைக் கவர்தல் தர்மமல்ல என்பதை மறந்து, அவர் தருமவழி யிற் சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன் கைக்கொண்டால், அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன் அவன் குடி நிர்மூலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு நிலைமை தவறி அன்னியர்பொருளைக் கவர்தல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத் தில் ஏமாங்கதம் என்றொரு நாடுண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சந்த னென்னுமரசன் அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோலோச்சி வந்தான். அவன் தண்ணளியில் தருமனையும், கொடை யில் கன்னனையும், புஜபல பராக்கிரமத்தில் பீமனையும், அழகில் காமனையும், வில்லாண்மையில் பீஷ்மரையும் ஒத் தவன். இங்ஙனம் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவரும் சச் சந்தனது நல்வினைப்பயனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன் விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீதத்தன் தன்மகள் விசயையை அவனுக்கு மணம் புரிவித்தான். தன் மனைவியின் பேரழ கில் ஈடுபட்ட மன்னவன் சிறிது காலம் கவலையின்றி அத் தையலுடன் வாழ்வுன்னி, தன் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய கட்டியங்காரனென்பானுக்கு அரசுரிமையைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவளவில், நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் பலர்

பார்ததிபனைக கிட்டி "அரசே! முறகாலததில காமததால பெருமையை யிழநது பழி யெயதியவா பலருளா. ஆகவே தாஙகள காமககடலிலாழநது, அரசை மறறொருவன மீது சுமததுதல சரியனறு. தேவியுடன கவலையினறி வாழவிருமபின அரசுரிமையை எவாமீதும இருததல வேணடாம. 'எணணித துணிககருமம' எனபது பொய யில புலவன வாககு" என வறபுறுததினா கேடுவரும பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே எனபது முதுமொழி யாதலின அரசன அமைசசரைநோககி "யாவருககும கருவிலேயே போகமும வாழநாளும அபபொழுதே அளந தன எனவே எனககுத தாஙகள எதுவும உரைததல அவசியமிலலை" யென அவாகளை யிகழநது கூறினன உடனே சசசநதன கட்டியஙகாரனையழைதது அவனை நோககி "நீ இநநாட்டினைச சிலகாலம காததுவருதி" எனக கட்டளையிட்டு அநதபபுரம புகுநது தன தேவியுடன தானெணணியவணணஞ சுகிததிருநதான. திஙகள சில கழிநததும விசயை கருபபமுறறனள. அரசனும மன மகிழ்நதான. ஒருநாளிரவில அவவரசி மூனறு கனாக கண்டு அவறறின பலனைததன கொழுநன மூலமாயறிநது 'ஏதோ தீஙகுநேரிடுமே' யெனபபெரிதும வருநதியிருந தனள. எனினும அரசனதேறற ஒருவாறு தேறியிருந தாள எனறே சொலலவேணடும. 'திஙஙனமிருகக உருசி கண்ட பூனையை யொதத கட்டியஙகாரன காவலனைககொ னறு இராசசியமுழுவதையும தானே யடையககருதித தன் மைததுனன மதனனுடன பெருஞசேனைகொண்டு அநதபபுரததை முறறுகை யிட்டான. இமமாதிரியான சம்பவங்களநேரிடக கூடுமெனறு கனவிலும உயததுணா நத சசசநதன தன மனைவி விசயையைத தேறறி முனன

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவளை வேறிடஞ் செல்லவிடுத்து, பின்னர் தானொருவனாகவே நின்று மிகுந்த வீரதீரத்துடன் போர்புரிந்தான். புரிந்து மென்? முடிவில் கட்டியங்காரன் கைவாளுக் கிரையாயினன். அந்தோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்குகிற்பார்?

பின்பு கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறைவித்துத் தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான். கட்டியங்காரனது கொடுஞ்செயலைக்கண்டு பொருமியழாதார் அந்நாட்டில் மருந்திற்கும் கிடைப்பதரிதென்று நாம் சொல்லாமலே அமையும். நிற்க, அந்தரத்தில் மயிற்பொறியின் மீதுசெல்லும் விசயை, வெற்றி முரசைக்கேட்டு இடியுண்ட நாகம் போல் கலங்கி உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் மயிற் பொறியும் ஒரு மரத்தின் மீது தாக்குண்டு அந்நகரத்தைச் சார்ந்த மயானமொன்றில் மெல்லென வீழ்ந்தது. வீழ்ந்ததுகான் தான் தாமதம் அவ்விடத்திலேயே ஓர் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள் விசயை. முன்னமே தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த விதியை நினைத்து அறிவழிந்திருக்கப் பின்னரும் பிரசவத்தின் அயாசசியால் உயிரும் மெய்யும் சோர்ந்து மரம்போல் தரணியிற் கிடந்தனள். சிறிது பொழுதிறகெல்லாம் சற்றே மூர்ச்சை தெளிந்து தன் குழந்தைக்குப் பாலமுதூட்டி அம்மகவை நோக்கி "என் கண்ணே! அரசனால் பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ பாவியேன் காண இங்ஙனம் பிறத்தல் தகுமோ? நீ கிடக்குமிடமோ பகைவனது; மெல்லிய பஞ்சணையில் பயில வேண்டிய நினக்குப் பாயலோ சுடுகாடாயினது. யானும் திக்கற்ற பாவியாய்த் தனியே நின்று திகைக்கின்றேன். காலமோ நள்ளிரவு; நாய் நரிகளும் காடி புலிகளும் உறு

முலவே உனககுத தாலாட்டும கீதமாயின. இத்துணை எழ்மையில தோன்றிய நீ எங்ஙனம வளருவையோ அறி யேன். நான் கூறிவந்த மொழிகளை ஒன்றற்கேனும பதி லுரையாது வாளா விருக்கின்றனை" என்றேங்கியழுது பெருமூச்செறிந்தாள பேதை விசயை அகதிகளுக்குத் தெய வமே துணை என்பது அமுதமொழியாதலின அவளது குலதெய்வம விசயையின தோழியாகிய சணபகமாலை வடி வங்கொண்டு அததையின முன தோன்றி "அரசியே! சாதலும பிறத்தலும தன வினைப்பயததினாகும, ஆக்கலும அழிவும பொருட்கியல்பு, நோதலும பரிதலும நண ணு ணாவினமையன்றோ? ஆதலின வருநதேல!" என்று கூறி, சச்சந்தனது நாமம தீட்டப்பெற்ற மோதிர மொன றைக் குழந்தையின கைதனிலணிந்து 'பெண்ணே! இனி நீ குழவியைப் பற்றிக் கவலையுறேல மைநதனை வளாத தெடுக்க இதோ ஒருவன வருவான்" என்றதும, இருவரும ஒரு பக்கததில மறைநது நின்றனா. அககாலையில இற நத தன குழந்தையைப புதைததற்கு மயானம வநது சேர்ந்த கநதுககடனென்னும வணிகன, தனியே கிடநத குழநதையைககணடு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைநது கையிலெடுக்கையில குழநதை தும்மிற்று அருகே நின்ற தெய்வம 'ஜீவ' என்று வாழ்த்தியது. உடனே வணிகன கவலையின்றி அககுழந்தையினை யெடுததுச சென்று தன மனைவியின கையிற கொடுதது "நின மகன இறநதா னில்லை" என்றான. அவன தாரமாம சுநந்தையும குழ ந்தையைப பரிவுடன வாஙகி வளர்ததுவநதனள. பின னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன என நாமகரணஞ செய்தனா. அதன பின்பு சுநநதைக்கு நநதட்டனென்னும ஒரு புத திரன பிறநதான. இது நிறக,

மயானத்திருந்த தெய்வம் விசயைக்கு நற்பொருள்களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன் ஜீவகன் இனிதே வாழ ஆக்கம் உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற்றுக்கொண்டிருந்தனள். இவனது உண்மைத்தாய் தெய்வமோ புதல்வனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிவதாகக் கூறி விசயையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. சீவகன் தன் தம்பியுடன் கூடி இனிது வாழ்ந்து தக்க பருவம் வந்ததும் அச்சணந்தி யென்னும் ஆசிரியரிடத்துக் கல்வி, கேள்வி, வில்வித்தை முதலியன பயின்று அவைகளில் நிகரற்ற வனாயினன். சீவகனது புத்தி நுட்பத்தையும் கல்வி மேம்பாட்டையும் கண்டு களித்த ஆசிரியர் அவனைத் தனியே யழைத்துச் சென்று அவன் பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க் கூறினர். உடனே சீவகன் ‘இப்பொழுதே கட்டியங்காரனைக் கொல்வேன்’ என வெகுண்டெழுந்தான். அச்சமயம் ஆசிரியர் அவனை நோக்கி ‘மைந்த! ஆற்றல் மூன்றும் உபாயம் நான்கும் இடத்தோடமைந்திடினும் காலங்கருதி யிருப்பர் கலங்காது ஞாலம் பெறுபவர். ஆதலின் இக்காலை நீ போருக் கெழுதல் பொருந்தாது. ஒருவருடஞ் சென்ற பின்னர் நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செய்க. நீயும் வெற்றி பெறுவாய். இதுவே யான் வேண்டுவது” என்று சொல்ல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாக்கிய மெனக்கொண்ட ஜீவகன் ஒரு வருஷகாலம் வரையில் தன்னை இன்னனெனப் பிறரறியா வண்ணம் வாழ்ந்திருந்தான். அப்பால் நாளடைவில் காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்கள் நாயகங்களைத் தன் புத்தி நுட்பத்தாலும் வீரத்தாலும் மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி அனுபவித்து வந்தான். சச்சந்தனது மைந்தன் சீவகன் எனக் கட்டியங்காரன்

அறியானாயினும் சீவகனது பெருமித வாழ்வையும், புகழ் பெருமைகளையும் கண்டு சகியாதவனாய் அவனை எவ்விதத்திலேனும் மாய்த்து விடவேண்டுமென்பன முறை வழி தேடியும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. பிறகு, ஆசிரியர் குறித்தபடி ஓராண்டு கழிந்ததும் ஜீவகன் தன் தந்தையாகிய கந்துக் கடனுக்கு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கூறி, தன் மாமன் மார்களையும் துணையாகக் கொண்டு நால் வகைச் சேனையுடன் யுத்தசன்னத்தனாயினான். இரு திறத்துச் சேனையும் போருக் கெழுந்தன. முடிவில் ஜீவகன் கட்டியங்காரனையும் அவன் பந்துவர்க்கங்களையும் கொன்று குவித்து வெற்றிவாகை பெற்று நின்றான். பின்னர் மற்றைய அரசர்களனைவரும் பார்த்து மகிழத் தனது தந்தையின் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து மணிமுடி சூடி, தத்தை முதலிய தன் தேவியர் எழுவரையும் வரவழைத்து அவர்கள் கண்டு களிக்க இலக்கணையை மணம் புரிந்து இராசமாபுரத்தே பன்னெடுங்காலம் நீதியுடன் அரசு செலுத்தினான் ஜீவகன். இதனைக்கேட்ட விசயையும் களித்தனள்.

19-வது கதை. புறங்கூறாமை.

திருக்குறள்
அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

பரிமேலழகர் உரை:—அறனென்பது ஒன்றில்லையென அழித்துச்சொல்லி அதன்மேற் பாவங்களைச் செய்தலினும் தீமையுடைத்து; ஒருவனைக் காணாத வழி இகழ்ந்துரையால் அழித்துச் சொல்லி, கண்டவழி அவனோடு பொய்த்து நகுதல்.

குறிப்பு.—ஒருவனைக் காணாத இடத்து அவன் புகழைக் கெடுத்துப் பேசி, கண்டவிடத்து அவனிடம் அன்புள்ளவன்போல் நடித்து மகிழ்தலானது, தாமம் என்பது ஒன்றில்லையெனப் பேசி அதன்மேல் பாவங்கள் செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது. அதாவது அறனையழித்துச் சொல்லுதலினும் ஒருவனைப் புறங்கூறுதல் தீயது, அதனை மேற்பாவஞ் செய்தலினும் அவனோடு பொய்த்து நகுதல் தீயது என்பதே கருத்தாகும்.

உதாரணம்.—மத்திய இந்தியாவிலுள்ள மாளவ தேசத்தை மனு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான் இந்திரசேனன் என்னுமரசன். முற்காலத்திலிருந்த மன்னர் பலரும் தங்கள் நாட்டிலுள்ளார் எவ்விதக் குறையுமின்றி இனிதே வாழ்ந்து வருகின்றனரா என்பதையறியும் பொருட்டு இரவில் மாறு வேடந்தரித்து நகர் சோதனை வருவது வழக்கம். அவ்வாறே இந்திரசேனன் ஒரு நாளிரவு தன்னை யாவரும் இன்னானென அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு ஓர் வீட்டண்டை வந்து தங்கினான். அங்கு பலர் கூடி உரையாடிக்கொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல் பூண்டு தெருத்திண்ணையில் பிச்சைக்காரனைப் போல் படுத்திருந்தான். அச்சமயம் ஒருவன் "நண்பரே! நமதரசன் பெருங்கொடையாளி என்பதற்குத் தடையில்லை. தன்னை யடுத்து வரும் பாவலர் இரவலர் அனைவருக்கும் அபரிமிதமாகப் பொருள் வழங்கி வருகின்றான்" என்றனன். "அஃதுண்மை. மேலும் நம்மன்னவன் நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு நேர்மை" என்றான் மற்றவன். இனியொருவன் "இத்தகைய அரசன் நமக்கு வாய்த்தது நமது பாக்கியமே!" என்று புகழ்ந்தான்.

வேறொருவன் "நண்பர்காள்! நீங்கள் சொல்லிவந்த தெல்லாம் மெய்தான் ஆனாலும் ஒரு குறையுள்ளது. என்ன வென்றால் நன் மரத்தில் புல்லுருவி முளைத்தது போல் நம் மிறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பார்த்தா லும் அரசனைக் கண்டு விட்டது மிகவும் மகிழ்பவன் போல நடித்து, காணாது விட்டபோதோ அரசைப்பற்றி வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் இகழ்ந்து வருகின்றான் இதனை யரசன் அறிந்து என் அப்பாவி மந்திரிக்குத் தண்டனை விதித்தல் கூடாது? நண்பர்களே! சமீபத்தில் மச்ச நாட் டிறைவன் நம் மரணமனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்த மந்திரி சுசாமா நம் மன்னவனைப்பற்றிப் புறங்கூறியதை என்னென்ன றுரைப்பேன்! அச்சமயம் எனக்கு வந்த கோபத்திற் கோரளவில்லை என்றாலும் அரசனது ஆக்கினைக்கஞ்சி மந்திரிக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தேன் இல்லையேல் அப்பொழுதே மந்திரியை எமபுரத்திற் கனுப்பி யிருப்பேன்" என்று பதைபதைத் தான். இவ்வாறு மாந்தரனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த தைச் செவியுற்ற அரசன் "ஓ! நம் மந்திரியை இவ் வாறு ஜனங்கள் இழித்துக் கூறுகின்றனர் இதன் உண் மையை நன்கறியவேண்டு" மென எண்ணி அவ்வி டத்தை விட்டகன்று மந்திரியின் மாளிகை வந்து அங்கு தெருத் திண்ணையில் சிறிது நேரம் தங்கினன் அங் கிருந்த வாயிற்காப்போர் இருவர் பின் வருமாறு உரை யாடிக்கொண்டிருந்தனர் வீரன் :—"அண்ணே! நம்மர சனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டு வருகின்றான். மந் திரியோ வென்றால் ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்து வரு வதை நீயும் நன்கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது போல் மந்திரி நடந்து வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கெடுங்காலம் வந்துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான் அரசனைப்பற்றி நிந்தை மொழிகள் பல புகலத்துணிந்துவிட்டான் வினைவிட்டவன் வினை யறுப்பான்!

இவை யனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே அத்தலத்தை விட்டேகி வெளிக்கிளம்பினான் அக்காலை நடு நிசி யென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும் ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற வரசன் அவனைப்பார்த்து "நீ யார்" எனக்கேட்க "நான் என் வேலையி னிமித்தம் செல்கின்றேன்" என்றான் அம்மனிதன் மீண்டும் அரசன் 'நள்ளிரவில் என்ன வேலையப்பா உனக்கு?" என்றதும் "அடே! பாதி ராத்திரியில் என் வேலை யின்னதென்று அறியக் கூடவில்லையா உன்னால்? அரண்மனையில் களவாடச் செல்கின்றேன்" என்று பதிலுரைத்தான். உடனே இறைவன் அக்களவனை நோக்கி "அப்பா! நானோ பரம ஏழை! பிச்சை யெடுத்தே வயிறு வளர்க்கின்றேன். என் மீது கருணை கூர்ந்து சிறிது பொருள் உதவின் உன்னை ஒரு நாளும் மறவேன்" என்று வேண்டினான் களவனும் அங்ஙனேயாகுக என்றியம்பி அரசனையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிட மிருந்த மையின் மகிமையால் உருவின கத்தியுடன் அரண்மனையைக் காத்து நிற்கும் வீரர்களைத் தூங்கப்பண்ணி உள்ளே சென்று பசிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத் திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்களில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக்கங்கள் மூன்றிருத்தல் கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்து "இம் மாணிக்கம் உன் ஆயுள் பரியந்தம் போதும். அதனை விலைக்கு மாற்றி உன்னிடம் குடிகொண்டிருக்கும் தரித்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு" என்று சொல்லித் தன் வீடு நோக்கிச் செல்லயத்தனித்தான். அச்சமயம் அரசன் கள்வனை நோக்கி "வந்தனம் உனது வள்ளன்மையை மிகவும் மெச்சினேன். அரண்மனையில் மூன்று மாணிக்கங்களிருந்தும் அவைகளில் ஒன்றை வைத்துவிட்டு, இரண்டு மட்டும் எடுத்துவந்த காரணம் என்னையோ" என்றதும் "அரசனிடமிருக்கும் பொருள்களில் இம்மாணிக்கங்களே மிக்க விலை பெற்றவை ஆதலின் அரசன் ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று மீதிவைத்தல் உசிதம், இதனை யறியாயோ" என்றியம்பிவிட்டுத் தன் வீடு சென்றான் கள்வன். அரசனோ கள்வனறியா வண்ணம் பின் சென்று அவன் வீட்டின் அடையாளத்தை நன்கறிந்து கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான். மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் தன் மந்திரியை ஏவிப் பொக்கிஷத்திலிருக்கும் மாணிக்கங்களை எடுத்துவரச்சொன்னான் அரசன். அவ்வாறே மந்திரி கஜானா சென்று பார்க்க, பணப் பெட்டிகள் யாவும் திறந்து கிடப்பது கண்டு மாணிக்கத்தைப் பார்க்க ஒன்றேயிருந்ததனால் அதனை யெடுத்துத் தன் உடையில் மறைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து "அரசே! சென்ற இரவு நம்மரண்மனையில் திருட்டுப்போயிருக்கிறது. மாணிக்கங்களில் ஒன்றேனும் இல்லை" என்று மிகவும் வருந்துபவன் போல பாசாங்கு பண்ணினான். அவ்வளவு தான் தாமதம், உடனே அரசனது குறிப்பால் ஒற்றர்கள் பல்லக்குடன் சென்று கள்வனை யழைத்து வந்து இராஜ சமுகத்தில் நிறுத்தினர்.

மனனவன களவனை நோககி "கடநத இரவு அரணமனையில களவு போயிருககிறது" எனறு சொலலி முடியுமுன, களவன "இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரணமனை வநது களவாடியவன நான தான மூனறு மாணிககஙகள இருநதன. அவைகளில ஒனறை யரசனுககு வைததது விடடு மீதி யிரணடில ஒனறை மிகவும ஏழையெனறு சொலலிய ஒருவனுககளிததேன. மறறொனறு எனனிடமுளளது" எனறு கமபீரமாயப பதில சொனனான. இதனைககேடட மனனவன களவனை நோககித "திருட்டுக தொழில மிகவும இழிவனறோ" எனறதும களவன் சொலவான. "மனனா மனன! இதோ தஙகளருகே நிறகும மநதிரி புறஙகூறி வாழகினறானே அதனிலும என தொழில இழி வலல! அலலாமலும நான ஏழை பஞதிகள வீட்டில திருடுவதிலலை எனககுப பணம தட்டிய பொழுதே செலவா வீடு சென்று அஙகிருககும தனம முழுவதையும கவாநது வராமல என குழநதை குட்டிகளைக காபபாறற எததனை வேணடுமோ அவவளவே எடுதது வருவேன. இது என குலததொழில"

உடனே யரசன "நேறறிரவு உனனுடன வநத ஒருவனுககு மாணிககமொனறளிததே னெனறாயே! அமமாணிககம இதுதானா பார" எனறு தான பெறற மாணிககததைக காட்டியதும களவன சிறிது கலஙகி "அரசே! ஆம" எனறான. மறுபடியும மனனவன திருடனை நோககி "மூனறு மாணிககஙகளில ஒனறை வைததது விட்டு இரணடையே எடுததுச் சென்றதாகச சொனனாயே! நீ வைததுபபோன ஒரு மாணிககததையும காணோமே" எனறதும "விடியற காலையில முதன முதல கஜானா சென்று பாாததவனை அநத ஒரு மாணிககததை

யும திருடியிருப்பான்" என்றியமபினன களவன. உடனே மனனவன மந்திரியை நோககி அவன 'அரசே! ஒரு மாணிககங் கூட அங்கிலலை இஃதுணமை" எனறான. களவனே அரசனைப்பார்தது "மநதிரி யிடநதான அம்மாணிககம இருககவேண்டும. சோதனை போட்டால நான் சொனனது வெட்ட வெளியாகும" எனறான. மநதிரி மிகவும பயநது மானமெனபதை யிழநது "புததி யீனததால ஒரு மாணிககத்தை எடுததுககொண்டேன" என்று சொலலித் தான மறைததுவைததிருநத மாணிககததை எடுதது நீட்டினன. இவற்றை யெல்லாம பார்ததிருநத சபையோர, அரசன நகர் சோதனை சென்றிருநததையும, திருடனுடன சென்று மாணிககம பெற்றதையும, கள்வன தன தொழிலைச செய்து வநதும பெருநதனமையுடனிருபபதையும அறிநது அளவிலா ஆனநதங்கொண்டு, மந்திரியின மதியீனததிற்குப பெரிதும் வருநதியிருநதனர். பின்னர் அரசன், திருடன் மநதிரி இவர்களுடைய நடததையை யறிந்து இவர்களிருவருககும விதிககவேண்டிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக கேட்க, அவர்கள் "கள்வனுககு எவவிதததண்டனையும விதிததல அழகனறு. மநதிரிககோ கடுமையான சிட்சை விதிததல அவசியம். ஏனெனில் அவன தஙகளைப புறங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாஙகளறியாது போனுலும நாங்கள் நன்கறிவோம. மேலும் அரண்மனையிலிருநத மாணிக்கததைத திருடியது பெருங் குற்றமாகும்" என்று ஒருமனதாய்ச சொலலினர் அவவாறே அரசனும களவனுககு மரியாதை பலவும் பண்ணி, மநதிரியை வேலையிலிருநது நீககி விட்டான். பிறகு மநதிரியும தான் செய்த குற்றததிற்கு மிகவும் வருநதி அறிவு தலைபபட்டு மான

மெனபதை பிழநது பிராண ஞெனறுடன வாழநது வநதான.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை.

திருக்குறள் சொலலுக சொலலிற பயனுடைய; சொலலறக
சொல்லிற பயனிலாச சொல.

பரிமேலழகா உரை.—சொறகளில பயனுடைய சொறகளைச சொலலுக; சொறகளில பயனிலலாத சொற களைச சொலலா தொழிக

குறிபபு —ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப புகுநதால், தனககும பிறாக்கும அறம, பொருள, இனபம முதலிய பயனகளை உண்டாககும சொறகளையே சொலல வேணடும. தனககாவது பிறாககாவது எவவித நனமையையும கொடுக கததகாத சொறகளைச சொலலலாகாது. அதாவது வெட்டிப பேசசும வீண பேசசுமபேசக கூடா தெனபதே கருததாகும.

உதாரணம :—சுமாா ஆயிரம வருஷஙகளுககு முன் சோழா குலததில திருததககதேவா எனனும ஒரு முனி வா இருநதாா. இவா இளமையிலேயே நலலாசிரியரை யடைநது வடமொழியையும தெனமொழியையும நனகு பயின்று மிகக தோசசி பெறறிருநதார் இவா ஜைன மதத்தைச சார்நதவா. இளமையிலேயே இவர் மனம துறவறததில் அதிகப் பறறுடைநதிருநதது. ஒரு சம யம இவர் தம ஆசிரியருடன் மதுரைபபதியை யடைநது அங்கு சில காலம வசிததது வநதார். கறறது கைமமண் அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருததலினால் திருதத கக தேவா மதுரைப்பதியிலிருநத தமிழ்ச சஙகஞ் சென்று

அப்புலவர்களுடன் கூடி நூற்பொருள்களை நன்காராய்ந்து அளவிலா மகிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனர். ஒரு நாள் சங்கப்புலவர்களிற் சிலர் தேவரை நோக்கி "ஐய! ஜைன மதப்புலவர் பலரும் துறவறத்தைச் சிறப்புறுத்தி நூல்களியற்றினர். ஆயினும் தமிழ் மொழிக்கு அங்கமாயுள்ள காமச்சுவையைப் பாராட்டிக் கூறினாரில்லை. ஆதலின் அகச்சுவையில் நூல்கள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்" என்று கூறினர். அதற்குத்தேவர் "புவியரசரும்போற்றும் புலவர்களே! இன்பச் சுவையைப் பாராட்டிக்கூறுதல் எம்மனோர்க்கு முடியாதென்று தாங்கள் எண்ணவேண்டாம். நாங்கள் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிற்றின்பத்தில் வெறுப்புக்கொண்டோம்" என்று பதிலளித்தனர். இதனைக்கேட்ட சங்கப்புலவர்கள் "தேவரே! அங்ஙனமாயின் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்க ஒரு நூலைத்தாங்கள் இயற்றலாமே" என்றனர். தேவரும் அவ்வாற்றே பாடத்துணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமக்கும் சங்கப்புலவருக்கும் நேர்ந்த வாதத்தை வெளிப்படுத்தினர். உடனே ஆசிரியர் "சங்கப்புலவர்கள் கூறியவண்ணம் காமச்சுவைமுழுதும் விளங்க ஜீவகன் சரித்தத்தை ஒரு காவ்யமாகப்பாடுக" என்று, "பாடப்புகுந்த நூல் முட்டின்றி இனிது முடிக" என ஆசியும் கூறினர். தேவரும் தம் ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரித்தத்தை, சுமார் 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம் மாணாக்கரது கல்வித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி "இந்நூல் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுக" என்றருளினர். நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்துவிளங்கும் காவ்யம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய சீவகசரித்திரம் அல்லது ஜீவகசிந்தாமணி

என்பதுதான் முதன்மையானது. இக்காவியத்தில் காமச்சுவை பெரிதும் பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருப்பினும் ஆங்காங்கு எண்ணிறந்த நீதிகளும் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன.

திருத்தக்க தேவர் தாம் பாடிய நூலை எடுத்துச் சென்று சங்கப்புலவர் முன் அரங்கேற்றினார். சொல்நயம், பொருள்நயம், காமச்சுவை, அலங்காரம், வருணனை முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்றிருந்ததனால் "இச்சீவக சிந்தாமணிக்கு எந்நூலும் ஈடாகாது. மேலும் இம்மாதிரி வேறொரு நூல் பாடுதல் யாவர்க்கும் அரிதரிது" என்று சங்கப்புலவர்களும் பாண்டியவரசனும் தேவரைப் பெரிதும் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அச்சமயம் ஆங்கிருந்தவர்களிற் சிலர் "தேவர் பால சன்னியாசி யென்பது மெய்யாயின், காமச்சுவை நன்கு விளங்கப்பாடுதல் அவரால் ஆகாத காரியம். ஆதலின் தேவர் சிற்றின்பத்தில் அனுபவமுடையவராயிருத்தல் வேண்டும்" என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர். இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின் தூய்மையைப் பலரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்துதல் அவசியமெனக் கருதி, பெரிய இரும்புக்கட்டியைத் தீயிற் பழுக்கக் காய்ச்சி வருவித்து "யான் இளமைமுதல் துறவியாயிருத்தல் மெய்யாயின் இது என்னைச் சுடாதொழிக. இன்றேல் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பின் கட்டியால் யான் வேதனையடைவது பொருந்தும்" என்று சபதம் கூறி அக்கட்டியைத் தம் கைகளாற் றொட்டும் நாவினாற் பரிசித்தும் தாம் யாதொரு துன்பமு மடையாது இன்ப முற்றிருந்தனர். முன்பு தேவரின் துறவில் ஐயங்கொண்டு தமக்குள் பேசிக்கொண்டவர்கள் எழுந்து வந்து "நாங்கள் அறியாமற் கூறிய அபவாதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள் கூறியது பயனில மொழி என்பது இப்பொழுது

னக்கு புலப்படுகிறது. எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்புரிவீராக" என்னப் பலவாறு வேண்டி நின்றார்கள். திருத்தக்கதேவர் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. ஏன் இவ்வாறு பதைபதைத்தல் வேண்டும்! என் துறவொழுக்கத்தின் தூய்மையைப் பலரும் அறியச் செய்தீர்கள். இதனால் நீங்கள் எனக்கு நன்மையே செய்தீர்கள்" என்று இன்சொல் கூறி அவர்கள் கொண்டிருந்த அச்சத்தை யகற்றினார். இவையனைத்தையும் பார்த்திருந்த சங்கப்புலவர்களும் பாண்டிய மன்னனும் தேவரது துறவின் தூய்மையையும், கவிபாடும் வன்மையையும், அவரிடமிருக்கும் அரியபெரிய குணங்களையும், வியந்து பாராட்டினார்கள்.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள்

மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க, சூழின்
அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு.

பரிமேலழகர் உரை —ஒருவன் பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தும் எண்ணாதொழிக; எண்ணுவனாயின், தனக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை அறக்கடவுள் எண்ணும்.

குறிப்பு —பிறனுக்குக் கெடுதியைத் தரும் வினையை மறந்தும் ஒருவன் நினைத்தல் கூடாது. அவ்வாறு நினைத்தால் தருமம் அவனை விட்டு நீங்கிப் போய்விடும். அதுவுமல்லாமல் அவன் நாசமடைவான். ஆதலால் தீவினையை நினைத்தலும் ஆகாது.

உதாரணம் :—இக்காலத்திலிருக்கும் லண்டன் மாநகரைவிடப் பன்மடங்கு வளத்தில் சிறந்தோங்கிய புகார்

எனனும பட்டணம காவிரி நதி கடலொடு கலககுமிடத்தில இருநதது. அநநகரில கன தனததுடன வாழநது வநதார சிவ நேசர எனனுமோர வணிகர திலகர். இறைவனது பேரருளால அவருககுப பட்டணததுப பிளளையெனனுங குமாரன தோனறினன அமமைநதனைச சிலர் திருவெண்காடன எனறும அழைததது வநதனர். சிவநேசர காலமானதும பட்டணததார தன தநதையின் பெருஞ செலவததை யடைநது இநதிர போக மனுபவித்து வருகையில பூரவ ஜனம பரிபாகததால இல வாழ்வை வெறுததுத துறவியாய நாடெங்கும திரிநது வநதார். இவவதிசயததைக கணடாரிற பலர் 'பித்த மிஞசி விடடது பிளளைககு' என றிகழ்நதனர். மறறுஞ சிலர் "பிறபபை யறுததெறிநது முததியைத தர வலல தததுவ ஞானம உதிததது விடடது" எனறெணணி அவரை யனபுடன தொழுதனர. பிறகு தன கையே பிசசை யேறகும பாததிரமாகக கொணடு சிறசில மனைகளிற சென்றிரநது கிடைதத தனையுணடு, வெறுநதரையே பஞசு மெததையென மதிதது வாழநது வநதார பட்டினததடிகள். யாவாககும எயதறகரிய ததுவ ஞானததை எமபெருமா னருளாற பெறற பிளளை யாரிடம பலர் சென்று "ஐய! இபபுவிதனில மாநதரனை வரும மதிககுமபடி மிகக தனததுடன வாழநது வநதும அபபொருளைப பலாககும வாரிககொடுதது இககாலே பலாமனைதோறுஞ சென்று ஏறறுணடு வகையுடன திரிநதலைவானேன" எனககேட்டதும, "உணமையே! குடியிருநத வீடடில கொளளி வைககுநதனையும் (தாய்க்கு ததகனககிரியை செய்தல) இவவுலகத்திலிருநதல வேண்டும. பினனர பரமனது பாதபஙகயஙகளில ஐககியமாக வேண்டும"

என்று பதிலளிததாா திருவெணகாடநஙகைகு உடன தோனறிய தமககை யொருததியிருநதனள. அநநஙகை “ஐயோ! இப்பாவியுடன ஏன பிறநதேன யான? இதுவும விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைபபிடுங்கி அண்டை வீட்டுக்குக் கொடுத்து விட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தாளும் எனற முதுரையினபடி, தனனிட மிருநத அருநதன மனைததையும அனனியாககு வாரிக்கொடுதது, தான பிறநத குலததின தூயமையைச சறறேனும கவனியாது ஜாதி மானததை விடடு ஸகல ஜாதியாரிடததிலும சாதம பெறறு மகிழவுடன உணடு வருகினறானே! இனனுள நமபியாம! ஏறபநிகழ்சசி யெனபதை எளளளவும சிநதியாது இரநதுணகினறான எனறு பலரும ஏசிபபேசும வாாததை வெளியில தலை நீடட முடியாது செயகினறதே! எனசெயவேன! குலததைக கெடுகக வநத கோடரிககாமபுபோல தோனறினனே” எனறு பலவாறு நினைதது வருநதி “இபபாதகன உயிருடனிருபபதை விட உயிா துறததலே மேல ஆதலின இவனை எவவிதததிலேனும கொனறு தீாததல அவசிய” மெனக கருதி விடடனள

பெரியோா “ஆடுவாா, உன மததா போல திரிவாா, நகைததிடுவாா, அஙகைகொடடிப பாடுவாா, இனறிருநத இடம நாளையிருகக மனம பறறாா, கநதையனறி வேறுடு ககை கொளளாா, அவா புகழ்பபெருமை இவவள வெனறு மதிபபவராா,” எனற முதுமொழியை அபபெண பாவி அறியாது போயினளே! அநதோ! பாவம! ஆதலின ஓா தினம பட்டினததாரைப பரிவுடனழைதது உபசாரஙகள பலவும பண்ணி அகமும முகமும மலாநதவள போல் நடிதது நஞசுகலநத அடை யொன்றை (சிலா அபபமென் றும் பகாவா) அபபெண் தன் தமபிககு அளிததனள.

முறறு முணாநத முனியும அடைதனை யனபுடன் கைதனி லெடுதது ஓடிததும, அதனுளளிருககும தீமையை ஆதி நாயக னருளால உணாநது புனனகை கொணடு “ இது சமயம தஙகையாகு நஙகை யளிதத அடையில விஷங்க லநதிருககிறதெனபதறகு யாதொரு தடையுமிலலை இக காலை கைககணட பலனாக அவள செயத குறறததிற கேறற தண்டனை கிடைககாது போனாலு பினனரும அவள் பலகேடுகள செயயககூடும ஆகவே ஏறற சிட்சை விதி தது நலவழி சேர அறிவுறுததலே சாலசசிறநதது ” எனறுனனி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனைக கொலல நீ யிடட ஓடடபபம் வீடடைச் சுடும் எனறு சொலலி அவ வடையை அவள வீடடின மீது போட்டார

ஆறறல மிகுநத வேநதரையும அரிய தவதது முனிவரையும
போறறி யொழுகின எப்பொருளும போறறலாகும; அவமதிப்பின
தோறற மிகுஞசாரபின ரேனும சிதைவா, திகழுமபுரா, சூரன்
சாறறிநதிரன மாலாதியரும தளநதாரெனில சாறறுவ தெனனே

எனபது பொய்யா மொழி யலலவா? அனறியும முறபகல செயயின பிறபகல விளையும எனனும மொழிக் கிணஙக அதிசீககிரததில அப பெணணின மனை பற்ப லா கணடு வியகக வெநது பிடிசாமபராயினது உடனே பட்டினததாரது தஙகை அறிவுதலைபபட்டு தன பேதைப புததிககு மெதத்வும பிராலாபிதது அனறு முதல மனத் தாலும பிறருககுத தீஙகினை யுனனாது சுகமே வாழ்நது வநதாள எனபது நாம சொலலாமலே அமையும.

22-வது கதை· ஒப்புரவறிதல்

திருக்குறள் ஒத்ததறிவான் உயிர்வாழ்வான், மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப்படும்

பரிமேலழகர் உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வானாவான உலகநடையினை அறிந்துசெய்வான, அஃதறிந்து செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும், செத்தாருள் ஒருவனாகக் கருதப்படும்

குறிப்பு:—உலக நடையைப்பறிந்து அதனபடி நடப்பவனே உயிரோடுகூடி வாழ்பவனாவான். உலகநடையினை வண்ணம நடவாதவன உயிருடைய வனுயிருந்தாலும இறந்தவர்களில ஒருவனாக நினைக்கப்படுவான. வேத நடைபோல உலகநடையும மனிதர் எவரும அனுஷ்டிக்க வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில ஒருவனும தவறலாகா தெனபதே கருத்து.

உதாரணம்:—திருமால துஷ்டநிக்கிரகம சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தறபொருட்டு எடுத்த அவதாரங்களில பரசுராமாவதாரம ஒன்றாகும். பலலாயிர மாணடுகளுக்கு முனனர் இருந்த ஜமதக்னிவரும அவர் பததினி ரேணுகா தேவியும செய்த தவபபெறறால திருமால அவர்கள வயிற றிற குமாரராய்த் தோனறினர். இக்குழநதையே பரசுராமர். இவர் எல்லாம வலல இறைவனாகிய பரமசிவனை யடைந்து அக்கடவுளருளால அஸ்திர சஸ்திரப்பயிறசியில் மிகவும தேர்சசி பெறறவரானார். ஒருகால் இவர் தமமுடைய பராக்கிரமததால கிரௌஞசகிரியை அம்பெய்து துளைததனரெனவும நமது புராணஙகளால தெரியவருகிறது. பிறகு ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும பொருட்டுத தன மனைவியைவிளித்து "அபிஷேகத்திற்குத தீர்ததமகொணர்க" எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ்வாறே ரேணுகாதேவியும நீர் நிலைசென்று தான் கொணர

ந்த குடத்தை நீரிலிட்டுத் தண்ணீர் முகக்கப் புகுந்தகாலையில் ஆகாயத்தே அதிரூபலாவண்யமுள்ள கந்தருவனொருவன் சென்றான். அவன் நிழல் நீர்நிலையில் தோன்றியது. தோன்றியதும் முனிவர் பத்தினி "ஓ! இத்தகைய சுந்தரம் வாய்ந்த புருஷனொருவனும் உளனோ!" என றெண்ணினாள். பின்பு குடத்தையெடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொள்ளப் பன்முறை முயன்றும் குடமோ நீர்நிலையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது போயிற்று. என் செய்வாள் "அந்தோ! நாம் அன்னிய புருஷன் அழகைக் குறித்து மனதில் சிந்தித்ததனாலல்லவா இப்பாண்டம் எடுக்கக் கூடவில்லை. நமது பதியோ தீர்த்தங்கொண்டு சீக்கிரமே வா என்றனர். காலதாமதமாயின் என்ன கதி கிடைக்குமோ தெரியவில்லை" என்று பலவாறு வருந்தி அக் குடத்தை எடுக்க எடுக்க அது வரவேயில்லை. ஒரு முகூர்த்த காலஞ்சென்ற பின்னர் குடமும் தூக்கமுடிந்தது. உடனே அதிவேகமாய் நடந்து மனைவந்து சேர்ந்தாள். சேர்ந்துமென்? முனிவர் எதிர்பார்த்தபடி காலத்தில் அபிஷேகத்திற்குத் தீர்த்தம் வரவில்லை. "தாமதத்தின் காரணம் யாதென" முனிவர் கேட்க, என் சொல்வாள்? ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது உணர்வின்றி நின்றாள் என்றே சொல்லவேண்டும். முனிவருக்கோ கோபம் பிறந்துவிட்டது. முக்காலமும் உணரவல்ல முனிபுங்கவர் தம் மனைவி தாமதித்து வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்ததும் கோபம் கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

"முற்றத்துறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்றலாமோ? உள்ளங்கவர்ந்து எழுந்தோங்கும் சினத்தைக் காத்துக்கொள்வதன்றோ பெரியோர் கடமை! இவ்வாறிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ" என்று நம

நேயர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம். கோபமானது அறுதியாய் வருகின்ற மாறுபாடற்ற, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவசிகளுக்கும் சிற்சில சமயத்து உண்டாகும் என நம் முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். இனி ஜமதக்னி முனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டதனால் தம் மருங்கே நின்ற புத்திரன் பரசுராமரை நோக்கி "உன் தாயைத் தடிக" என்றிட்டார் கட்டளை. அக்காலை பரசுராமரது நிலைமையோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது. எங்ஙனமெனில் தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை யாகலின் அவரது உத்தரவின்படி தாயை வெட்டிவிடவேண்டும். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றப்புகின் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பது முதுமொழி யாகலின் தாயைக்கொன்ற பாபத்திற்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றிருக்க வேண்டுமென்பதை நம் நேயர்கள் நன்கறிவார்கள்.

'எல்லாமறிந்த நம் தந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்தல் அழகன்று அறமுமன்று" என நினைத்த பரசுராமர் உடனே தன் கையிலிருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு துண்டாக வெட்டித் தள்ளினார். தாமெண்ணிய வண்ணம் கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திர ரத்தினத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த ஜமதக்னிமுனிவர் "பிள்ளாய்! நீ வேண்டிய வரத்தைக் கேள். அவ்வாறே அளிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்" என்று சொன்னார். பரசுராமரும் மிக மகிழ்ந்து "தந்தையே! யான் வேண்டும் வரம் ஒன்றுதான். அஃதென்னையெனில் என் தாய் மீட்டும் உயிர் பெற்றெழுந்து நாமிருவரும் கண்டுகளிக்கும்படி நம்முடன் வாழ அருள்

புரிதல் வேண்டும். இதனைத் தட்டாது தாங்கள் தந்தருள்க" என மிகவும் வணங்கி வேண்டினார்.

மைந்தன் விரும்பிய வரத்தை யளிப்பதாக வாக்களித்த முனிவரும் "அங்ஙனே யாக" என்று சொல்லி முடியுமுன் ரேணுகாதேவியும் உயிர் பெற்றெழுந்து நின்றாள். மைந்தனும் கண்டுகளித்தான். முனிவரும் தம் புதல்வனது புத்தி கூர்மையைக் கண்டு வியந்து ஆனந்த பரவசமடைந்தனர்.

23-வது கதை. ஈகை.

திருக்குறள். சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை.

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவற்குச் சாதல்போல இன்னாதது ஒன்றில்லை, அத்தன்மைத்தாகிய சாதலும், வறியார்க்கு ஒன்றீதல் முடியாதவழி இனிது.

குறிப்பு —எவருக்கும் சாவு என்றால் வருத்தமாயிருப்பதுடன் இறந்துபோக மனமவராது நம்மை யண்டிவந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கமுடியாத காலத்து, பூமிக்குப்பாரமாய உடல் வைத்திருப்பதைவிட உயிரைத் துறந்துவிடுதல் இன்பமாயிருக்கும் இதுபற்றி யன்றோ குமணனும் சீத்தலைச் சாத்தனுருக்கு எதுவுங்கொடுக்க வகையில்லாது தன்தலையை வெட்டிக்கொண்டு போகும்படி அகமலர்ச்சியுடன் சொன்னான்

உதாரணம் —காவிரி நதியின் வடகரையிலுள்ள திருநின்றவூரிலிருந்த காளத்தியப்பமுதலியார் என்னும் ஸ்ரீமான் அல்லும் பகலும் தன்னை நாடி வருபவர்க்கு வரையாது ஈந்து வந்ததனால் பாலர் முதல் விருத்தர் பலரும் கர்ணாவதாரமென அவரைப் புகழ்ந்து வந்தார்கள். அந்நாட்டை

யாண்டு வந்த அரசனே எச்சிற்கையாலும் காகத்தை யோட்ட மனம் பொருத உலோபியாதலின் அவனை ஜனங்கள் எள்ளளவும் மதித்தாரில்லை. இதனை யறிந்த வேந்தன் முதலியார் மீது அசூயை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டான். தாழ்வு வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்தத்தை யுடைய முதலியார் அவ்வூரிலிருக்க மனம் பொருது அப்பொழுதே தன் மனைவியுடன் புறப்பட்டு அயலூர் சென்று அங்கிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இரவு கழிக்குமாறு படுத்திருந்தார். ஈதிங்ஙன மிருக்க, வறுமைப்பிணியால் பெரிதும் வாடிய புலவனொருவன் காளத்தியப்ப முதலியாரிடஞ் சென்று பணம் பெற்று வரலாமென்ப புறப்பட்டு வந்து அச்சாவடியின் ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தான். சிறிது நேரஞ் சென்றதும் பசி யென்னும் பகைவன் பாவலனை வருத்த "நீளத்திரிந்து துழன்றுய நீங்கா நிழல்போல், நாளைக்கிருப்பாயோ நல்குரவே! காளத்தி, நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீ யெங்கே நானெங்கே, இன்றேக்கே சற்றேயிரு" என்று வித்வான் பாடியதைக் கேட்ட முதலியார் "அந்தோ! அந்த நாள் வந்தானில்லை அருங்கவிப்புலவன் இந்த நாள் வந்தான்" என்று மிகவும் வருந்தி "நாளையதினம் நம்மூர்சென்று இப்புலவன் ஏமாறிப் போகா வண்ணம் அன்னமாவது அளிப்போம்" என்று கருதி, விடியற்காலையில் தம் நாயகியுடன் பயண மாகித் திரு நின்ற ஊர் சேர்ந்து மனைவியின் கழுத்திலிருந்த திருவாபரணத்தில் சிலவற்றை விற்று, சாமான்கள் வாங்கி, சமையல் செய்து வித்வான் வரவை எதிர் நோக்கி யிருந்தார். கவிஞனும் காலையி லெழுந்து தான் குறித்த வண்ணம் முதலியார் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவரால் அறு

சுவை புண்டி யளிக்கப்பெற்றுப் பசியாறியதும தன் உள
ளக்கருத்தை வெளியிட்டான. அச்சமயம முதலியாரின
மனம என்ன நிலைமையில இருந்திருக்க மென நம
நேயரே அறிந்துகொளவாராக. தன்னை யடுத்து வந்தோ
ர்க்கு ஈய இயலாது சமயத்துச சாதலே மேல எனத்துணி
ந்து அவ்வாறே வீட்டின் புறக்கடை சென்று அங்கிருந்த
பாமபுப புற்றில கையிட்டார். உடனே மாநாகம வெளிக
கிளமபித் தன்னிட மிருந்த நாகரத்தினத்தை முதலியார
கைதனில கக்கிச சென்றது. பழைய தனம மீண்டும
கிடைக்கப்பெற்றவன போல பெரிதும மகிழ்வடைந்த
முதலியார ஓடி வந்து புலவனிடம மாணிக்கத்தைக
கொடுத்தார். வித்வானும ஆனந்த மடைந்து முதலியாரு
க்கு ஆசி கூறி உத்தரவு பெற்று, கடைத்தெரு சென்று
மாணிக்கத்தை விலைக்கு மாறபபார்த்தும அதன விலையை
எவராலும மதிக்க முடியாததால முடிவில அரசனிடம
சென்று விலை கூறினன் இது வரையில அத்தகைய
மாணிக்கத்தைக் கண்டறியாத மன்னவன் "இவ்விலை யுயா
ந்த கல உனக்கேது" என்றதும் முன பின நடந்த சங்கதி
கள ஒன்று மறியாத புலவன உள்ளதை உள்ளவாறே
வெளியிட்டான. அரசனோ கோபா வேசங்கொண்டு
"நேற்றே நாம காளாத்தியினிட முள்ள பொருள முழுவ
தையும பறி முதல் செய்தோம இவ்வளவு விலை யேறப்
பெற்ற மாணிக்கங்கள பல அவன் சேமித்து வைத்திருக்கி
றான் போலும" என்றுன்னி இக்கணமே காளாத்தியைக
கையும பிடியுமாய் இங்குக்கொணர்க என்று கட்டளை
யிட்டான அவ்வாறே சேவகரும விரைந்து சென்று
காளத்தியை அரசவையில கொண்டு வந்து நிறுத்தினா.
"அடே காளத்தி உன் தன மனைத்தையும நாம பிடுங

கிகொண்டும உன்னிடம மாணிககமிருபப தெபபடி”
என்று அரசன கேடக முதலியார உணமையை வெளி
யிட்டனர “பாகறகாயைப பூனை கொண்டு போயிற்றென
ருல யார அதனை நமபுவார! அதுவே போல பனைகம
உனககு இரததினம கொடுதத தெனபது நமபககூடியதா
யிலலை. அது மெயயாயின நாம காண அவவரவம தனனி
டமிருககும ஜீவரததினததையும கொடுததல வேணடும
இலலையேல உன தலை இரவல” எனறு அரசன சினநத
தும, முதலியார “அபபடியே யாகட்டும” எனறு அம
மதி கெடட மனனவனுடன தன இலலம வநது புறறண
டையில நினறு கொணடு “ரசனே! இதுவும உன திருவி
ளையாடலோ” எனறு துதிதது நினறவளவில பனைகம
சீறிககொண்டு வெளிககிளமபி முதலியாரை மூனறு முறை
வலம வநது தனனிட முளள ஜீவரததினததைககககி அர
சனருடையில சென்று ஆவிதுறநதது இவவதிசயததைக
கணடாரிற சிலா “அரசனுககு யாது கேடுவிளையுமோ”
என்றனா சிலா “தாமம பொயககுமோ” எனறனா.
மறறுஞ சிலா, மதியிலலா மனனவன மாணடுபோகாறு
எனறேசினா. சிதவாறே, முதலியாருககுக கேடு நேருமப
படி நாமன்றே காரணமாயிருநதோம”என றேஙகினா இவ
வாறு பலரும எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலி
யாரின அடியிணைகளில வீழ்நது “வளளலே! உன மகி
மையை யறியாது சிறியேன செய்த பெருமபிழையைப
பொருத தருளவது தருமமாகும” எனறு கெஞசினன
கொடையிற சிறநத காளததி அரசனைத தூககி நிறுததி
“என்ன தகாத காரியஞ செய்தீர” என்று பணிவுடன
புகனறா. பினனா அரசன மனமுவநது தான முன்பு
காளததியிடம பறிததுக கொணட பணததை விடபபன

மடஙகு உதவ, அநநௌப பெறறு முதலியாரும முனபோல பாவலா இரவலா பலாக்கும இலலை யெனனுமல ஈநது புக ழுடன வாழநது வநதார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருக்குறள் ாதல இசைபட வாழதல அது வலலது
ஊதிய மிலலை உயிாககு

பரிமேலழகா உரை —வறியாாககு ாக; அதனை புக ழுணடாக வாழக, அபபுகழலலது மககளுயிாககுப பயன பிறி தொனறிலலை யாகலான.

குறிப்பு —தரிததிராகளுககுக கொடுககவேணடும அதனால புகழ பெறறு வாழவேணடும இபபுகழை விட மககளுயிாககு வேறு பயன இலலை யாதலால

உதாரணம —இரவி சேயாகிய கனனனும இநதிரகுமா ரனுகிய அாசசுனனும இளமை முதல ஒருவா மீதொருவர் வயிரஙகொணடிருநதனா ரெனபதை நம நணபா அறிவாாகள பாரதபபோா பதினேழா நாளில அாசசுனன "இனறு பொழுது சாயுமுன என எணணததை நிறை வேறறுவே" னெனச சபதம புரிநது அவவாறே கனனனுடன வெகு உககிரமாய்ப போா புரிநதனன. கனனனும தன வைரிக குச சளைததானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயஙகிட்டியுந தன் மைததுனனது சபதம நிறைவேறாதது கண்ட கிருஷ்ண பகவான "விசயனை நோககி "நீ சிறிது பொழுது போர் செய்வதை நிறுதது" எனபபுகன்று வேதிய வடிவங்கொ ண்டு கனனன பால சென்று "வள்ளலே! மேருவினிடைத தவம பூண்ட யான நின் கொடைததிறததைச் செவியுற் றதும உன்னை நாடிவநதேன" என்றனா. அசசமயம்

கன்னன் விசயனது வெங்கணையால் ஆவி சோர்ந்து மெய் தளர்ந்து இரதத்தின் மீது கிடக்கின்றான். அவன் உயிரோ தன் நிலையினின்றும் கலங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் சிறிது நேரம் தரித்திருக்குமோ இராதோ தெரியவில்லை. இரப்போர் வேண்டிய வண்ணம் கன்னன் பொருளுதவும் பொழுது அந்தணர் வந்தாரில்லை. என்றாலும் அந்தணர் கூறிய மொழிகளைத் தன் செவிக்கமுதெனக் கேட்ட கன்னன் அகம் மலர்ந்து "வேதியர் கொழுந்தே! இக்காலை யான் தரத்தக்கும் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுக. அங்ஙனமே அளிக்கத் தடையில்லை" என்னலும், கிருஷ்ணன் "நீ செய்த புண்ணியம் அனைத்தையும் உதவுக" என்று வேண்டினர். உடனே இரவிசிறுவனும் "யான் செய் புண்ணியம் அனைத்தையும் தந்தேன். மனமுவந்து கொள்க" என்று கைகுவித்து வணங்கினன். கண்ணனோ "மைந்த! இப்புண்ணியத்தை என் கையில் தாரை வார்த்துக்கொடுத்தலன்றோ அழகு" என்றதும், கன்னன் நீர் தேட எங்கு போவான்? தன் மார்பில் அம்புபட்டொழுகும் உதிர நீரால் தாரை வார்த்தான் கன்னன். இக்கன்னனது தாமத்தைப் பெற்றுச் சென்றால் தான் அர்ச்சுனன் தன் சபதத்தை நிறைவேற்ற முடியும். அது பற்றியே கண்ணன் கன்னனிடமிருந்து தருமத்தை வாங்கிப்போக வந்தனர். பிறகு, கன்னனது கொடைத்திறத்தைக்கண்டு மெச்சிய கண்ணன் கொடையாளியை நோக்கி "உனக்கு வேண்டும் வரங்களை விரும்பிக்கேள். அவ்வாறே யான் தரத்தயார்" என்று கூறியவளவில் கன்னன் சொல்வான்:

"அந்தணர்திலக! வினையின் பயனால் யான் இன்னமும் இவ்வுலகில் பிறவியெடுக்கநேரின் இல்லையென்று இரப்போர்க்கு இல்லையென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்"

என்றான். கன்னன் பஞ்சபாண்டவர்க்கு முன்தோன்றிய வனாதலின் விப்பிரவேடங்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்துனனாகிய கன்னனை மார்புறத்தழுவி, கருணை நீராடி "அப்பனே! நீ எத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற்றுள் ஈகையும் செல்வமும் எய்தி முத்தியும் பெறுவாய் முடிவில்" என்றருளி அக்கணமே கன்னன் கண்டுகளிப்ப, தமது நீலமேகச்சாயல் நிறம் ஜொலிக்கவும், கைகளில் பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமகளும் பொன்மகளும் விளங்கவும் அந்தரத்தினின்று காட்சி கொடுத்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிக்காண முடியாத திருமாலைத் தன்னெதிரே காணப்பெற்ற கன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து "எத்தவஞ் செய்தும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான் பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என் தம்பியரோடு சமர்முறுக்கிறேன்! எனதுயிரனைய தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்தேன் தேவர் கோவாகிய இந்திரனுக்கு என் கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நல்வினைப்பேறு அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன் நின்பாதாரவிந்தத்தை வணங்கப் பெற்றதுமல்லாமல் நினது துளமாலை யணிந்த மார்பால் தழுவவும் பெற்றேன். என் தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவிசோர்ந்தும் உனது திருநாமத்தை வாயாரச்சொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன் மாதவனே மாலவனே மாயவனே சரணம், யாதவனே கேசவனே மதுசூதனனே, சரணம்" என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் "மைத்துன! அன்று இந்திரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் தாய் குந்தியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரங்கொள விததவனும யான்; நின் பிறவியினுண்மையை அறிவிததவனும யான; நினது நாகக் கணையால் அருச்சுனன் ஆவி போகாது காததவனும யான்; அநதணனாய வநது உன தருமததைப பெறறவனும யான் தான என்பதை நீயே நனகறிவை! இநநிலவுலகததில நின்னைபபோல பெருநதவபபேறும ஈகையும செலவமும பெறறார யாவர" என்று கணணன மனமகிழ இயமபினார அககாலை தேவரும முனிவரும ஆகாயததில் குழுமி துநதுபி முழககினர, கீதமபாடினர பொழிநதன பூமழை பொனமழை!

திருககுறள நீதிககதைகள்

முதறபாகம்.

இல்லறவியல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்

அச்சிலிருக்கின்றது.

சீககிரம் வெளிவரும

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.